KATİLLER ÇETESİ

En Karanlık Taraf

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

J. A. REDMERSKI

EPHESUS

KATİLLER ÇETESİ

En Karanlık Taraf

**KATİLLER ÇETESİ SERİSİ NEFES KESİCİ BİR FİNALLE SON BULUYOR...
SERİNİN SON KİTABI "EN KARANLIK TARAF" ŞİMDİ TÜRKİYE'DE!**

Izabel terk edilmiş ve yapayalnız kalmıştır.
Hayatına devam etmeye kararlı olsa da bu, sandığı kadar kolay olmayacak, kendini büyük bir çıkmazın içinde bulacaktır. Niklas ile kaldığı zor durumdan kurtulmalarının tek umudu olan Victor ortaya çıkmazsa, Izabel ve Niklas ölüme bir adım daha yaklaşacaktır. Kaderi, bir seri katilin ellerinde olan Fredrik ise kendini bambaşka bir mücadelenin içinde bulacaktır. İnsani duygulardan ve empatiden yoksun bu kadın, Fredrik'ten ne istemektedir? Daha da önemlisi, Fredrik ona istediğini verebilecek midir?

Katiller Çetesi serisinin şoke edici final kitabında tüm sırlar ortaya dökülüyor ve bu sırlar bazılarının sonu oluyor.

"REDMERSKI SERİYİ UNUTULMAZ BİR FİNALLE SONLANDIRIYOR"
-USA TODAY

"SAYFALARI ÇEVİRMEKTEN KENDİNİZİ ALAMAYACAKSINIZ!"
-THE BOOK ENTHUSIAST

THG
0276401
UPT
0276401 UPT

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786258 133912

KATİLLER ÇETESİ SEKİZİNCİ VE SON KİTAP

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KATİLLER ÇETESİ

En Karanlık Taraf

J. A. REDMERSKI

En Karanlık Taraf

KATİLLER ÇETESİ 8. KİTAP

Orijinal Adı: The Darkest Half *(In the Company of Killers # 8)*
Yazarı: J. A. Redmerski
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Editör: Tuğba Atıcı Coşar
Düzelti: Gülden Girgin
Çeviri: Murat Karlıdağ
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1.Baskı: Şubat 2023

ISBN: 978-625-8133-91-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2013, J.A. Redmerski
Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans Telif ve Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,

©Ephesus Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74 Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Ephesus Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ SEKİZİNCİ VE SON KİTAP

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KATİLLER ÇETESİ

En Karanlık Taraf

J. A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS

1. BÖLÜM

Niklas

Francesca Moretti. İtalya'daki o görevde, onu öldürmenin bir gün gelip beni kıçımdan ısıracağını biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. Ya da bu şekilde olacağını. Jackie'nin de bu işe karışacağını hiç beklemiyordum. Ama zaten hiçbir şey beklediğimiz gibi olmuyordu.

Lanet olsun, bana ne olduğunu bilmiyordum. Önce Izzy'ye karşı bir şeyler hissediyordum. Bir keresinde neredeyse onu öldürüyordum, daha sonra ona karşı hiç istemediğim duygulara kapıldım. Ardından Nora Kessler'ı becermeye başladım ve ona her baktığımda gözlerimi ovup gördüklerimi unutmak istesem de dönüp dolaşıp yine onu beceriyordum. Nora, bütün gece kusacak kadar sarhoş olup bir daha asla içmeyeceğine porselen tanrıya yemin etmek ve ertesi hafta sonu ayılıp bir şişe vis-

ki almak gibi bir şeydi. Yirmili yaşlarımın başından beri o kadar sarhoş olmamış olsam da Nora Kessler dışında hiçbir şey ağız dolusu kustuğum ve tuvalete yapıştığım anıları bana hatırlatamazdı.

Şimdi de Jackie beni panikletiyordu.

Kadınlar. Benim sorunum da buydu. Onları seviyordum, gerçi onların da kanıma girmekte üstlerine yoktu. Onlarla ya da onlarsız yaşayamazdım. Klişe bir söz ama doğru. Belki de annemle ilgili sorunlarım vardı ve bir psikiyatriste görünmeliydim. Tek sorun şu ki başka bir erkeğe sorunlarımı anlatamazdım ve eğer anlatacak bir kadın bulursam muhtemelen onu da becerirdim.

Jackie.

Odaklanmam gerekiyordu. Masumdu ve benim yüzümden başı belaya girmişti. Ve onun başının belada olmasıyla ilgili çelişkilerim yine onun yüzündendi.

Takma kafana, Nik. Salla gitsin.

Arabamın farlarının altında yeşil renkte parlayan çıkış işaretini görene kadar yirmi dakika boyunca otoyolda arabaların yanından geçtim. Karanlık, dolambaçlı bir yolda on beş dakika daha gittikten sonra Bay Moretti'nin buluşmak için verdiği adrese ulaştım.

Hımm. Burası bir akıl hastanesiydi. Tesadüf müydü? Yoksa yüzüme çalınan büyük bir tokat mıydı?

Açık alan yerine yolun kenarına park ettim çünkü Bay Moretti'nin bana verdiği kırk sekiz saat dolmadan önce bolca zamanım vardı. Önce ne bulacağımı öğrenmek istiyordum.

Boston'dan Scranton, Pennsylvania'ya giden bir uçağa binmiş ve yolun geri kalanını kiralık bir araçla geçmiştim. Yolda kırk sekiz saatin epey cömert göründüğünü ve bana bir yararı olmayacağını fark ettim. Bay Moretti'nin buraya arabayla gelmesi için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Çünkü kaçırılmış bir kadınla uçağa binmek çok riskli olurdu. Peki, neden Pennsylvania? Neden onu götürdüğü yere daha yakın bir yer seçmemişti? Ve kırk sekiz saatin gerekçesi neydi? Boston'dan arabayla beş saatten az sürerdi. Sanırım yakında öğrenecektim. Belki de onlardan önce gelmiştim; bu kesinlikle benim için bir avantajdı. Herhangi bir sürpriz unsurunu dikkate alırsak buraya beklenenden çok daha erken gelmek bile benim yararımaydı.

Işıkların yansıması pleksiglas pencerelere vuruyordu. Yani ya elektrik şirketi üç katlı eski binayı unutmuştu ya da bina terk edilmemişti. Zeminin dağınıklığı ve taş duvar boyunca büyüyen sarmaşıklar binaya terk edilmişlik hissi veriyordu.

Akıl hastanelerine kapatılan insanlar nüfusun çoğu tarafından insan olarak görülmezdi. Gettolar, yoksul beyazların yaşadığı karavan parkları ve evsizlerin barındığı yerler gibi bu binanın bakımını da göz ardı etmek kolaydı.

Kimse onları umursamıyordu. O zaman unutulmuşların yaşamak zorunda bırakıldığı yerlere para harcanmasının ne anlamı vardı? Şahsen ben unutulmuşların yanında kendimi daha rahat hissediyordum.

Kabul ediyorum, ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok param vardı ama sorun da buydu. Ne halt edeceğimi bilmiyordum. Paramı sürekli dağıtıyordum ama nasıl bir mucizeyse ertesi sabah banka hesabımdaki para iki katına çıkıyordu.

Nüfusun yüzde doksan beşinin benim "sorunuma" sahip olmak isteyeceğini hayal ediyordum. Belki onlara verirdim. Hayır, belki onu bu durumdan kurtardığımda Jackie'ye verirdim. Eğer onu bu durumdan kurtarırsam o benim milyonlarımı alıp istediği kadar kızı kurtarabilirdi, ben de bir yerlerde güzel bir ada bulup tüm bunlardan uzaklaşabilirdim. Belki bir yerlerde, bir yerli kabilesinin arasında yaşar, ilkel kültürlerini benimserdim. Botlarımı, deri ceketimi ve sigaramı bırakırdım; saçlarımı uzatır, çırılçıplak gezerdim. Belki bir ya da iki, hatta üç karım olurdu. Yok, olmazdı. Birden fazla kadının dırdırına ve dramına maruz kalmadan önce kendimi öldürürdüm.

Üstelik botlarımı, deri ceketimi ve sigaramı seviyordum. Ayrıca itiraf ediyorum ki eş ya da ciddi bir kız arkadaş söz konusu olduğunda tek kadınlı bir adamdım, bu yüzden hiç eşim ya da ciddi bir kız arkadaşım olmadı.

Silahımın şarjörünü kontrol ettikten sonra gölgelerin arasına girip binanın arka tarafına doğru ilerledim. Çukurların arasından filizlenmiş yabani otların ve etrafa saçılmış asfalt parçalarının bulunduğu küçük bir otopark vardı. Binanın yakınında sadece iki araba vardı. Beyaz bir nakliye kamyoneti, portatif metal bir garajın altına park edilmişti. Yanında siyah çöp torbalarıyla dolup taşan mavi bir çöp konteyneri duruyordu. En alt kattaki bir pencerenin ve en üst kattaki iki pencerenin önünden gölgeler geçiyordu. Pişen yemeğin kokusunu alıyordum. Otuz ya da daha fazla kişiyi doyurmaya yetecek kadar büyük tencerelerde fokurdayarak pişirilen ağır bir yemek kokusuydu bu. Anlaşılan o ki bina terk edilmemişti. Tamamen işlevseldi, işletmeye açık bir psikiyatri hastanesiydi. İyi de benim burada ne işim vardı? Jackie'yi neden böyle bir yere getirmişlerdi?

Kafam karışmış bir hâlde elimde silah, parmağım tetiğe yakın, binanın tabanı boyunca uzanan gölgeleri izleyerek ilerledim. Penceresiz arka kapıya yaklaştığımda kapı açıldı.

Kılımı bile kıpırdatmadan beyaz tişörtünü, haki pantolonunun içine sokmuş bir adama silahımı doğrulttum. Elinde bir çöp torbası sarkıyordu. Bir hademeye benziyordu.

Adam, "Siz Niklas Fleischer olmalısınız," dedi.

Kendisine doğrultulan silaha rağmen rahat bir şekilde çöp konteynerine doğru yürüdü ve poşeti

yığının üzerine fırlattı. Burada ne halt dönüyordu? Onu vurabilirdim ama önce cevaplara ihtiyacım vardı ve o da bunu biliyor olmalıydı yoksa bu kadar sakin davranamazdı.

Bir dakika... Bay Augustin, kaçırılan Olivia Bram adında bir kızı bulmak için İtalya'ya gittiğimde ve Francesca Moretti'yi yakalayıp Olivia Bram'ın babasının kendi yöntemleriyle onun işini bitirmesi için Birleşik Devletler'e geri getirmem gerektiğinde kullandığım isimdi.

Olivia Bram'ı geri getirememiştim -çünkü geri gelmek istememişti- ve Francesca Moretti'yi yakalamak yerine Victor'dan intikam almak için kızı öldürdüğümde kullandığım isim buydu.

Muhtemelen Bay Moretti gerçek adımı keşfetmiş olsa da içimde birdenbire bu adamın neden bu adı kullandığına dair tuhaf bir his belirdi.

Adam, "Biz de sizi bekliyorduk," dedi.

"Bay Moretti nerede?" Parmağımın ucu tetikteydi.

Adam ellerini yarı teslimiyetçi bir tavırla kaldırdı. "Cebimden bir sigara alabilir miyim?"

Cebine baktım. Silah yoktu. Sadece bir paket sigaranın küçük, dikdörtgen şekli belirgindi.

"Peki, al bakalım."

Gözlerimi adamdan ayırmadan, boştaki elimle ceketimin cebine uzanıp kendime de bir sigara çıkardım.

"Bay Moretti birazdan burada olur," dedi ve sigarasından uzun bir nefes çekip ciğerlerinin derinliklerinde bir süre tuttu. "Gel içeride bekle, rahatına bak."

"Jackie nerede?"

Adam gülümsedi, değerli vaktini alan cevabı vermeden önce dudaklarını büzüp sigarasından bir nefes daha çekti.

"İçeride," dedi ağzından dumanlar saçarak. "Seni bekliyor."

Tamam, ben aptal değildim. Bu olayla ilgili her şeyin yanlış olduğunu, çok da derin olmayan bir bokun içine battığımı zaten biliyordum. Adam çok sakindi. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa kendinden çok emindi. Zihnimin bir köşesinde neden ileriye ya da geriye hareket etmediğimin, neden tetiğe basıp bu adamın kafasına bir kurşun sıkmadığımın farkındaydım. Çünkü onları görmeme ya da duymama gerek kalmadan bu adamın geldiği yerde daha fazlası olduğuna emindim.

Etrafım sarılmıştı.

Boku yemiştim.

Beni gafil avlayacak çok şey vardı. En beklenmedik şey de bendim. Hakkını vermeliyim ki Bay Moretti zeki biriydi. Bana verdiği kırk sekiz saat dolmadan çok önce buraya geleceğimi ve bekleyeceğimi biliyordu. Ama ölmemiştim. Jackie de ölmemişti -isteselerdi şimdiye kadar beni öldür-

müşlerdi- ama o hâlde Bay Moretti ne istiyordu? Benden bir beklentisi olduğu kesinlikle çok açıktı.

"Pekâlâ!"

Görevliyi takip ederek binaya girdim. Havada rahatsız edici bir çamaşır suyu kokusu vardı; duvarlar ve tavan beyaz-griydi, zemin ise lastik tabanlı ayakkabıların gıcırtısını yüksek ve rahatsız edici hâle getirecek kadar steril edilmiş beyaz bir fayansla kaplanmıştı. İki yanında kapılar bulunan parlak ışıklı, uzun bir koridor boyunca onu takip ettim. Büyük, kare şeklinde pleksiglas pencereleri olan karanlık odalar vardı. Ama hepsi boştu.

Koridorun sonundaki köşeyi dönüp birçok masanın bulunduğu bir odaya girdik. İki kapısı vardı: İlki bizim girdiğimiz kapıydı ve diğer tarafta, gölgelerin arasında âdeta gizlenmiş, kapalı ve muhtemelen kilitli bir kapı daha vardı.

Bu düşünceyle arkamdaki kapının kapanıp kilitlendiğini duydum. Biri odanın diğer tarafındaki karanlık bir kapının yanındaki düğmeyi çevirdi, tavandaki ışıklar uğuldadı. Emrindeki adamlardan biri orada dikilmiş, ellerini önünde kavuşturmuş ve o çıkışı koruyordu. Bu odadan çıkmanın tek olası yolu şu uzun pencereden geçmekti. Bu pencerenin belden yukarısı benim boyum kadar ve duvar boyunca yaklaşık yirmi metre uzanıyor, dışarıdaki koridoru ortaya çıkarıyordu.

Emrindeki adam bir sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi.

"Ben ayakta duracağım."

"Nasıl istersen," der gibi bir bakış attı.

Silahımı bırakmamı istememişti, bunu hem tuhaf buldum hem de tek tesellim olarak gördüm.

Topuk sesleri duydum ve ardından floresan ışığı camın arkasındaki koridoru aydınlattı. Kadın yaklaştıkça tıkırtılar arttı -gelenin erkek değil de bir kadın olduğundan emindim çünkü bir kadının yürüyüş sesini biliyordum- ve stiletto giyen bir kadının yürüyüşünün belirgin sesi duyuldu. Belki de gelen başka bir Moretti kardeşti?

Uzun boylu bir kadın pencerenin önünden geçti. Sarı saçlarını ensesinde toplamıştı. Uzun kollu, dökümlü, siyah ipek bir bluz ve şehvetli kıvrımlarını saran, dizlerinin üzerinde biten dar, gri bir kalem etek giymişti. Kapıda nöbet tutan görevli kapıyı kadının arkasından kapattı.

"Merhaba Niklas," dedi kadın.

Niklas mı?

"Merhaba."

"Muhtemelen kim olduğumu merak ediyorsun."

Stilettolarının üzerinde bana doğru ilerledi, masanın yanından bir sandalye çekip oturdu, ba-

cak bacak üstüne attı, sağ dirseğini masaya dayadı ve elini masadan sarkıttı.

"Hayır," dedim. "Kim olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Bay Moretti ve Jackie için buradayım."

Kadın dudaklarını büzerek gülümsedi, dudaklarındaki kuruluğu yaladı ve sırtını rahatça sandalyeye yasladı.

Bakışlarıyla yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek, "Neden oturmuyorsun?" diye sordu.

"O adama da söylediğim gibi ayakta durmayı tercih ederim."

"Oturmanızı tercih ederim," dedi ve ses tonu hiç değişmese de sözlerinde hâlâ bir tehdit iması seziyordum.

Silahımı yüzüne doğru çevirdim, parmağım tetikteydi; iki hastabakıcı bize doğru hareketlendi ama o elini kaldırınca durdular. Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. Ben bu bakışlarda güven patlamasından ve mutlak bir korkusuzluktan başka bir şey göremiyordum. Onu vurmayacağımı biliyordu, en azından şu anda tüm kartlar elindeyken ve ben burada durup bir şeyim varmış gibi davranmaya çalışırken. Elimde bir bok yoktu ve o da bunu biliyordu.

Silahımı indirdim ve mağlup bir iç çekişle sandalyeye ağır ağır oturdum. Bacaklarım yere doğru yayıldı. Silahımı kucağıma koydum ama ateş etmeye hazır bir şekilde elimde tutuyordum.

"Bay Moretti nerede?"

"Burada değil," dedi.

"Tamam, peki ne zaman burada olacak?"

"Bay Moretti ne yazık ki gelmeyecek. Zaten hiç gelmeyecekti. Onunla hiç tanışmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

Mükemmel ağzının bir tarafı ince bir sırıtışla kıvrılırken bacak bacak üzerine attı ve o esnada bileğindeki minik sinekkuşu dövmesini fark ettim. Cevap vermek için değerli zamanını harcıyormuş gibi davranıyordu ve bu davranışı bende gözlerinin arasına bir kurşun sıkma isteği uyandırıyordu. Onun yerine dişlerimi sıktım.

"Buraya sahte bahanelerle getirildin Niklas Fleischer ama öyle olmak zorundaydı. Yoksa gelmezdin."

Öne doğru eğilip gözlerinin içine baktım.

"Neden gelmeyeyim ki?"

"Kim olduğumu bilmek istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet. Sen de kimsin?" Derin bir nefes aldım, patlamamak için elimden geleni yapıyordum. "Başka türlü olsaydı neden gelmezdim?"

O da benimle boy ölçüşmek, beni alt etmek istercesine öne doğru eğildi. Hâlâ odaya girdiğinde olduğu kadar kendinden emin ve korkusuzdu. *Bu*

kadın da kimdi? Bana Nora'yı hatırlatıyordu. Tek fark, Nora beni korkutmuyordu.

"Benim adım Lysandra," dedi. "Ben de Birlik'te *yer alması gereken* kardeşimiz, Victor Faust gibi ajanım." Biraz daha öne eğildi, neredeyse yüzümden birkaç santim uzakta duruyordu. Bana meydan okuyor, beni test ediyor, bir hata yapmamı umuyordu. Böylece skalada benden ne kadar yüksekte olduğunu gösterebilecekti. "Çünkü bu dünyada hayatta olan, asla ihanet etmeyeceğin ya da riske atmayacağın ve bizim de istediğimiz o tek kişi olmasaydı buraya gelmezdin."

"Beni buraya Victor için getirdin," dedim ve geri çekilip tekrar sandalyeye yaslandım. "Vonnegut için çalışıyorsun ve Jackie'yi kaçırdın. Kardeşimi yakalamak için beni kullanmak anlamına gelecekse onun için gelmeyeceğimi biliyordun."

Kardeşimiz, görünüşe göre o bizim kız kardeşimiz.

"Kesinlikle." Tekrar sandalyeye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Fahişenizi kaçıranın Bay Moretti olduğuna inanmanıza izin vermek, size her senaryoyu düşünmek için bolca zaman verdi. Ne bekleyeceğinizi, ne söyleyeceğinizi, ne yapacağınızı biliyordunuz. Bay Moretti'nin ailesinden kimi ona karşı kullanabileceğinizi düşünmeniz için size kırk sekiz saat verildi. Bu işe girerken Moretti ailesinin güçlü olduğunu ama ajan olmadıklarını biliyordunuz. Bay Moretti'nin kendisi bir katil olmasına

rağmen sadece bir mafya kabadayısı. Onun dahil olduğu herhangi bir durumdan kendinizi kurtarabileceğinizi biliyordunuz." Başını iki yana salladı. "Ama Birlik'in onu kaçırdığını bilseydin asla ortaya çıkmazdın çünkü neden kaçırıldığını hemen anlardın ve hiçbir koşulda kendini bundan kurtaramayacağını bilirdin. Fahişenizin, kadınınızın ya da arkadaşınızın -artık ona ne demek isterseniz- öleceğini ve bunu önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığını kabul etmek zorunda kalırdınız. Yani onu kurtarmak için ortaya çıkmak anlamsız olurdu. Ayrıca sen de şu anda, burada oturuyor olmazdın. Haksız mıyım, Niklas? Yoksa seni çok mu yanlış değerlendirmişim?"

Yutkundum. Bu kaltaktan şimdiden nefret ediyordum. Ellerime baktım. Silah hâlâ ellerimdeydi ama burada, sel altında bir şemsiyeye sahip olmak kadar işime yarardı. Silahı masanın üzerine koydum.

"Evet, haklısın," dedim. "Fakat ciddi şekilde yanlış değerlendirdiğin bir şey var *Lysandra*." Ona sırıtarak, bacak bacak üzerine atıp kollarımı kavuşturdum. "Beni buraya nasıl getirmiş olursan ol, yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey beni kardeşime döndüremez. Sana istediğini veremem çünkü onun nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bilsem bile..."

"Evet Niklas," dedi. "Bunun farkındayım. Bu işe girerken onu asla ele vermeyeceğini ve onu bul-

mamıza yardım etmek için bizimle işbirliği yapmayacağını biliyordum."

"O zaman burada ne işimiz var?" diye sordum. "Beni öldürüp bu işi bitirebilirsin." Gülümseyip alaycı bir ses tonuyla, "Yoksa bana işkence etmeyi mi planlıyorsun? Senin gibi insanlar konuşmayanlara genelde böyle yapar," dedim ve ellerimi önümde birleştirdim. "Eğer beni sandığın kadar iyi tanıyorsan konuşmayacağımı zaten biliyorsun." Ona doğru eğildim, bakışlarım karanlıktı. "Benim canlı canlı derimi yüzsen bile konuşmam. O yüzden tekrar söylüyorum, nedir bu olanlar? Lanet olası, burada ne işimiz var?"

Lysandra kapıyı koruyan adama bir bakış attı; o da başını sallayıp koridora çıktı ama uzun pencerelerden bir şey görünmüyordu. Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve başka bir görevli Jackie'yle birlikte içeri girdi. Elleri arkadan bağlıydı, ağzının etrafına bir bez sarılmış ve başının arkasından bağlanmıştı; saçları dağınıktı ve kanlıydı, rimeli yüzüne akmıştı. Onu havaalanından aldığımda üzerinde olan kıyafetleriyleydi.

Çığlıkları ağzına bağlanan bezin altında boğulurken görevli de kollarını arkasından çekiştirdi. O esnada biraz sakinleşse de kızarmış gözlerinden yaşlar akmaya devam etti.

Lysandra masadan silahımı alıp Jackie'ye doğru yürüdü.

Sandalyeden hızla kalktım. Namluyu Jackie'nin şakağına dayadı, Jackie'nin gözleri yardım etmem için bana yalvarıyordu.

"HAYIR!"

Tetiği çekti ve kulakları geçici sağır eden bir silah sesi yankılandı. Önümdeki bu manzara beni travmatize etmişti.

Nefesim ciğerlerime doldu, Jackie'nin bedeni ağır çekimde yere düşerken çaresiz bir soluk dışarı çıktı. Lysandra'ya doğru koşuyormuşum gibi hissettim -hatta boğazının ellerimde ezildiğini hissediyordum- ama hâlâ aynı yerde durduğumu ve hareket edemediğimi fark ettim. Gözyaşlarım lanet olası gözlerimin arkasını yakıyordu ve ellerim titriyordu.

Beyaz zeminde parlak kırmızı, kıpkırmızı havuzlar oluşuyordu. Lysandra yere hiç bakmadı, kan havuzları ayakkabısının topuğuna bulaşmadan kenara çekildi.

Lysandra "Bu ibret içindi," diye söze başladı. "Buraya getirilmenin nedenlerinden biri de buydu Niklas." Kapının yanında duran korumaya bir kez daha başıyla işaret verdi ve o da koridora çıktı. "Diğer yarısı ise tehdit."

Kapı açıldı ve başka bir görevli, Jackie'nin bağlı olduğu gibi bağlanmış bir kadınla odaya girdi. İlk başta kafam karışmıştı; başımı ileri geri sallıyordum. *Bu olamazdı...* Ama sonra gerçekliğin ağırlı-

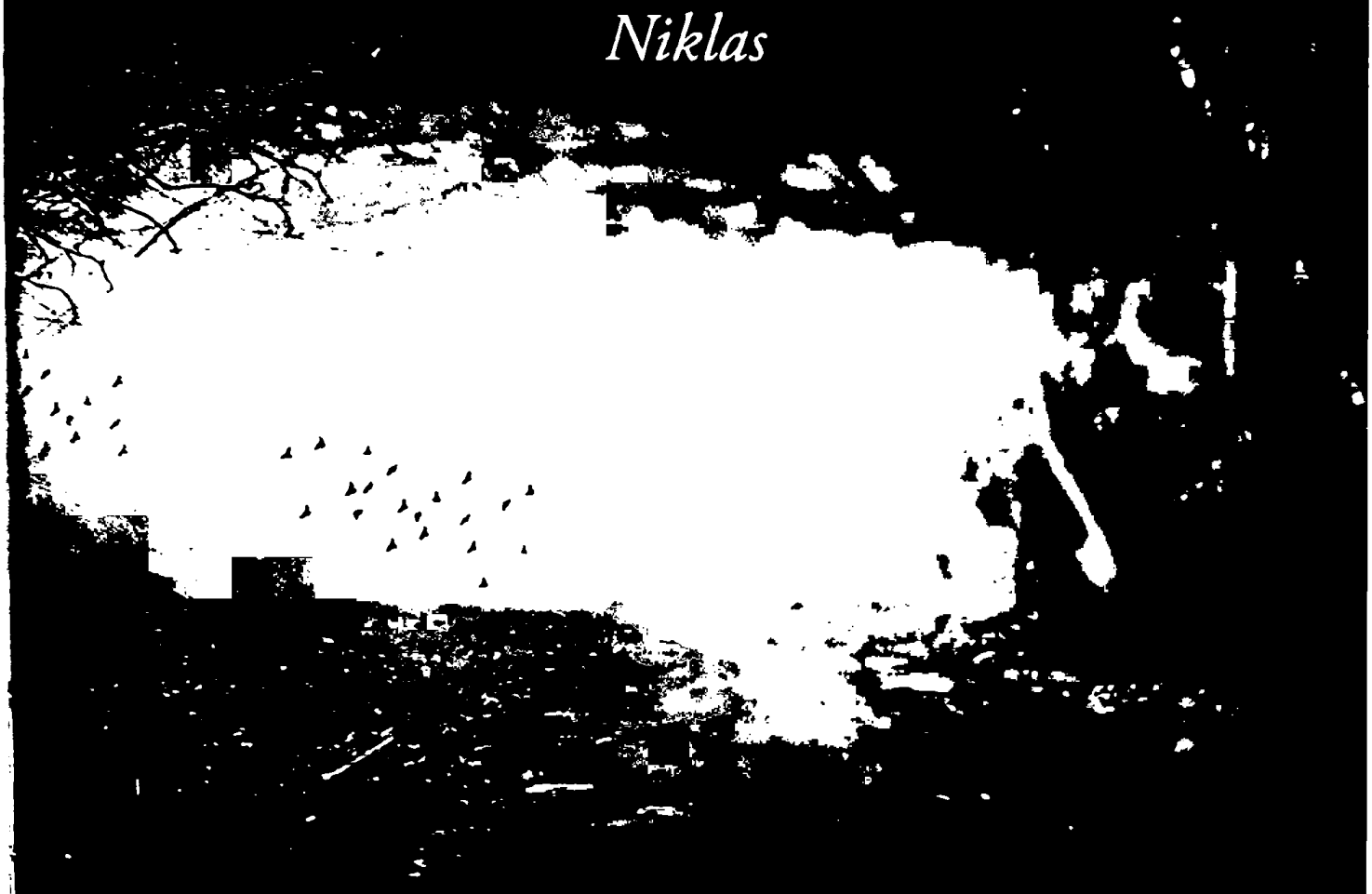
ğını hissettim, bu ağırlık beni ezmeye başladı.

Bu kadın, hayatım boyunca öldüğüne inandırıldığım, casus olduğu için Birlik tarafından öldürüldüğünü zannettiğim annemdi.

Ve o, uğruna kardeşimi feda edebileceğim tek kişiydi.

2. BÖLÜM

Niklas

Görüşümü bulanıklaştıran tek bir düşünceyle anneme doğru yürüdüm: Önce ona ulaşmayı, daha sonra da bu binadaki herkesi öldürmeyi düşünüyordum. Ama odanın beş adım ötesine geçmeden başımın arkasına, sırtıma ve kaburgalarıma şiddetli bir acı saplandı. Bacaklarım çöktü, fayansın sanki beni karşılamak için hızla yükseldiğini görüyordum. Taş gibi sert zemin önce acı verdi, daha sonra yanağım yere çarptı ve ardından yüzümde zeminin soğukluğunu hissettim. Öksürüyor ve kan tüküürüyordum; görüşümü odaklamaya çalıştım ama odanın dönmeyi durdurması çok uzun sürdü. Bu yüzden orada nefes nefese öylece yattım. Gözkapaklarımın perdesinden yanıp sönenleri puslu bir şekilde izliyordum.

Sonunda doğru dürüst görebildiğimde, etrafımda duran dört çift lastik tabanlı ayakkabı, bir

çift parlak siyah stiletto ve bir çift çıplak ayak fark ettim. O çıplak ayakların anneme ait olduğunu biliyordum.

Tepemde bir yerde, "Dediğim gibi," diyen Lysandra'nın sesini duydum. "Jackie örnekti, annen ise tehdit. Victor'ın yakalanmasına yardım etmek için benimle işbirliği yapacaksın. Yoksa annen de o fahişeyle aynı sonu paylaşacak."

Tekrar öksürdüm ve yere daha fazla kan tükürdüm. Ellerim arkamdan bağlanırken gerginliği ve plastiğin keskin kenarının bileklerimi kestiğini hissettim.

Biri beni ayağa kaldırdı ve aklımdan ilk geçen kafamın arkasıyla adamın suratını patlatmaktı ama yapmadım. Çünkü aptalca şeyler yapamazdım.

"Söylesene," dedim. "Benim annem senin de annen mi? Öyle olsaydı bile aynı şekilde onu da öldüreceğini hissediyorum."

"Evet, öldürürdüm," dedi Lysandra. "Fakat hayır, bu kadının benimle bir kan bağı yok." Bir adım attı. "Yani ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu görüyorsun."

Anneme baktım. Çok zayıf olduğu için sanki olması gerekenden yirmi yıl daha fazla yaşlanmış gibi görünüyordu. Ama gözleri... Onlar hâlâ annemin gözleriydi, çocukluğumdan hatırladığım gözler. Kahretsin!

Annem cılız bir sesle, "Nik," diye seslendi. Onca yıldan sonra adımı söylediğini duymak bile içimi istemediğim duygularla doldurdu. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. "Onlara benim için hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Beni duyuyor musun oğlum? Ben ölmeye hazırım. Hem de uzun zamandan beri..."

Gözyaşlarımı tutamıyordum, bakışlarımı yere diktim. Çizmelerimin yanındaki yer karosuna kan sıçrıyordu; orada, o karonun içinde yüzümün belli belirsiz tam da o anda hissettiğim gibi çarpık bir yansıması vardı.

Başımı kaldırıp doğrudan Lysandra'ya baktım. "Ne kadar dayanabilirsin?" diye sordum.

Bana doğru yaklaştı. "Oynadığımız oyunun doğasına bağlı," dedikten sonra bana o kadar yaklaştı ki saçlarının yanağımı gıdıkladığını hissettim. Yumuşak, ılık nefesiyle yanıma iyice sokulup, "Ama herhangi bir oyunda senden daha uzun dayanabilirim," diye fısıldadı ve geri çekildi.

Sandalyeye geri itildim. Ayaklarım yere sürtüyordu. Jackie'nin cesedini arkalarında kan izleri bırakarak odadan çıkaran iki görevliyi içim burkularak izledim. Hiç şansı olmamıştı. Onunla tanıştığım andan itibaren, o anda olduğu gibi ölmeye mahkûmdu ve ben de bunu izlemek zorunda kalmaya mahkûm olmuştum. Düşününce onun için bir şeyler hissetmeye başladım. Ona karşı hissettiklerimden değil ama ölümüne sebebiyet ver-

diğim için gözümden bir damla yaş süzüldü, ona ulaşamayacağım kadar uzaklaştığında omzumla gözyaşımı sildim.

Annemi tutan görevli onu kabaca karşımdaki sandalyeye oturttu. Ona ters ters baktım, o ise bana sırıttı.

Lysandra, "Yeniden tanışmanız için sizi yalnız bırakayım," dedi. "Otuz dakika sonra döndüğümde umarım benim için bir şeyler hazırlamış olursun."

Gözlerimi annemden hiç ayırmıyor, dikkatimi o kaltağa vermeyi reddediyordum.

Lysandra ve hastabakıcılarlar odadan çıktı. İkisi benim girdiğim kapıdan, diğer ikisi de pencerenin yanındaki kapıdan çıkarak Lysandra'ya takip etti. İki kapı da kilitliydi ve ikisi de dışarıdan korunuyordu. Yaptığım her hareket, tavana karşı köşelere monte edilmiş dört kameradan izleniyordu. Söylediğim her şey kesinlikle odanın her tarafına gizlenmiş kayıt cihazları sayesinde duyuluyordu. Tüm bunlara yabancı değildim ve Lysandra da bunu biliyordu. Ayrıca hiçbir yere gitmeyeceğimi de biliyordu. Beni taşaklarımdan yakalamış, erkek düşmanı yumruğuyla eziyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Annem, "Nik," dedi. "Ne yapıyorsun oğlum? Biliyorsun, onlara istediklerini versen bile seni de

beni de öldürecekler ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Biliyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Zaman kazanıyorum."

Gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum, yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ellerindeyiz ve bir mucize olup da biri filmlerde olduğu gibi buraya gelip bizi kurtarmazsa burada öleceğiz. Filmler aptalca. Kimse bizi buradan kurtaramaz. Bu sefer olmaz.

Anneme dönüp, "Bunca yıldır burada mı tutuluyordun?" diye sordum.

"Evet. Yıllar uçup gitti. Çoğunda beni uyuşturdular. Ama bugün değil," dedi. Sesi titriyordu. "Bugün aklımın başımda olmasını istediler." Onu zayıflatmakla tehdit eden düşünceleri bastırarak doğruldu ve yorgun gözlerindeki kararlılıkla bana baktı. "Niklas, Birlik'te yer alan herkes birini sever. Hiçbir zaman böyle olmasını istemediler; duygusuz, bağlılıkları olmayan ajanlar istediler. Bu yüzden altmışlı yıllarda onları işe almak yerine yetiştirmeye başladılar."

Nora Kessler'ı düşünerek, "Gölge Birlik'i gibi," dedim.

O da başını salladı.

"Ama hepsi hâlâ insan," dedi. "Hiçbir özel yetiştirme ya da eğitim, duyguları ve bağlılıkları in-

sanların elinden alamaz. Teröristlerin bile duyguları vardır. Birlik, planlarının asla işe yaramayacağına inandığı zaman vites değiştirdi. Ajanlarından duygusal bağlar üretmeye çalışmak yerine onları kullandılar."

"Ve sen de bu yüzden buradasın," dedim.

"Evet. Bu yüzden buradayım ve bunca yıldır burada tutuluyorum. Tam da bu an için. Ve sen de bu yüzden..."

Ani sessizliğiyle yüzleşmek için başımı kaldırdım ve anladım. Başımı tekrar öne eğip, "Beni bu yüzden hayatta tuttular," dedim. "Çünkü ben Victor'ın tek zaafıydım ama ben de başından beri bunun Izabel olduğunu sanıyordum."

Annem, "O da bir zaaf," dedi. "Fakat kardeşinin en büyük zayıflığı sensin. Her zaman öyleydin Niklas."

Boğazımda düğümlenen duyguları yutkunarak bastırdım. Önceki konuyu kapatmak isteyerek, "Izabel'i tanıyor musun?" diye sordum.

"Izabel'i herkes tanır," dedi. "O zırhın içinde hiç tahmin etmedikleri bir çatlak vardı. O kız olmasaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Victor asla bu kadar düşmezdi -ya da hiç düşmezdi- ve asla Birlik'ten ayrılmazdı. Başına asla ödül konmazdı. Vonnegut öldüğünde ya da istifa ettiğinde Birlik'i yönetmek için yerine geçecek kişi o olurdu." Lysandra'nın çıktığı kapıya doğru baktı. "O kadın

olmasaydı Victor'la aranız asla bozulmayacaktı," dedi.

Annemin buraya kapatılmış olduğu hâlde bu kadar çok şey biliyor olması beni şaşırtmıştı. Öte yandan da hiç şaşırtmamıştı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" dedim.

"Burada başka ne yapmam gerekiyordu?" diye karşılık verdi. "Duymak, görmek ve ara sıra konuşmak elimde olan tek şeydi." Omzunu umursamaz bir ifadeyle kaldırdı. "Ayrıca Lysandra ziyaretine hazırlanırken bana pek çok şey anlattı."

Başımı salladım. Sonra enerjimi topladım ve gözlerinin içine bakarak, "Vonnegut nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Onu uzun yıllardır görmedim."

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım ve sırtımı sandalyeye yasladım.

"Onu gördün mü? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi. "O senin biyolojik baban. Senin ve Victor'ın babası. Lysandra'nın ve Naeva'nın da babası. Kaç çocuğun babası olduğunu bilmiyorum ama sanırım bunun pek bir önemi yok, değil mi?"

"Babamız mı?" Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ama..." Kelimeler boğazımda düğümlendi, düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Benden nefret eden ve her zaman Victor'a arka çıkan adam, Victor'ın sözde beni korumak için *öldürdüğü* adam. O bizim gerçek babamız değil miydi? Duvarları yumruklamak istiyordum ama ellerim arkadan bağlıydı!

Anneme yan gözle bakıp, "Onların da babası olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. Yere bakıp, hemen cevap vermeyince anladım.

"Özür dilerim Nik," dedi. "Sana hiç söylemedim... Yasak olduğu için değil, seni korumak istediğim için söylemedim. Eğer bilseydin seni uzun zaman önce öldürürlerdi."

"Yani... Ben de Nora Kessler gibiyim," diyerek sesli düşündüm. "Hepimiz tek bir amaç için yetiştirilmiş piyonlarız, lanet olası sığırlar gibi!" Sandalyeyi salladım, ayakları yere sürtündü.

"Üzgünüm Niklas," dedi. "Ama bu, bir an bile seni oğlum olarak sevmediğim anlamına gelmez. Seni tüm bunlardan uzaklaştırmak istedim. Bana izin vermediler. Sen benim oğlumdun ama onların malıydın."

Ellerimi bağladıkları plastiğin ince bir şerit gibi kestiği yerden bileğime ve elime akan ılık kanı hissediyordum ve bunun öfkeyle ellerimi ayırmaya çalışmamdan kaynaklandığının farkındaydım.

Rahatlamıştım ama hâlâ ona bakamıyordum. Beni sevdiğine inanıyordum fakat bunları kabullenmek çok zordu.

"Tek istediğim buydu," dedim. Bakışlarım bir noktaya kilitlenmişti ve oradaki fayansları âdeta bulanık görüyordum. "Tüm bunlardan uzaklaşmak, endişelenmem gereken tek şeyin faturalar ve kapımı çalan Yehova Şahitleri olduğu normal bir hayat yaşamak." Gülümsedim, bakışlarımı tavana çevirdim ve tüm bunların saçmalığı karşısında başımı iki yana salladım. "Bu kadınla... Bu kadınla birkaç kez birlikte oldum," dedim. "Becerdim," diyecektim ama demedim, sonuçta karşımdaki benim annemdi. "Sonunda hamile kaldı. Benden olduğuna emindim ve hâlâ yanıma geliyordu çünkü bu konuda bir şeyler yapmamı istiyordu ama bir süre sonra hiçbir şey söylemedi. Ben de dışarı çıktım ve ona sadece 'Taşıdığın benimki mi?' diye sordum. Küçük, yuvarlak karnına baktı ve güldü. Kahkahası beni çok etkiledi. Sonra bana hayır dedi. O zaman bebeğin kesinlikle benden olmadığını anladım. Daha sonra barın üzerindeki sigarasına uzandı ve konuştuğumuz konuya geri döndü. Bu olaydan sonra ondan nefret ettim. Ayağa kalktım, sigarayı ağzından aldım, kül tablasında ezerek söndürdüm ve çekip gittim. Bir daha da onu hiç görmedim."

Annem, "O bebeğin senin olmasını istiyordun," dedi.

Duraksadım ve başımı salladım. Soğuk ve dalgın bir tavırla, "Evet," dedim ama sonra düşüncelerimden sıyrıldım. "Ama öyle olmadığına çok

sevindim. Bir çocuk, sana yaptıkları gibi bana karşı kullanabilecekleri başka bir şey verirdi Birlik'te olanlara."

Bir sessizlik oldu.

Annem, "Niklas, hayatın bu şekilde sonuçlandığı için çok üzgünüm," dedi. "Senin için tek istediğim normal bir hayattı. Noeller ve Şükran Günü yemekleri, tatiller ve okul gezileri, mezuniyet ve üniversite, bir restoranda ilk boktan işin; kız arkadaşlar, ayrılıklar ve en sonunda çocuklar; daha sonra masa başındaki iş ve Yehova Şahitleri'nden saklanmak. Senin normal bir hayata sahip olman için hayatımı vermem gerekseydi hiç düşünmeden verirdim."

Evet, istediğimiz her şeye sahip olamayız.

Bir süre sonra sessizce, "Niklas," dedi. Göz göze geldik. "Her hâlükârda bizi öldürecekler. Onlara istediklerini vermen için benim hayatımla seni kandırmalarına sakın izin verme."

Beni kandırmak mı?

Bekle bir saniye...

İçgüdülerim bir anda âdeta çelik burunlu bir çizmeyle kafamın arkasına tekme atmaya başladı.

Bu içgüdülerden kesinlikle emin olmak için oyuna devam ettim. Ya bana söylediği her şey yalansa? Ya onların tarafındaysa ama benim tarafımdaymış gibi davranıyor ve sadece duygularımla oynuyorsa?

"Onlara istediklerini vereceğim," dedim. "Lysandra ile bir anlaşma yapacağım."

Annem omuzlarını kaldırıp başını sağa sola salladı. "Anlaşma falan yapmayacaklar," dedi. "Yaparlarsa da buna saygı göstermeyeceklerini biliyorsun."

Evet, biliyorum...

Otuz dakika geçmişti ki Lysandra'nın stilettosunun çıkardığı sesler koridordan tekrar duyuldu. Önce pencerenin ötesindeki beyaz duvarda gölgesi büyüdü. Kapı açıldı ve askeri tarzda siyah botlar, siyah giysiler ve teçhizatlar giymiş beş ajanla birlikte içeri girdi. Silahlar ve ekstra şarjörlerle donatılmış taktik yelekler, bıçaklar ve Izabel'in Birlik'i sarsmadan çok önce, bir zamanlar bu şekilde giyinmiş olarak taşıdığım her türlü şey.

Izzy... Onu çok özlüyorum.

Kendimi ayakta tutmaya zorladım, bileklerimin arkası kanıyordu.

Lysandra'ya, "Sana bir teklifim var," dedim. "Dinlemeye hazır mısın?"

Lysandra topuklarını fayanslara vurarak odanın içinde ilerledi ve gelip önümde durdu.

"Burada pazarlık yapmıyoruz," dedi. "Bana istediğimi vereceksin yoksa tehdit başka bir ibrete dönüşür."

İrkilmedim. Gözlerimi kırpmadan, duygularımın etkisi altında kalmadan, Lysandra'ya bakmaya ve ne kadar işe yarayacaksa pazarlık yapmaya devam ettim.

"Victor benim için gelene kadar beni burada hayatta tutmaya ne dersin?" Sırıtıp başımı yana eğdim. "Çünkü gelecek. En azından bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Annem ya da bu kadın her kimse -bahse girerim Vonnegut babam bile değildi- irkildi ve gözleri Lysandra'ya kaydı.

Lysandra dişlerini gıcırdattı ve silahının namlusunu annemin şakağına dayadı.

"Bir ibret daha mı yaratalım o zaman?"

Blöfünü görmek için bir an bekledim. Tam da tahmin ettiğim gibi tetiği çekmekte isteksiz davranıyordu. Dişlerini daha sert sıkmaya başladı ve nefes alışı daha yıpratıcı bir hâle geldi. Annem onun tek pazarlık kozuydu.

"Annenin ölmesini mi istiyorsun?"

Sırıttım ve başımı iki yana sallayıp, "Gerçekten berbat durumda olduğumu düşünüyor olmalısın," dedim. "Kadınlarla olan sorunların annenle olan sorunlarından mı kaynaklanıyor? Bu mu yani?" Başımı sallayıp gerçek annem olan -ya da olmayan- kadına baktım. "Az önce bana babamın gerçek babam olmadığını söyledin. Bu kadının iddia ettiği kişi olduğuna neden inanayım ki?" diye sordum.

Annem çaresiz bir ses tonuyla, *"Niklas,"* dedi. "*Ben* senin annenim. Seni ben doğurdum! Lütfen bunu yapma. Seni ele geçirmelerine izin verme! Sadece bilmek istediklerini söyle!"

"O zaman onlara *söylememi* mi istiyorsun?" İçgüdülerimin her zamankinden daha doğru olduğundan emin bir şekilde, "Daha birkaç dakika önce vazgeçmemi istemiyordun. Peki, hangisi *anne*?" diye sordum.

Lysandra silahı annemin çenesinin yan tarafına dayayıp başını yana savurdu; sandalye yerinden oynayıp sallandı ve sonra yerinde durdu.

Fark ettiğim bir sonraki şey tekrar sandalyede olduğum ve Lysandra'nın kucağıma oturduğuydu. Silahı çenemin altına sokmuş, başımı geriye doğru itiyordu. Naneli diş macununun kokusu burun deliklerimi doldurdu. Gözlerinde öfke girdapları dolaşıyordu.

Silahın ters ucunda olmama rağmen geri adım atmadım.

"O benim annem olabilir ama ikimiz de onun benim tarafımda olmadığını biliyoruz." Lysandra'nın burun delikleri açıldı. "Senin için çalışıyor. Yoksa hâlâ hayatta olmazdı. Ayrıca bunca zamandır bir akıl hastanesinde kilit altında tutulan biri için çok fazla bilgiye sahip."

Annem, "Niklas! Lütfen!" diyerek ağlıyordu. Ona bakmamak için kendimi zorluyordum çünkü

bakarsam onu görmenin beni rahatsız edeceğini biliyordum. Üstelik zaten öyleydi. Fakat geri çekilemezdim. Zayıflık gösteremezdim. İçgüdülerimin bana söylediklerini görmezden gelemezdim. İçgüdülerim beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şeydi.

Lysandra'nın gözlerinin içine bakıp, "Yanlış kozu oynadın," dedim.

Jackie için çekilirdim. Çünkü o masumdu ve bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama muhtemelen ölmüş olması en iyisiydi çünkü omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Evet, ikisi arasında tercih yapmak söz konusu olsa Jackie için katlanırdım. Victor beni affederdi. Beni anlardı.

Lysandra kucağımdan kalktı ve başımın üzerinde durdu. Silahını kafama doğrultmuştu.

"Bu senin son şansın Niklas," diye uyardı. Geriye doğru birkaç adım atıp benden uzaklaştı ve sonra silahı anneme doğrulttu.

"O senin kanından, canından ve ben onu öldüreceğim."

Omuzlarımı silktim, suçluluğumu içime attım. Eğer yanılıyorsam ve o kadın onlar için çalışmıyorsa...

Hayır, lanet olsun Niklas! Kendinden şüphe etmeyi bırak!

"Görünüşe göre çok fazla etten kemikten akrabam var ve neredeyse hepsi beş para etmez." Gözlerimle Lysandra'yı aşağıdan yukarıya süzüp, "Yalaka fahişeler," dedim.

Patlayan silahın sesi kulaklarımı âdeta sağır etti. Annemin düştüğünü görmemek için başımı çevirmedim ama görüş alanımda yere çarpan bedeninin hareketi benim için âdeta işkenceydi. Gözyaşlarım gözbebeklerimi ve sinüslerimi yakıyordu ama akmaması için onları tuttum. Diğer her şeyi atlattığım gibi bunu da atlatacaktım.

Burası çok acımasız bir dünya, hayatımsa karanlık bir yer ve çocukluğumdan beri beni öldürmeye çalışan sözde bir ailem vardı. Ve hiçbirinin, söyledikleri kişi olduklarından bile emin olamıyordum. Naeva, Lysandra, annem, babam... Emin değildim. Victor'ın gerçekten kardeşim olup olmadığını merak ediyordum. Hayır, o kesinlikle benim kardeşimdi. DNA bunu kanıtlamıştı. Bir dakika... DNA? Ya James Woodard'ın, Nora Kessler'a yaptığı test sahteyse? Ya o benim kız kardeşimse? Ya kız kardeşimi beceriyorsam?

"Altına sıçmış gibi görünüyorsun, Niklas."

Lysandra'nın sesi bu paranoya sarmalından beni kurtardı. Gözlerimi onunkilere diktim, alnım boncuk boncuk terlemişti ve kalbim boks salonundaki hız torbası gibi çarpıyordu. "Sanırım yaptım," dedim ama bunun *o* kadını öldürmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Siktir et, bu konuda endişelenmeyecektim. Çenemi sıkarak kaltakla alay ettim.

"Sanırım şimdi geriye kalan tek şey benim teklifim. Beklemeye hazır mısın? Victor'ın ortaya çıkması günler ya da haftalar sürebilir."

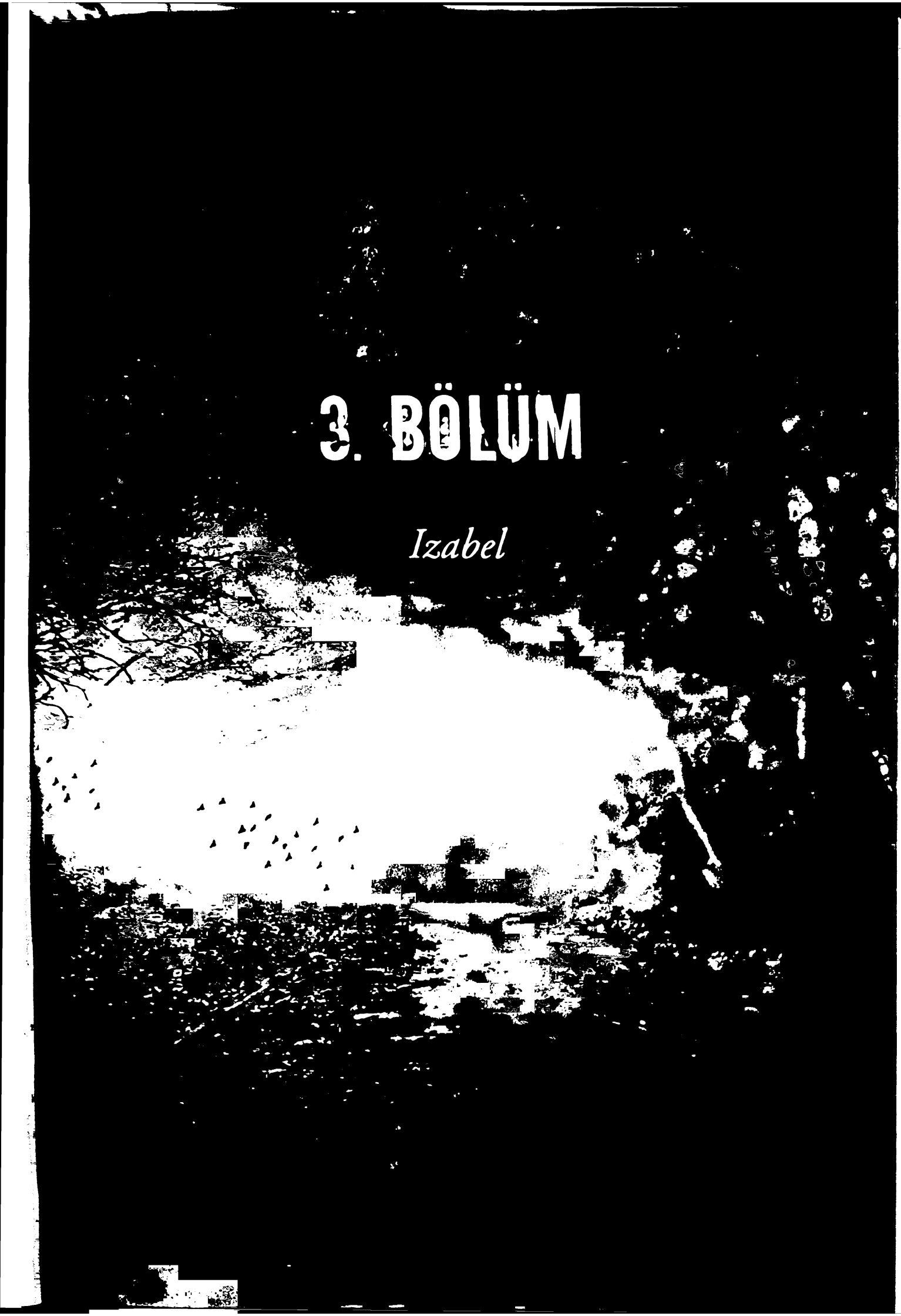
Gözlerindeki çileden çıkmış ifadeye bakılırsa sabırlı bir tip değildi ama başka çaresi olmadığını da biliyordu.

"Seni öldürmeliyim," dedi.

"Ben uzun zaman önce öldüm hanımefendi. O yüzden devam edin. Bana iyilik yapmış olursunuz."

Arkamda bir hareketlenme oldu ve boynumun yan tarafında bir iğne batması hissettim. Ardından içinde bulunduğumuz oda puslu bir hâl aldı ve bulanık görmeye başladım. Lysandra'nın dudaklarının kıpırdadığını görüyor ve dudaklarından çıkan kelimeleri duyuyordum ama sesi uzaktan ve boğuk geliyordu.

Sonra içinde yaşadığım o acımasız dünya kararardı.

3. BÖLÜM

Izabel

Bir mermi saçlarımın arasından geçip başımı sıyırdı ama şansım ve biraz da içgüdülerim, beni merminin yolundan birkaç santim uzakta tutmuştu çünkü adam daha tetiği çekmeden yolundan çekilmeye karar vermiştim.

Yerde ona doğru yuvarlandım ve bacağımı savurarak, onu ayağından sarsıp yere düşürdüm. Üstüne çıktım, dizlerim çelimsiz kollarını tutuyordu ve silahımın namlusu, o daha neye uğradığını anlamadan çenesinin altına girmişti. Silahının yere çarpıp, kayarken çıkardığı çınlama ve vınlama sesi her zaman hoş bir sesti.

"Nerede olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı. "O kızı hayatımda hiç görmedim."

Silahı daha sert bastırarak, "Yalan söylemeyi kes," dedim. Terli vücudu fast food yemek yağı kokuyordu. Sol elimin parmakları kokuşmuş saçla-

rının tepesine dolanmıştı. Kafasının arkasını yere vuruyordum. "Nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Şimdi çabuk söyle yoksa beynini bu restorana saçarım."

Kafasını tekrar yere vurduğumda çığlık attı. Nedense sonra gülmeye başladı. Tepkisine şaşırdığımı belli etmedim ama kesinlikle gülüyordu çünkü sadece kaybedecek bir şeyi olmayan ve içten bir ölüm arzusu duyan dengesiz manyaklar ölümle burun buruna geldiklerinde gülerlerdi. Ve güldüğü anda kadının nerede olduğunu zaten bildiğim gerçeğini anlamasına izin vermedim. Ölmüştü.

Güneş çoktan Doğu Yakası'nın üzerine doğmuştu ve gökyüzü hamburgercinin duvarlarına pembe-turuncu bir parıltı saçıyordu. Burası kahvaltı servisi de yaptığı için saat sekizde açılıyordu. Onu öldürmem, pisliğini temizleyip dışarı taşımam için bir saatlik bir zaman vardı ve bu benim için yeterli bir süre değildi.

Cesedini çalışanların bulması için buraya bırakabilirdim. Muhtemelen kadın düşmanı müdürlerini ölü bulmaktan hastalıklı bir tatmin duyarlardı ama cesetler soruşturmayı hızlandırırdı. Kayıp kişiler bana en az kırk sekiz saat kazandırıyordu. Ancak onun durumunda daha fazla zamanım olacaktı çünkü birilerinin onun kayıp olduğunu bildirmeye değeceğini düşünmesi uzun zaman alacaktı.

Kafasını yere daha sert vurdum; gözleri kapandı ve daha sonra silkelenip kendine geldi.

Benimle alay ederek, "Devam et," dedi. "Hoşuma gidiyor."

Evet, tam olarak dengesiz bir manyaktı.

"Cesedi nerede o zaman?" diye sordum. "Çünkü onu senin öldürdüğünü biliyorum."

"Onu ben öldürmedim."

Gülümsüyordu. Kesici dişlerinden biri çürümüştü ve kokusunu alabiliyordum, o tek diş etrafa dayanılmaz bir koku yayıyordu.

Adamın gözleri sağa doğru kayıyordu ve parfüm kokusunu alırken kötü bir noktada olduğumu fark ettim. Yoldan çekilmek içinse yeterli zamanım yoktu. Başımın arkasına bir şey çarptı ve gözlerimin önünden âdeta çizgiler geçmeye başladı. Adamın üzerinden yuvarlanıp yere düştüğümde başımın üzerindeki tavan dönüyordu ama silahım hâlâ elimdeydi.

Sırtüstü yuvarlandım. Bulanıklığın içinden göz kırpıyordum ve silahımı üzerimde duran kadına, adamın kız arkadaşına doğru kaldırdım. Silahı elimden kaptı. Siktir! İyi ki belimde bir tane daha vardı. Botunun tabanını uzanan bileğime bastırdığını hissediyordum. Botun burnunu yüzüme çarptığında ağzımda kan birikti.

Kız arkadaşı gülerek, "Düşündüğümden daha kolay kandırıldın," dedi.

Ona baktım, dengesiz bir manyağın gülümsemesiyle değil ama güvenle gülümsedim.

"Bak şimdi," dedim. "İşte burada yanılıyorsun." Bir anda bacaklarımı beline dolayarak onu yere doğru çektim. Bir el silah sesi duyuldu ve aynı anda erkek arkadaşı yere yığıldı, elleriyle karnındaki yarayı kapatıyordu. "İkinizin de Bonnie ve Clyde'ın ucuz, iğrenç bir versiyonu olduğunuzu ve burada beni beklediğinizi biliyordum." Kadının göğsüne düşmüştüm, bacaklarımla omuzlarına bastırıp onu yere sabitledim ve silahımı çenesinin altına dayadım. "İkinizi bir araya getirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum."

Adam, "O kaltak beni vurdu!" diye bağırdı. Yarayı kapatan parmaklarındaki çatlaklardan kan sızıyordu. Öksürdü ve aynı anda tükürdü. "Bebeğim, o beni vurdu!"

Kadın, "Kapa çeneni, Levi!" diye bağırırken gözlerini benden ayırmıyordu. "Ne yapacaksın? Bizi hapse mi atacaksın?" dedi. Bu düşünce dahi onu güldürmeye yetmişti.

Kahretsin, bu beni de güldürdü. Silahı kadının derisine daha sert bastırdım.

"Hadi ama," dedim. "Bana bundan daha fazla kredi vermelisin. Önce bana kızın nerede olduğunu söyleyeceksin ve daha sonra seni öldüreceğim."

"Öldür onu, Dee! O kaltak beni vurdu!"

"Sana sus dedim Levi! Hayatında bir kez olsun çeneni kapat!"

"Erkek sorunları mı?" diye sordum.

"Hiçbir zaman onlarsız olmadım," dedi. "Ya sen?"

Bir kaşımı kaldırıp, "Evet, sanırım ortak bir noktamız var," dedim.

Sanki bu meseleyi çözecekmiş gibi, "Peki o zaman," dedi. "Madem biraz yol arkadaşlığımız var, neden gitmeme izin vermiyorsun? Madem bu hâle gelmem onun suçu, onunla istediğini yaparsın ve biz de yollarımızı ayırırız. Ne dersin?"

Levi, "Dee! Ne oluyor lan?!" dedi. Yine öksürmeye başladı, gömleğine kan sıçrıyordu.

Bir an düşünür gibi yaptım, dramatik bir etki yaratmak için yanağımın içini ısırıyordum.

Sonra yalan söyleyerek, "Üzgünüm ama erkek sorunlarımla başa çıkabilirim," dedim ve silahımın kabzasıyla onu bayılttım.

Adamın gözleri çakmak gibi parlıyordu. "Dee! Dee! Uyan Dee!" diye haykırdı.

Dee'nin üzerinden atlarken, "Harika," dedim. "Sakın burada ölme."

"Dee..."

Ve sonra öldü.

İç çekip restoranın etrafına, yüksek cam pencerelerden içeri süzülen sabah güneşine baktım. Saatime bir göz attım. Sekize yirmi dakika vardı. Duvara monte edilmiş sahte güvenlik kamerasına bakıp -bir gece önce kontrol etmiştim- tekrar iç geçirdim.

Yeni asistanım Rayna arkamdan, "Az önce bir vurgun yaptık," diye seslendi.

Ona dönüp baktım, bir koltuğun yanında durmuştu; pencerelerden giren gün ışığı âdeta vücudunu sarıyordu.

"Niklas mı yoksa Fredrik mi?" diye sordum.

"Niklas," dedi. "Ve zamanımız yok."

"Nerede o?"

"Pennsylvania'da, bir akıl hastanesinde. Vara, tesisten yaklaşık bir mil ötede bizi bekliyor."

"Akıl hastanesi mi?" Niklas'a yakışacak her türlü hakareti sıralayarak sessizce güldüm. "Onun orada ne işi var?"

"Emin değilim ama bana bahsettiğin kadın, yani Hollis, Javier'ın bilgi verdiği kadın..."

Kendi kendime, "Lysandra Hollis," dedim.

"Evet, onu rehin tutuyor." Dee'ye bakıp, "Ona ne yapacaksın?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve Dee'nin kafasına bir kurşun sıktım. Silah sesi tüm restoranda yankılandı. Sila-

hımı kaldırıp düşürdüğüm diğer silahı da yerden aldım.

"Zamanımızın olmadığını söyledin, bu yüzden onu burada bırakmak zorundayım."

Rayna şok olmuştu, bana şaşkın bir bakış attı.

Bu itici Bonnie ve Clyde'ı günlerdir takip ediyordum. Dee'yle ilk kez bu restoranın otoparkında, restoran kapandıktan sonra Levi onu feci şekilde dövdüğünde tanışmıştım. Araya girmiş, ona attığı yumrukları geri iade etmiş, Dee'ye -ya da herhangi bir kadına- bir daha dokunmaması konusunda onu uyarmıştım. Evet, beni bir sevgili kavgasına karışmaya iten neydi bilmiyorum ve bunu bir daha asla yapmayacağım ama konumuz bu değil. O gece Dee'yi "kurtardıktan" sonra eğer Levi kendisini tekrar döverse beni aramasını söylemiştim. O da kabul etti. Oysa o gece oradan ayrıldığımda, bu ikisiyle ilgili bir şeyler içime sinmedi. Onları takip etmeye başladım ve araştırma yaptım. Dee ve Levi'ın çoğunlukla hırsızlık, bar kavgaları ve genellikle de beni ilgilendirmeyen önemsiz şeylerle ilgili yasal pek çok sorunu olduğu ortaya çıktı. Fakat iki şey dikkatimi çekmişti: Bunları hep birlikte yapıyorlardı ve Dee genç kadınlara saldırmaktan dört kez hapse girmişti.

Fakat polis bu dört kadının hayatta olduklarından için şanslı olduklarını bilmiyordu. Dee ve Levi daha önce üç kadını daha öldürmüşlerdi -bunu kesin olarak öğrenmiştim- ve kaç kadını daha öldür-

dükleri bilinmiyordu. Dee'nin akıllı telefonunda öldürdükleri kadınların fotoğrafları vardı ve polisler defalarca tutukladıktan sonra telefonuna el koyduklarında bakmayı akıl edememişlerdi. Ama hepsi oradaydı, dövülmüş ve dehşete düşmüşlerdi; elleri arkadan bağlı, gözyaşları yüzlerinden aşağı akarken ucuz bir karavan parkının panelli duvarına yaslanmış oturuyorlardı. Toplam on altı kadın, hepsi de kayıptı.

İkisini de polise götürmeye hiç niyetim yoktu ama onları orada öldürmek zorunda kalmayı da istememiştim. Ancak Rayna'nın da dediği gibi zamanımız yoktu ve gitmek zorundaydık. Eğer aldığımız bilgi doğruysa ve Niklas o akıl hastanesindeyse bu onu götürmeyecekleri anlamına gelmezdi.

Lysandra Hollis. Sözde, Vonnegut'ın irtibatta olduğu kişi. Vonnegut için önemliydi, ona danışmadan karar alan biriydi, bu da beni onunla bir şekilde akraba olduğuna inandırıyordu.

Bütün bunların bitmesini, Vonnegut'ın ölmesini ve Birlik'in yok edilmesini istiyordum. Artık Victor'ın, Birlik'i kontrol ettiğini görmek bile istemiyordum. Yok et, gitsin!

Ah, Victor. Hayatımın aşkı ve başımın belası. Beni terk ettikten sonra onu hâlâ sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. Daha güçlü bir kadın olamadığım ve onun gitmesine izin veremediğim için kendimden ve sözde savunduğum her şeyden nefret ediyordum. Bir tarafım, öfkeli ve

affetmeyen tarafım onun gitmesine izin vermişti. Ama geri kalanım hâlâ onun için acı çekiyor, artık doğrudan olmasa da hâlâ onu arıyordu. Onu bulmak için zaman ya da kaynak harcamıyordum; nerede olabileceğine dair söylentileri araştırmak için yolumdan sapmıyordum. Hatta bir parçam onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Çünkü tüm bu Vonnegut ve Birlik olayında olduğu gibi hayatıma devam edebilmek için sadece bitmesini istiyordum. Victor'ı sevmek istemiyordum ama seviyordum. Onu bulmak istemiyordum ama diğer yandan da istiyordum. Bazen hep yaptığı gibi gölgelerin içinden beni izlediğini düşünüyordum. Bazen de ona ortaparmağımı göstererek hareket çekiyor, "Benden daha ne kadar saklanacaksın Victor?" gibi şeyler söylüyordum. "Seni bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum." Acaba beni duyuyor muydu?

İtici Bonnie ve Clyde'ın cesetlerini kanlar içinde bırakıp çöp konteynerinin yanındaki arka kapıdan çıktım.

Rayna'ın arabasına atladım.

"Pennsylvania'ya gidelim," dedim ve hızla oradan uzaklaştık.

Rayna ve Vara suikastçıların hayatında yeni değillerdi ama benim için yeniydiler. Amerika Birleşik Devletleri'nde, gizli operasyon bölümünde çalışan Kenneth Ware ile yaptığım bir anlaşmanın bana erişim izni vermesinin ardından onları gizli

bir hükümet veri tabanı aracılığıyla buldum. Kenneth Ware aynı zamanda Fredrik Gustavsson'dan etkilenen ve Fredrik'i, yakalanması zor bir seri katilin izini sürmesine yardımcı olması için kullanan adamdı. Şimdi o da Fredrik'i arıyordu.

Kendi işimin patronu olma arayışımda bana eşlik edecek birilerine ihtiyacım vardı -en azından bunu istiyordum- çünkü kimse her şeyi tek başına yapamaz. Bu yüzden Rayna ve Vara'yı asistan olarak işe almıştım. ABD hükümetinin kontrolü altında oldukları, hükümet tarafından eğitildikleri ve maaşlarını da hükümet ödediği için düşük ücretlerden ve yasal kısıtlamalardan kurtulup benim için çalışma fırsatını değerlendirmeye fazlasıyla istekliydiler. Neyse ki Kenneth Ware onların hükümetle olan sözleşmelerini bozma yetkisine sahipti ve bunun karşılığında Kenneth Ware benden Fredrik'i bulmasına yardım etmemi istemişti.

Fredrik yaklaşık üç hafta önce Niklas'la aynı zamanlarda kaybolmuştu ve ikisinin de izini bugüne kadar bulamamıştık.

İki saat sonra Rayna ve ben, Vara ile Pennsylvania'da, Scranton yakınlarındaki bir akıl hastanesinden bir mil ötede buluştuk. Ne yazık ki Vara, Lysandra Hollis ve beraberindeki kişilerin yaklaşık kırk dakika önce Niklas'la birlikte kaçtıklarını düşünüyordu.

Vara, "Sarı saçlı bir kadının arabaya bindiğini gördüm," dedi. "Ve iki adam başka birini, başka bir arabanın arka koltuğuna sürükledi ve hepsi uzaklaştılar. Başı bir ceketle örtülüydü, onun Niklas olduğunu tahmin ediyorum. Bekledim, birkaç dakika daha etrafı izledim, daha sonra hiçbir hareket olmayınca sizi beklemek için buraya geldim."

"Kimsenin seni görmediğinden emin misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Elimde dürbünle bir ağaçta gizleniyordum. Başka hiç kimseden iz yoktu. Eğer biri beni görmüş olsaydı muhtemelen bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Dudaklarımı büzdüm.

"Doğru. Fakat kimsenin izlediğinden şüphelenmedikleri hâlde başını örtme ihtiyacı duymaları beni rahatsız etti."

Vara omuzunu silkerek, "Muhtemelen sadece prosedürdür," dedi. Bu da doğru olabilirdi ama şüphelerimi hafifletmiyordu.

"Peki ya tesis?" diye sordum.

Vara, "Yasal olarak çalışan bir akıl hastanesi," diye açıkladı. "Çalışanların ve orada kalanların listeleri kontrol edildi. Pek çok yer gibi burası da muhtemelen Birlik tarafından kullanılıyor. Ancak bu tüm çalışanların işin içinde olduğu anlamına gelmez."

"Hayır ama en azından bir tanesi öyle," dedim. "Bu da demek oluyor ki daha önce tesisi hiç ziyaret etmemiş üç kadın, Birlik üyeleriyle aynı gün oraya girmeye karar verirse ve daha bir saat önce Niklas'ı rehin aldıkları için biz daha girişten adımımızı atmadan birileri Birlik'i alarma geçirecektir."

"Ziyaretçi gibi davranma planımız suya düştü," dedi Rayna. "Peki, o zaman hamlemiz ne olmalı?"

Vara, Rayna'nın sorusuna hemen cevap vermeden önce üzerindeki kıyafetleri süzdü. Buraya ilk geldiğimizde, neden her zamanki siyah operatör kıyafeti yerine beyaz bir önlük giydiğini merak etmiştim. Fakat artık nedenini, en azından planın özünü biliyordum.

"Geçici temizlikçi olacağım," dedi Vara. "Tesis yeni bir yardımcı bulmak için geçici bir ajans tuttu. Tek başıma gidersem en azından Birlik'i uyaran birini oyalayabilirim."

Rayna, "İyi ama ne kadar süre?" diye sordu. "Ve tam olarak ne yapacaksın?"

"Tesiste kimin Birlik'ten haberi olduğunu öğrenecek," dedim. "Sonra onları gözaltına alacak, biz de daha sonra geleceğiz."

Rayna, "Ya birden fazla kişi varsa?" diye sordu. "Ya Vara kim olduğunu bulamazsa?"

Bunlar son derece geçerli sorulardı ama Rayna bazen Vara'nın bu tür şeylerde ne kadar iyi olduğunu unutuyordu.

Vara sırıttı ve Rayna'nın omzuna vurdu.

"İzle ve öğren genç Rayna, izle ve öğren."

Rayna sırıttı, asla alınmazdı.

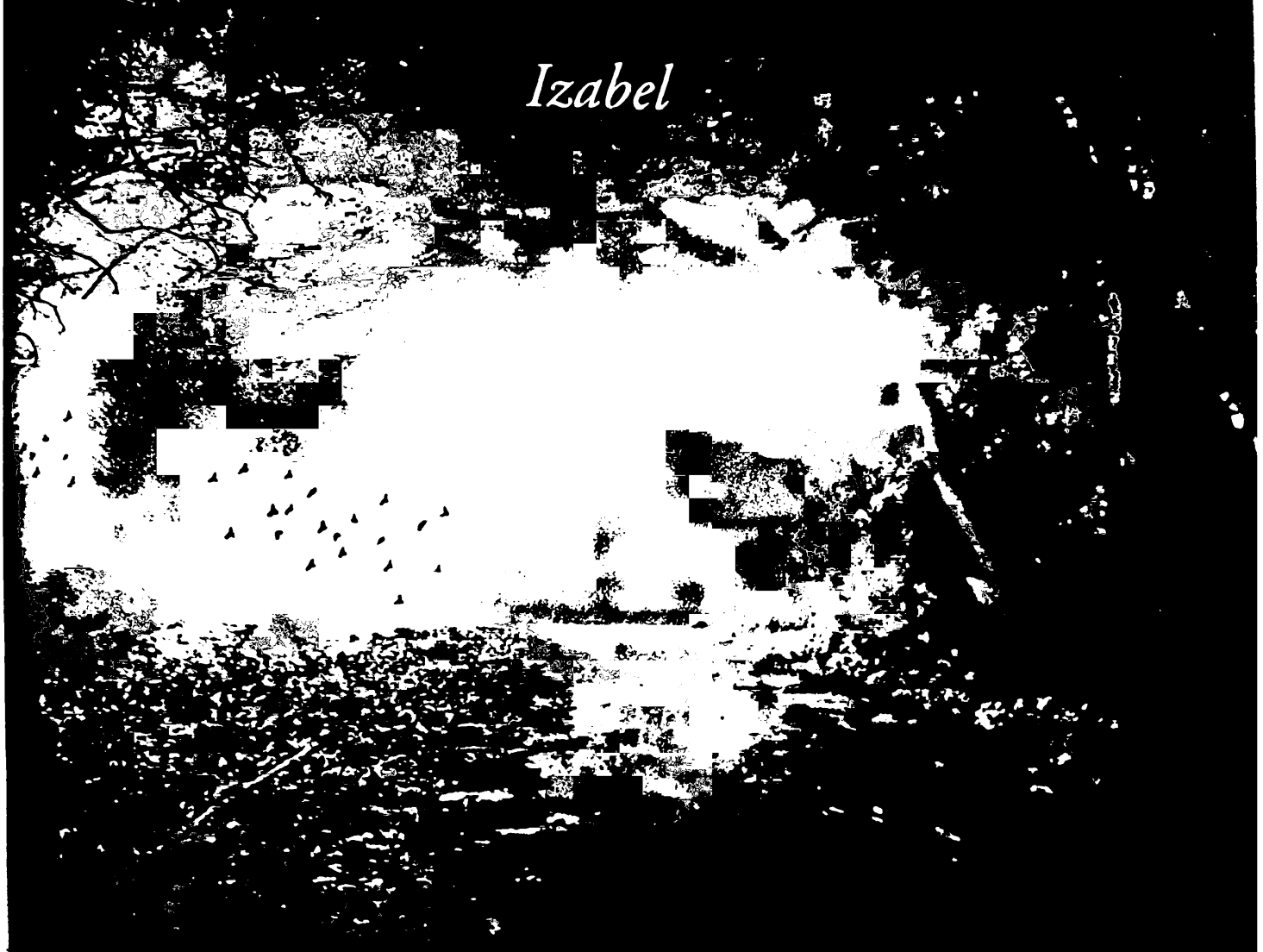
Vara, Rayna ve benden yirmi yaş büyüktü ama görünüşe göre otuz yaş fazlası bile olabilirdi. Onun durumunda yaş, eşittir deneyim demekti. Benden çok daha deneyimli olduğunu ve onun benim altımda değil, benim onun altında çalışmam gerektiğini kabul edemeyecek kadar gururlu değildim.

Bunu başarabilecek biri varsa o da Vara'ydı.

Tesise bir kilometre kadar ilerledik. Vara, Rayna ile beni giriş kapısına yakın bir yerde arabadan indirdi. Araç ilerledi, giriş kapısı arabanın arkasından kapanırken Vara garaj yolunda gözden kayboldu.

4. BÖLÜM

Izabel

Vara'nın, hangi çalışanın Birlik'le bağlantısı olduğunu bulması, onu gözaltına alması ve sonra bizi çağırması yirmi iki dakika sürdü.

Rayna ve ben binaya girdiğimizde, Vara'nın her yeri kilitlediğini gördük. Altı hastabakıcı elleri bağlı, steril bir beyaz duvarın dibinde, diğer iki temizlik görevlisi de odanın diğer tarafında, yerde oturuyordu. Bu insanlardan bazılarının neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama soygun yapılan bir bankadaki müşteriler kadar korkuyorlardı. Ancak aralarından birkaçı korkmuş gibi görünmüyordu, bu da en azından Birlik'in akıl hastanesiyle olan işbirliğinden haberdar olabileceklerini düşünmeme neden oldu.

Vara, "Görünüşe göre," dedi. "Burası Birlik çalışanlarının aile üyeleri için bir hapishane gibi."

Sorgulayıcı bir bakışla ona yaklaştım.

Vara, "Niklas'ın annesi de burada tutuluyormuş," diye ekledi.

Annesi mi? Ama ben onun öldüğünü sanıyordum.

"Bu beni pek şaşırtmadı," dedim. "Muhtemelen annesini ona karşı bir pazarlık kozu olarak bu zamana kadar saklamışlardır."

Vara, "Tam olarak o sebeple," dedi. "Ayrıca onu Niklas'a karşı, saklandığı yerden çıkarmak için kimi kullandıklarına dair bir tahmin hakkın var."

"Victor," dedim.

Vara eliyle yukarıyı işaret ederek, "Ding-ding-ding! Bir kazananımız var!" dedi.

"Peki, başka ne buldun?" diye sordum.

Vara uzanıp bir hademeyi dirseğinden tuttu ve ayağa kaldırdı. "Bana anlattıklarını ona da anlat," diye talimat verdi.

Adam önce tereddüt etti, Vara ona yardım etmek için sırtından iteledi. Adam biraz tökezledikten sonra kendini toparladı.

"Kadın," diyerek söze başladı. "Lysandra, o adamın kız kardeşi."

"Niklas'ın mı?"

Başını salladı.

Hademe, "Lysandra adamın annesini vurup öldürdü," diye devam etti. "Başka bir kadını da öldürdü, sanırım ona Jackie diyordu."

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atıyordu.

Bir süre sonra, "Niklas'ı nereye götürdüler?" diye sordum.

"Bilemiyorum," dedi. "Biz burada sadece hastalara bakıyoruz. Ayrıntıları öğrenmemize izin vermiyorlar."

Bu konuda ona inanıyordum ama bir şeyler sakladığını da biliyordum. Daha fazla şey biliyor olmalıydı. Burada *birileri* daha fazla şey biliyor olmalıydı.

Hımm. Hastalar.

Vara ve Rayna'ya baktım.

"Eğer burası Birlik'in aile üyelerini saklamak için kullanılıyorsa o zaman burada birileri muhakkak bir şeyler biliyor olmalı."

Vara ve Rayna aynı anda başlarını salladı. Bakışlarım önümde duran hademeye takıldı ve o da başını salladı.

"Hastalarla ne kadar yakın çalışıyorsunuz?" diye sordum. Bir yandan da gözlerim üzerinde isim etiketi aradı ama yoktu, o da anladı.

"Charles," diye cevap verdi.

"Charles," dedim. "Burada ne iş yapıyorsun?"

Omzunu silkti.

"Diğerlerinden pek farklı değil. Temizlik yapıyorum ve hastaların hizada kalmasını sağlıyorum."

"Onlardan herhangi biriyle konuşuyor musun?"

"Bazen. Ama çoğuyla sohbet ettiğimi söyleyemem."

Charles'ın etrafında yavaş ve metodik bir daire çiziyordum.

"Hastalardan herhangi biri, burada konuştuklarımızla ilgili olabilecek herhangi bir şey konuştu mu? Birlik? Vonnegut? Victor Faust?"

"Faust mu?" diye sordu ama bunun bana sorulmuş bir soru olmadığını fark ettim. O sadece bu ismi duyduğunu hatırlıyordu. Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı ve sonra bana baktı. "Aslında biri var..." dedi.

Rayna, diğer rehinelerin odadan çıkmasını önlemek için geride duruyordu. Görevli, Vara ve bana sırtında bir silahla üçüncü kata kadar eşlik etti, elleri bağlı değildi.

Başıyla hemen ilerideki yönü işaret ederek, "Bu koridordaki son odada," dedi. "Hastanın adı Joseph Bilk. Şu Lysandra denen kadın geçen yıl onu birkaç kez ziyaret etmiş, yani sıradan bir hasta olmasa gerek."

Koridorda ilerlemeye devam ederken sinirlerim gerildi, Vara da tetikteydi, zaten o her zaman tetikteydi.

Hademe, "Bu adamın daha önce Faust adından bahsettiğini duymuştum," diye ekledi.

"Kiminle konuşuyordu?" diye sordum.

"Lysandra. Ama tek duyduğum ismiydi. Böyle bir isim dikkat çekmeye meyillidir."

Hımm. Görünüşte yardımcı oluyordu. Çünkü üzerine doğrultulmuş bir silah vardı.

Kapının dışındaki koridorda durduk ve hademe kemerinden sarkan anahtarları karıştırdı.

Vara, "Bekle," dedi ve onu kenara çekti. Ağır metal kapının içine yerleştirilmiş küçük pleksiglas pencereden içeri bakmak için ayağa kalktı. Ben de o esnada silahımı hademeye doğrulttum.

Bu kat birinci ve ikinci katlardan farklıydı; burası daha çok bir hapishaneye benziyordu. Bu katta kalanların hem kendileri hem de başkaları için daha tehlikeli olduğu aşikârdı. Psikiyatri koğuşu olması sebebiyle de bu beklenen bir şeydi.

Vara, "İçeride bir adam var," dedi. "Ya uyuyor ya da uyuşturulmuş. Umarım uyuyordur yoksa ondan hiçbir şey öğrenemeyiz."

Onay almak için hastabakıcıya baktım.

Elinde anahtarlarla orada durup beklerken, "Ben ilaç vermiyorum," dedi. "Bunu sadece hemşireler yapıyor ve kime ne zaman ilaç verdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Kapıyı açmamı istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Vara'yla birbirimize bakıp başımızı salladık. Sonra da hastabakıcıya onay verip kapıyı açması için ona izin verdim.

Doğru anahtarı buldu ve kilide soktu. Kapı tıkırdayarak açıldı ve içeri girdik.

"Joseph Bilk? Joseph Bilk?" dedim. "Uyanman gerekiyor."

Cevap vermedi.

Tehlikeli olabileceğini düşündüğüm için ona yaklaşmak istemiyordum, yatağını tekmeleme ya da en azından ayağımla sarsma isteğime de direniyordum.

"Joseph Bilk, seninle konuşmam gerek," diye tekrar seslendim. "Hemen kalk."

Hâlâ cevap vermiyordu, hareket dahi etmiyordu.

Oda çamaşır suyu ve kusmuk kokuyordu, midem bulandı. Yutkundum ve çok derin nefesler almamaya çalıştım.

"Bay Bilk! Hey! Seninle konuşuyorum!"

Arkamdan bir ses, "Sizi duyamaz," dedi.

Aniden arkama dönünce kapıda sarı saçlı bir kadının durduğunu gördüm, arkasında da birkaç tane adam vardı.

Lysandra Hollis. *Kahretsin!*

Vara silahını ateşledi, silah sesi beni küçük, kapalı alanda sağır etti. Lysandra hızlı davranmıştı.

Her şey benim yetişemeyeceğim bir hızda olup bitti. Az önce ayaklarımın üzerinde duruyorken bir anda kendimi yerde buldum. Vara'nın kanından oluşan parlak, kırmızı bir havuzun içinde kayıyordum. Lysandra ve benim aramdaki itiş kakış kısa sürdü ve yumruklarımızın arasında binanın başka bir yerinden, uzakta, boğuk ama belirgin iki el silah sesi daha duydum.

Bayılmadan hemen önce artık ölmüş olan ortaklarım Vara ve Rayna'yı düşündüğümü ve keşke onları buraya hiç getirmemiş olsaydım dediğimi hatırlıyorum.

Saatler sonra uyandığımda dışarısı karanlıktı. Aldığım darbe ve enjekte edilen bir tür ilaç yüzünden başım hâlâ sersemlemiş durumdaydı; görüşümdeki bulanıklığın düzelmesi biraz zaman aldı. Tanıdık bir odadaydım. Küçük ve steril, beyaz bir oda. Yatak yok, herhangi bir mobilya yok, tuvalet ya da lavabo da yok; sadece birbirine çok yakın dört duvar ve üzerimde tek bir uzun floresan ışık armatürünün bulunduğu yüksek bir tavan vardı. Fakat oda mavi-siyah bir karanlıkla yıkanıyordu; tek ışık ise kalın, kırılmaz camla kaplı küçük, kare pencereden giren ay ışığından geliyordu.

Hâlâ akıl hastanesinde, üçüncü kattaki kendime ait hücremde miydim?

Yavaşça sırtımı sert zeminden kaldırdım, gözlerimdeki bulanıklık önce ikiye ve üçe katlandı, daha sonra normale döndü. Midem bulanıyordu, muh-

temelen ilacın kalıntıları damarlarımda azalıyordu. Ellerime ve ayak bileklerime baktım, onların bağlı olmadığını görünce rahatladım ama bu, dışarıdan kilitli olan ağır, metal kapı dışında bu odadan başka bir çıkış yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Hâlâ hayattaydım ve içinde bulunduğum durumdan çıkarabildiğim tek gerçek, Niklas'la aynı sebepten dolayı burada olduğumdu: Victor Faust'u cezbetmek için.

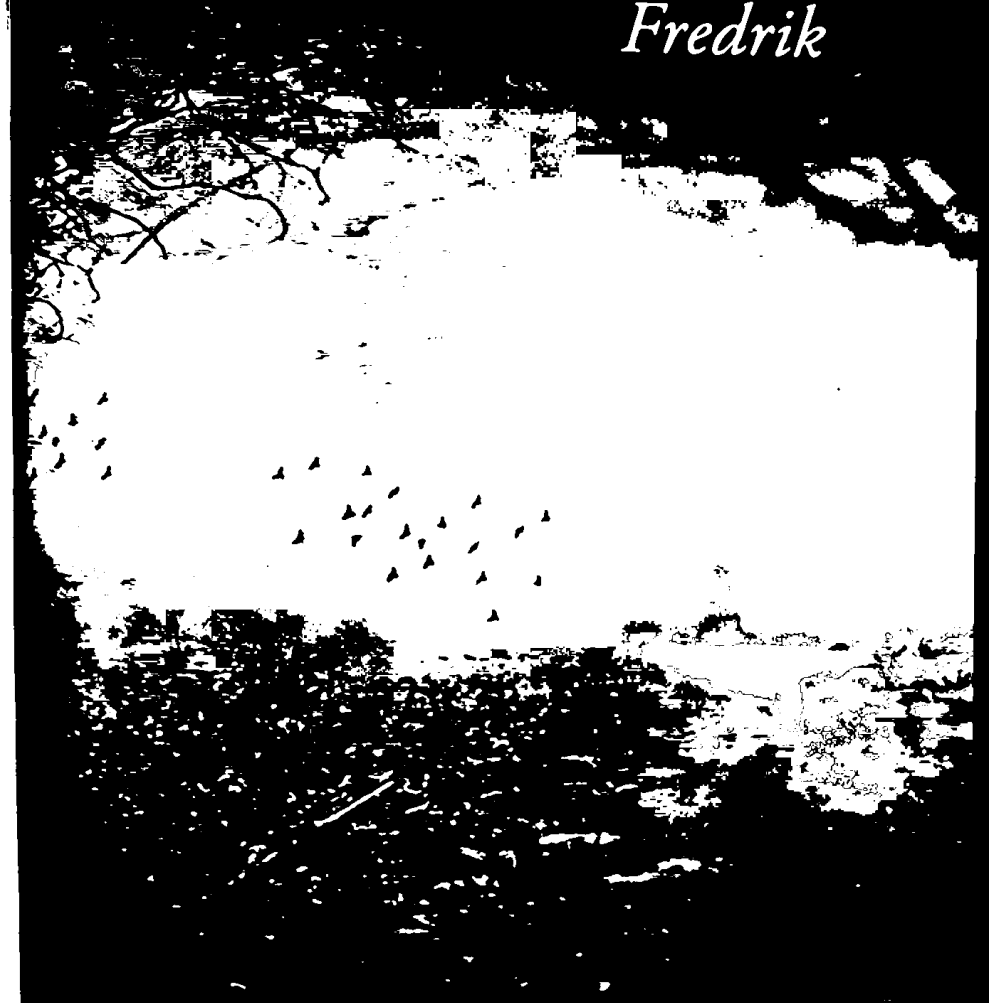
"Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama buraya gelmemeliydin, Izzy."

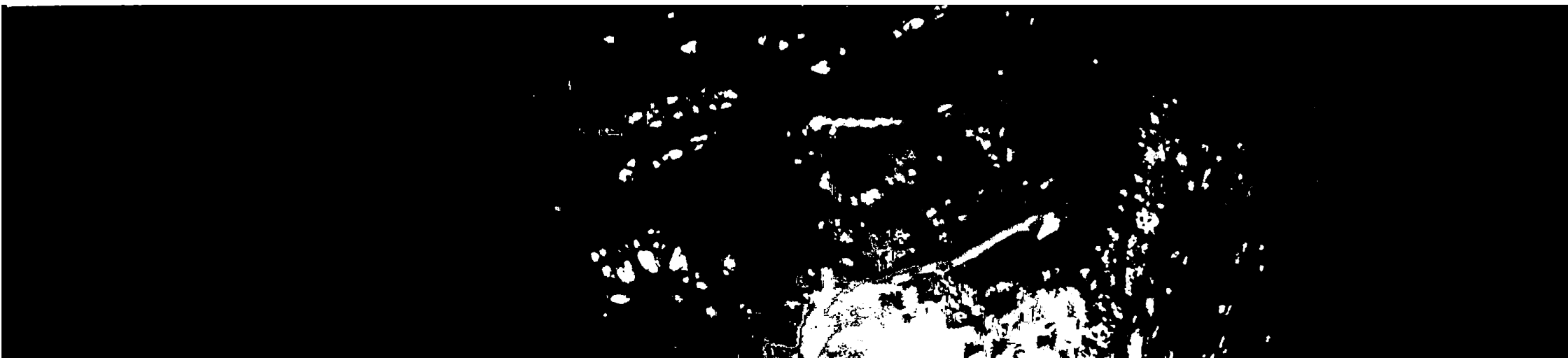
O kadar hızlı döndüm ki hareketten başım yine döndü ama bunun düşünce akışımı bir saniye bile durdurmasına izin vermedim. Odanın en karanlık köşesindeki gölgenin içinden dışarı çıkan çizmeli bir ayak gördüm. Ayağın uzunluğunu takip ettim, gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek gölgede kısmen gizlenmiş bir yüz gördüm. Köşede oturuyordu ve başının arkasını duvara yaslamıştı.

"Niklas..."

5. BÖLÜM

Fredrik

Yıllar önce... Işığı gördüğümde...

Uyuşturucu evleri başka bir dünya, başka bir boyut gibidir; duvarları arasında olup bitenler beyin hücrelerini dumana boğmaktan, kirli bir şiltede uyuklamaktan ya da hastalık ve ölüm kokan canlı bedenlerin yanında uykuya dalmaktan çok daha fazlasıdır. Uyuşturucu evi bir sığınaktır. Duvarlar dış dünyadan korunmak içindir; bombayla bile yıkılmazlar. Ayık insanların dışarıdan gördüğü şey sadece kirli bir yataktır ancak bağımlılar bunu hiç fark etmezler, bunu deneyimlerler. Bunun sağladığı rahatlığa bedavaya teslim olurlar. Yargılama yoktur. Beklenti yoktur. Hastalık ve ölüm kokan canlı bedenler bağımlılardır. Sadece hasarlı ruhlarını görürler, onları hapseden iğrenç insan kabuklarını değil.

İnsanlar birkaç nedenden ötürü bağımlı olurlar: Öncelikle bu cehennem gibi dünyada hayatta kalamayacak kadar zayıftırlar. Sıradan insanlardan şu ya da bu şekilde farklıdırlar. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyamazlar. Birçoğu pişman oldukları şeyler yapmıştır ve suçluluk duygusunun ölene kadar peşlerini bırakmayacağını bilirler.

Zayıflık. Bağımlılar bu yüzden bağımlı olurlar.

Ben zayıftım.

Farklıydım.

Âcizdim.

Her sabah suçluluğun ve pişmanlığın dudaklarını öperek uyandım. İşin tuhafı, onları öptüğüm için suçluluk ya da pişmanlık hissetmiyordum. Ne lanet bir muamma.

Fakat bağımlılarla benim aramda bir fark vardı. Mabetlere aynı nedenlerle gidiyorduk. Onlar gibi ben de bir bağımlıydım. Onlar gibi dış dünyadan korunduğumu hissediyordum. Onlar gibi pisliğin arasında rahatlık buluyordum çünkü beni yargılamıyor ve benden hiçbir şey beklemiyordu. Onlar gibi ben de giydikleri kılıklara değil, sadece ruhlara karışmaya bakıyordum.

Aradaki fark, benim tercih ettiğim uyuşturucunun onlar olmasıydı.

Sırtımı duvara dayayarak oturdum. Solumda, bahsettiğim o cennet gibi şiltenin üzerinde bir

kadın sızmıştı ve kolunda da bir iğne asılıydı. Bu sefer aşırı dozdan ölmüş olabileceğini düşündüm; hâlâ nefes alıyordu ama nefesi sığdı ve duymak giderek zorlaşıyordu.

Sağımda bir adam oturuyordu. Yıkanmamış vücudunun pisliği etrafımı sarmıştı. Son bir saattir saçmalayıp duruyordu. Dinliyordum ama başladığından beri tek kelime etmemiştim. Umurunda değil gibiydi.

Karanlık odanın diğer tarafında, yerde bir yığın çöpün ve bu çöplerin arasında uyuyan iki ya da üç bağımlının arasında, başka bir adam tıpkı benim gibi sırtını duvara dayamış oturuyordu. Dizlerini yukarı çekmiş, bileklerini dizlerinin üzerine dayamıştı. Gömleksiz ve ayakkabısızdı; yırtık bir kot pantolon yüz elli kiloluk bedenini sarıyordu. Uzun süredir bana bakıyordu. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Onun ruhunu görebildiğim gibi o da benim ruhumu görebiliyor muydu acaba? Acaba onun kanını kurutmam gerektiğini biliyor muydu?

Yanımdaki pejmürde adam, parmağıyla görüş alanımı işaret ederek, "Altmış dört," dedi. "O gün altmış dört dolar kazandım. Dün. Sanırım dündü. Bir kadın bana arabasından uzaklaşmamı söyledi. Kaltak. Kaltağa sadece ön camını yıkayacağımı söyledim. Siktiğimin kaltağı."

Ortalıkta dolaşan kadını görmezden gelmeye devam ettim ve bakışlarımı odanın karşısındaki sessiz kadına diktim. *Bu sefer nasıl yapacağım?* Her

zaman daha az suçluluk ve pişmanlık hissetmemi sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyordum. Tamam, bunları hissediyordum ama sorun şu ki bundan hiçbir zaman ders almamıştım. Her zaman tekrar yapıyordum. Asla da durmayacaktım. İşte muamma da burada ortaya çıkıyordu.

Pejmürde kılıklı adam, "Takım elbiseli bir adama, 'Ön camını yıkayabilir miyim?' diye sordum," dedi. Yine beni işaret etti. "Hey, giydiğin takım elbise çok güzelmiş." Benim gibi birinin neden böyle bir yerde olduğunu merak ettiği hissine kapıldım ama yargılamadı, beklenti içine girmedi.

"Ama adama 'Hey, ön camınızı temizleyebilir miyim?' diye sordum. O da elime bir beşlik tutuşturdu ve hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Şimdi işi yapmam için bana para ödediğinden ona minnettarım ama en azından beni takdir edemez miydi? Yani, beni uşağı mı zannetti?"

Adam konuşmaya devam etti ve ben de onu görmezden gelmeye devam ettim.

Karşımdaki sessiz adam ayağa kalktı ve köşede kayboldu. Takip etmeden önce bir süre bekledim.

Onu banyoda işerken buldum; kapı ardına kadar açıktı. Pantolonunun fermuarını çekti ve aynanın önünde durdu.

"Neden beni takip ediyorsun lan?"

Ellerini kaldırdı ve tel tel dökülen sarı saçlarının orasını burasını okşadı.

"İlgimi çekiyorsun," dedim.

"Evet, git başkasının sikine bak. Senin gibi ibnelere verecek hiçbir şeyim yok."

Bana hiç bakmadı; elimdeki bıçağı ya da gözlerimdeki kanın, görüşümü koyu bir kızıl tonuna boyadığını görmedi.

Sonunda bana baktı. Kafasını kapı çerçevesinden uzatarak, "Satıcı mısın dostum?" dedi. "Burada sana borcu olan birini mi arıyorsun yoksa? Burada hiç kimse hesabına bir şey alamaz." Yargılayıcı gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, hareketi bu en kutsal mabette beni rahatsız etti. "Sadece parası olan insanlar adisyon alır dostum. Diğer herkes ya peşin öder ya da hesapsız gider. Ama bu da bir bok değil mi? Neden parası olan insanlar lanet olası bir adisyona ihtiyaç duyarlar ki?"

Tüm bağımlılar saçmalamaya meyillidir.

Adamı tuvalete doğru ittim ve kapıyı arkamdan ayağımla kapattım, bıçağı şahdamarına dayadım. Gözleri korku ve öfkeyle irileşti; benden kaçmak istiyordu ama beni öldürmek de istiyordu.

"Bu ne lan?"

Adamı beceriksizce lavaboya doğru ittim. Elleri çılgınca havaya kalktı ve kafama doğru savruldu. Dikkatim dağılmıştı, bir elinden kaçma kiçin eğildim ama diğer eli başımın yan tarafından yakalayıp, kulağımın çınlamasına neden olunca bıçağı düşürdüm.

İtiş kakış sırasında lavabonun üzerindeki ayna kırıldı; tuvaletin üzerinde duran paslanmış metal raf yere düştü. Yüzümün yan tarafı yalayabileceğim kadar tuvaletin dibine yaklaştırıldığında neredeyse kusuyordum. Üstüme çömelirken yumrukları başımı dövüyordu. Kirli saçlarından damlayan tuzlu terinin tadını alabiliyordum ve bu da beni çıldırtıyor, tehlikeli hâle getiriyordu.

Dirseklerini tuttum ve sertçe çektim; öne düştü ve başını benimkine çarptı. Görüşümde noktalar belirdi ama bu sefer dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Adamı üzerimden ittim ve yere düştü.

Bıçağımı bulmak için çabalasam da o tekrar üzerime çıkmadan önce bıçağımı alamadım -bağımlıların yenilmez olduğu doğrudur- ve kapıya çarptık, yumrukları yüzümü dövüyordu. Ona birkaç kez yumruk salladım, üçüncüde yerden aldığım ayna camının bir parçası boğazını kesti.

Geriye doğru sendeledi ve tuvalete düştü, eli yarayı kapatıyordu.

Ağır nefesler alarak, "Seni öldürmek istemedim," dedim. "Sadece... Sadece sana ihtiyacım vardı!" Bağırıyordum çünkü iğreniyordum, öfkeliydim çünkü iğrençtim.

Parmaklarındaki çatlaklardan boğazına ve göğsüne kan sızdı; boğuldu ve dudaklarından tuhaf bir öksürük sesi çıktı. Bir süre sonra gözleri geri döndü, kolları iki yanında gevşedi.

Her şey bitmişti. Bitmişti! "O" tam olarak neydi, bilmiyordum. Hiçbir zaman gerçekten bilemedim. Bir çıkış yolu bulmam gerektiği sürece -gençliğimden beri- buna ne ad vereceğimi asla bilemedim. Ben bir seri katil değildim; içimdeki karanlığı tatmin etmek için öldürmeye ihtiyacım yoktu. *(Evet, öldürdün.)* Bu gece olduğu gibi öldürdüğüm oldu ama niyetim nadiren birini öldürmekti. Sadece onları incitmek istedim, buna ihtiyacım vardı. *(Onları öldürmek için.)* Kan akıtmaya, fiziksel ve duygusal acı çektirmeye ihtiyacım vardı. Sık sık dişlerini sökerdim ama nadiren öldürürdüm. *(Eskiden öldürürdün.)* Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum!

Tuvaletten tökezleyerek çıkarken koridorda kimsenin olmasını beklemiyordum ve haklıydım. Kimsenin umurunda değildi. Bu insanlar bu tür yerlerde kendi işlerine bakma eğilimindeydiler. Tek umursadıkları şey kafayı bulmaktı ve on adım ötede, başka bir odada işlenen bir cinayet bile onları bu mutlu unutkanlıklarından uzaklaştıramazdı.

Çöplerin ve bilinçsiz bedenlerin üzerinden geçerek dışarıya, temiz ve serin gece havasına çıktım. Yüzüme iyi geldi. Harap evin verandasında durup gözlerimi kapattım, başımı gökyüzüne kaldırdım ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Eve dönerken metroda bir sürü bakışla karşılaştım. Ellerimde kan, ölü adamın teri, vücudunun

kokusu ve hatta belki biraz da benim kokum vardı. Her zaman böyle biterdi: Nefes nefese, pis, kanlı ve yüzümde sanki ölümden yeni kurtulmuşum ya da birini soyup öldürmüşüm gibi bir ifadeyle. Sol tarafımdaki pencerede loş bir yansıma görebiliyordum. Oturduğumdan beri son on dakikadır kendime bakıyordum. Yanımda hiç kimse oturmuyordu. Buna sevinmiştim.

Eve gelince duşta bir saat geçirdim. Daha sonra yatağa girdim ve iki gün boyunca uyudum. Sonrasında kendimi hep bitkin hissederdim, eylemin kendisinden değil, tatmin olmaktan. Zihnim ve bedenim, onları en çok ihtiyaç duydukları şeyle beslemezsem dinlenmeme izin vermeyi reddediyordu. Uyku ödüldü, tabii ki tatminden hemen sonra.

Başka birini bulmam gerekmeden önce üç hafta kadar daha idare edebilirdim. Bu kısır bir döngüydü. Yorucu. Stresli. İğrenç. Hazırlıksız. Amatör.

Yakalanmanın eşiğinde.

Akılalmaz derecede sinir bozucu.

Ama yine de yapmak zorundaydım. Ne olursa olsun.

Ve her zaman yapacağımı biliyordum.

Bugün...

Yavaş, özenli hareketlerle masanın üzerindeki çay fincanına uzandı ve fincanı dudaklarına götürdü. Yavaşça yudumladı, daha sonra tekrar aynı yere koydu, fincanın küçük sapı hep aynı yöne bakıyordu.

Beyaz, kolsuz bir tulum şort giymişti. Orada otururken o kadar masum görünüyordu ki narin omuzları ve boynu bir müzede dokunmak istediğiniz ama yasak olduğunu bildiğiniz bir tabloya benziyordu. Ama zaten istesem de ona dokunamazdım çünkü bodrum gibi görünen bir yerde bir dişçi koltuğuna bağlıydım ve bir gün kaderimin bu olacağını biliyordum.

Willa. Benim sevgili, tatlı Willa'm. Ben daha çocukken Olaf'la geçirdiğim günlerde çok yakındık. Benim gibi o da o adamlar tarafından kaçırılmış, ahlaksız bir kölelik hayatına zorlanmıştı. Fakat Willa çok zekiydi; onları nasıl manipüle edeceğini, en az onlar kadar soğuk ve kalpsiz olduğuna ve çok değerli olduğuna onları nasıl inandıracağını biliyordu. Bu yüzden ona güvendiler ve onu Baş Hizmetkâr yaptılar. Ancak Willa sadece Olaf ve Eskill'ın önünde soğuk ve kalpsizdi; takındığı yüzün ardında çocukların yaralarını saran, onları

teselli eden ve asla yalnız olmadıklarını bilmeleri için her zaman yanlarında olan şefkatli bir genç kadın vardı.

Ben de onu bir kız kardeş ya da anne gibi seven çocuklardan biriydim. Ama en önemlisi, o benim arkadaşımdı.

Bir kez daha, "Öldüğünü sanıyordum," dedim. Bu sandalyede uyandığımdan beri bunu birkaç kez söylemiştim ama şimdiye kadar benden başkasından bahsetmekten özellikle kaçınmıştı.

"Ben öldüm," dedi. "Uzun yıllardır ölüyüm *Freedrik*." Aksanı hatırladığım kadar ağırdı, özellikle de adımı söylerken.

Bir an için gözlerimi kapattım ve onun kanatlarının altında geçirdiğim günleri hatırladım; beni yıkadığı, başımı göğüslerine yasladığı ve ağlayabilmem için küçük kollarını küçük bedenime sardığı günleri.

"Ben de uzun zaman önce öldüm," dedim. "Ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Hafifçe başını salladı. "Sen ve ben artık farklı insanlarız. İnsanların etini yiyen canavarlar olduk. Bunu bana bir adam söylemişti. Dilini *kesmeden* hemen önce."

Konuştuğu her kelime dikkatli ve kasıtlıydı; gündelik sohbetlerden, kahkahalardan, keyif gülümsemelerinden uzaktı. Bu dünyada nasıl yaşadığını, sıradan insanların yanında oturmaktan anın-

da rahatsızlık duyacağı onun gibi birinin, toplum içinde şüphe uyandırmadan nasıl hareket edebildiğini merak ediyordum. Çünkü sıradan insanlar bu tür şeylere karşı kördür; sezgilerini görmezden gelirler, kendilerini rahatsız eden herkesten uzak dururlar.

Willa ayağa kalktı. Ve elinde bir bıçakla bana doğru yaklaştı. İrkilmedim. Çünkü ondan korkmuyordum ve o da bunu biliyordu.

Üzerime eğildi, bir hayvan gibi kokumu içine çekti, daha sonra bıçağın serinliğini boğazımın kenarında hissettim.

Hâlâ korkmuyordum.

Willa yavaşça çekildi, bıçağı başımın arkasındaki rafa koydu.

"Onunla böyle mi tanıştın?" derken yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Neden Seraphina hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"

"İstemiyorum," dedi. "Seni tanımak istiyorum sevgili *Freedrik*. Ve seni tanımak için onu tanımalıyım."

"Ama onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Konuşacaksın yoksa gözlerini oyarım."

Bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki beni sersemleten kısmı buydu, tehdidin kendisi değildi.

İçimi çektim ve duvara baktım.

"Sana bilmek istediklerini söyleyeceğim," dedim. "Ama ben de senden aynısını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Aramızda bir bağ vardı Willa, seni ve nezaketini hiç unutmadım. Bir zamanlar benimle ilgilenen kız hakkında bilgi edinmek istiyorum. Ona ne oldu? Sonunda hangi kılıç onu öldürdü? Ve neden beni avlıyordu?"

Bana bunların hiçbirini anlatmayacağını biliyordum. Söylemeyecekti çünkü bunları hatırladığından şüpheliydim. Sadece kendime zaman kazandırmaya çalışıyordum.

Willa gözlerini indirip katlanmış ellerini kucağında huzursuzca hareket ettirdi. Bu, onun tutsağı olarak uyandığımdan beri onda gördüğüm ilk insani duygu belirtisiydi. Huzursuzluk çok garip bir duygudur. Yine de ondan gelen her duygu garip görünebilirdi çünkü kalbimde, duyguların onun için doğal olmadığını biliyordum. Onları reddettiğinden değildi, onları anlamıyordu. O insan değildi. O biraz önce kendisinin de söylediği gibi insan postuna bürünmüş bir canavardı. Belki de haklıydı, ben de haklıydım ama o ve ben çok farklı canavarlardık. Çok farklı canavarlar...

Ama gerçekten öyle mi?

Duygu, ortaya çıktığını gördüğüm kadar çabuk kayboldu. Gerçekten orada mıydı? Yoksa sadece

hayal mi ediyordum? Belki de ölmeden önceki hâlinden bir kalıntıydı.

Gülümsedi. Anlamsız bakıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Evet, Willa kesinlikle insan değildi; o gözlerin ardında masumiyet, kırılganlık ve saflık kılığına bürünmüş delilikten başka bir şey yoktu. Karanlığın timsaliydi, koyunlar arasında dolaşan bir kurttu, bir zamanlar herkes gibi olan genç bir kadının kisvesine bürünmüş bir iblisti.

Tam da o anda Willa'nın sadece suçluları öldürmüş olmasının mümkün olmadığını fark ettim. Öldürdüğü adamlar ve Kenneth Ware'ın onu avlaması için ardında bıraktığı ceset izleri bir amaç içindi; intikam cinayetleriydi. Oysa Victor'ın Birlik'indeki bizler gibi değildi, -özellikle de ben ve Izabel- bu kadar uzun süre devam etmemişti, sadece kendisine tecavüz eden adamları ve kötü niyetli insanları ortadan kaldırmıştı. Masum insanları da öldürmüştü çünkü kendine engel olamıyordu. Onun öldürmeye ihtiyacı vardı, tıpkı benim işkence etmeye ihtiyacım olduğu gibi. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Seraphina gibi Willa da toplum için bir tehlikeydi.

Seraphina gibi.

Fakat Seraphina'nın aksine Willa hesaplı ve metodikti; pervasız ya da manyak değildi. En önemlisi

Willa duygulardan tamamen yoksundu, Seraphina ise duyguların istilasına uğramıştı.

Seraphina deli doğmuştu.

Willa öyle yaratılmıştı.

"Onu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Parmaklarını tek parça tulumunun üst kısmındaki lastiğin arkasına geçirdi ve vücudundan aşağıya kaydırdı.

Ne yapıyordu bu kadın?

Karşımda çırılçıplak durdu. En az otuz sekiz yaşındaydı ama yirmi yaşında birinin vücuduna sahipti. Yumuşak ve esnekti, ilerleyen yaşından henüz etkilenmemişti; göğüsleri mükemmeldi, kalçaları son derece pürüzsüz bir kum saati gibiydi. Ve o kadar beyazdı ki sanki güneş ona hiç dokunmamış gibi görünüyordu. Yüzünde bile yirmi yaşından büyük olmayan genç bir kadın görüyordum. Sanki yıllar önce öldüğünde zaman durmuştu ve günlük hayatın duygularından ve stresinden etkilenmediği için onu yaşlandıracak zamanın kendisinden başka bir şey kalmamıştı.

Ah, keşke hepimiz duygusuz olsaydık. İşte o zaman o kadar uzun yaşardık ki sonsuz gibi görünürdü. Belki de sonsuza dek yaşayabilirdik. Ölümsüzlük için duyguları takas edebilirdik.

Willa yanıma geldi. Gözlerimin içine bakıyor, onları araştırıyordu ama ne aradığını tahmin bile

edemiyordum. Ne arıyorsun benim sevgili, tatlı Willa'm?

Kokusunu içime çektim; vücudunun bana bu kadar yakın olmasının verdiği sıcaklıkla rahatlıyordum. Ama tek yaptığım buydu. Bileklerimden, bacaklarımdan ve gövdemden sandalyeye bağlıyken tek yapabildiğim buydu. Ama bir parçam onu almak, onu altımda kırmak, duygularını ona geri vermek ve yaşamasına izin vermem için gereken nedeni bana hatırlatmak istiyordu. Ama unutuyordum, bu sefer sandalyede oturan bendim.

Beni öldürmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bunu yapması için neden endişelendiğimi merak ediyordum.

Willa çekildi. Kokusunu, sıcaklığını ve çıplaklığını da beraberinde götürdü. Baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyordu, bu kavramı anladığından da şüpheliydim. Çıplaklığının amacını anlamıyordum ama bu kesinlikle baştan çıkarmak için değildi.

Karşımdaki sandalyeye oturdu, ayaklarını koltuğun üzerine koydu, dizlerini çekti ve kollarını, kadınsı kıvrımlarını arkasında saklayan bacaklarının etrafına sardı.

Başımı çevirip başka yöne baktım. Nedenini bilmiyordum. Sadece doğru bir hareket olduğunu hissetmiştim.

Sorularımla bir yere varamayacağımı bildiğimden, ona sadece istediğini vermekle yetinecektim.

6. BÖLÜM

Niklas

Açıkça konuşmak gerekirse her şey bitiyormuş gibi hissediyordum. Bu çok garip bir duyguydu. Son, çok yeni ve yabancı bir histi ve hayatta sadece bir kez yaşanacak bir olaydı. Sanırım hepimiz annemizin rahminden çıkıp bu tuhaf, cehennem gibi dünyaya ilk kez girdiğimizde böyle hissettik. Son. Başlangıç. Özünde, gerçekten bir fark yoktu.

Tam olarak neyin sonu olduğundan emin olmasam da -belki de her şeyin sonuydu- bir şeylerin gelmekte olduğunu biliyordum. Gerçekleşmeden önce hissedilebilecek köklü bir değişimdi bu. Küçük, karanlık odada Izzy'ye bakarken tıpkı benim gibi orada oturan, kesilmeyi bekleyen iki domuz gibi çaresiz olduğumuzu düşündüm. Ona düşkün olduğumdan beri ilk kez onu korumak için telaşa düşmüyordum. O derin parçanız bir şeylerin bittiğini anladığında savaşmayı bırakıyorsunuz. Bunu

kabul ediyorsunuz ve bir şekilde zarafetle onunla birlikte yuvarlanmaya hazır oluyorsunuz. Belki de "neyin sonu" olduğunu anlamıştım.

Ona dönüp yarı şakayla karışık, "Sanırım düşündüğün kadar kurnaz değilsin," dedim.

"Sanırım sen de değilsin," diye karşılık verdi.

Omuz silktim.

"Galiba değilim."

Izzy ağır bir iç çekişle duvara yaslandı, dizlerini yukarı doğru çekip bileklerini onların üzerine koydu. Ayağa kalkıp yanına gittim, başımın arkasını duvara dayadım; başımı yana çevirdim ve onun gölgeli yüzüne baktım.

"Akıllanmış olmalılar," dedim. "İkimizi de yakalarlarsa kardeşimin elleri havada, saklandığı yerden çıkacağını biliyorlar."

Bana bakmadan, "Hayır, bunu en başından beri biliyorlardı ama bunu yapmaları sadece biraz zaman aldı," dedi.

Başımı sallayıp tekrar önüme baktım ve bileklerimi tıpkı Izzy gibi dizlerimin üzerine koydum. Keşke bir sigaram olsaydı. Son bir isteğimizin kabul edileceğini sanmıyordum. Ama ben olsam bunu isterdim. Lanet bir sigara.

"Peki, sence gelecek mi?"

Duraksadım, olasılığı değerlendirdim.

"Gerçeği bilmek ister misin?"

"Her zaman."

Başımı sallayıp, "Sanırım bu sefer tek başımıza-yız," dedim.

İçimi acıtan bir sesle, "Haklısın, gelmeyecek. Bu sefer değil," dedi.

Victor ve Izabel arasında bir şey olduğu hissine kapılıyordum ama sormayacaktım. Kavga mı etmişlerdi? Hayır, daha kesin bir şeydi. Izzy'nin değiştiğini hissediyordum ama sebebi tam olarak bu değildi. Yine de bir zamanlar tanıdığım Izzy olmadığını görüyordum. Kırıldığını söylemek istiyordum ama... Hayır, belki de sonunda toparlanmıştı. İnsanlar genellikle bilinci, kırılmışlıkla karıştırır. Bir kadının kalbi incindiğinde bitmek bilmeyen gözyaşları onun kırıldığı anlamına mı gelir? Hayır, muhtemelen o boktan ilişkide ilk kez aklının başına geldiği anlamına geliyordu.

Bana bakıp, "Fredrik'le en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Biliyor musun, hatırlamıyorum bile," dedim. "Haftalar, belki de aylar oldu. Bilmiyorum."

"Ben de uzun zamandır konuşmuyorum."

Dakikalar sonra, "Jackie için üzgünüm," dedi.

Kalbim burkuldu ama sadece biraz.

"Evet, onunla tanıştığım gün kaderini biliyordum. Değer verdiğim her kadının kaderiyle aynıydı. Bundan sonra değer vereceğim her kadın da aynı kaderi paylaşacak." Acı acı güldüm, anlamıştım. "Bir daha başka bir kadına değer vereceğimden değil."

"Nora Kessler gibi duygulara tövbe edeceğin için mi?" diye sordu. Farklı bir şekilde olsa da bu da canımı yaktı.

Alaycı bir dille, "Kesinlikle hayır çünkü bugünden sonra hayatta olacağımdan şüpheliyim," dedim.

Göz ucuyla baktığımda hafifçe başını sallayıp onayladığını gördüm.

Izzy, "Meksika'daki Jackie miydi?" diye sordu. "Onu sen mi gönderdin?"

"Evet. Ben gönderdim."

"Öyle bir yere gönderecek kadar önemsiyor olamazsın onu."

Siktir! Bu yüreğime oturmuştu. Çünkü doğruydu. Buna inanmak istemiyordum ama gerçek buydu. Izabel'e yardım etmek için Jackie'yi kullandığım gerçeğini görmezden gelmiştim. Bunu gerçekten istememiştim. Jackie'yi ne kadar önemsiyor olsam da Izabel'i daha çok önemsiyordum.

"Onu neden gönderdin?"

Bunu beklemiyordum ama beklemeliydim de.

"Şey, ben..." diye lafı gevelerken kulak mememi başparmağımla işaretparmağım arasında gergin bir şekilde sıktım. "Gerçeği bilmek ister misin?"

Yine "Her zaman," diye cevap verdi. Ama bana bakmıyordu, bu da ne söyleyeceğimi zaten bildiğine inanmama neden oldu.

"Onu gönderdim çünkü... Çünkü sana âşığım."

Siktir, bu doğruydu. Ve muhtemelen öleceğimiz için doğal olan ona karşı dürüst olmaktı. Elbette kendime de.

Izabel hafifçe gülümsedi ama benimle göz teması kurmadı. Fakat sonra şaşırtıcı bir şekilde bana döndü. Doğrudan bana bakıyordu, gözlerinde zekâyla bezenmiş bir yumuşaklık vardı.

"Sen bana âşık değilsin, Niklas," dedi. "Sen benim fikrime âşıksın. Ben senin her zaman istediğin, kardeşinin sahip olduğu için kıskandığın bir şeyim."

"Peki, bu şey tam olarak ne olabilir?"

Bunu sorarken, küçümsendiğimi hissederek sormuştum.

"Seni sevecek biri."

Vücudumun daha derinlerinde bir yerden, boğazıma hücum eden istenmeyen duygu seliyle boğulurken parlayan gözlerimi görmemesi için başımı diğer tarafa çevirdim. Sertçe yutkundum ve kendimi toparlamaya çalıştım.

"Çocukluğundan beri hayatındaki herkes tarafından reddedilmiş ve terk edilmişsin," dedi. "Baban, annen, Birlik... Seni kayıtsız şartsız seven tek kişi Victor ve seni seven tek kadın, gerçekten sevdiğin tek kadın -Claire- trajik bir şekilde, haksız yere senden alındı. Ve bunun için üzgünüm Niklas." Gözlerini üzerimde hissediyordum. "Fakat bana âşık değilsin. Asla da olamazsın. Çünkü aşk uğruna bile olsa kardeşine ihanet edemezsin."

"Ama..."

"Hayır, bırak da bitireyim."

Ağzım kapandı, yine ona baktım ama başımı oynattığımı fark etmedim.

"Niklas, aramızda dış dünyaya en çok uyan sensin," diye devam etti. "Normal bir hayatı hak eden sensin. Duyguları, perdenin arkasındaki bu dünyanın karanlığı ve acımasızlığı tarafından asla tehlikeye atılmamış olan sensin. İçimizde buraya ait olmayan tek kişi sensin."

"Bu tam bir saçmalık, Izzy."

"Değil," dedi ve bana nedenini tam olarak anlatmaya başladı. "Victor bunu hem benim hem de ikimiz için istedi. Bu yüzden bizi bir araya getirmeye, ikimizi de bu hayattan kurtarmaya çalıştı. Ama ben intikamcıyım Nik. Nefret doluyum. Acımasızım. Öldürdüğüm bazı insanları öldürmekten zevk aldım, her şey beni yozlaştırdı. Ve bundan pişman değilim. Eski hayatıma ya da benden çalınan ha-

yatıma ağıt yakmıyorum. İnsanların her gün aynı sıkıcı işlerde çalıştığı, hafta sonları partilere gittiği, dinlenmek için tatillere çıktığı, çocuk sahibi olduğu, evlenip boşandığı ve tekrar evlendiği o bilinçsiz dünyada yaşamak istemiyorum." Bir an durakladı ve bakışlarımı yakaladı. "Ben asla öyle biri olamadım, öyle bir hayatın içinde doğmuş olmama rağmen. Annem beni gençken Meksika'ya götürmeden önce normal, berbat bir hayatım vardı. Okula gidiyordum, piyano çalıyordum, sinemaya ve konserlere gidiyordum ve bir ya da iki binaya grafiti yapıyordum. Normal bir hayatım vardı. Ama sen..."

"Ben ne? Devam et ve anlat."

Lütfen, artık bana anlatma.

"Sen Nik, Birlik ve beraberinde getirdiği tüm saçmalıklar olmadan hayatı hiç deneyimlemedin. Elbette normal bir hayata en yakın şeyleri gördün ve yaşadın ama asla yükün olmadı. Sırtınızdaki yük. Kafanızdaki örs. Yine de bir şekilde normal bir hayatın ne olduğunu ve ne olabileceğini tam olarak bilmeden aramızda bunu anlayan tek kişi sensin."

"Yani, ödül falan mı kazandım?"

Ağzından çıkanlara inanmak istemiyordum ama inanmamak da zordu.

Başını sallayıp, "Evet, sanırım kazandın Niklas," dedi. "Bence en büyük ödülü kazandın, yani insanlığını."

Alaycı bir dille, "Ne ödül ama!" dedim.

İçten gülümsemesi gözlerimi tekrar onunkilere çekti.

"En çok sevdiğin ve değer verdiğin şey elde etmek için çok çalışman gereken insanlığın. Ve bunu korumak daha da zordu ama sen onu hiç kaybetmedin. Ve asla solmadı, dalgalanmadı ya da seni hayal kırıklığına uğratmadı. Hayatta kalmak ve kardeşini hayatta tutmak için yapman gerekeni yaptın ama asla ona teslim olmadın. Seni yıkmasına asla izin vermedin. Ve bunun için hepimiz arasında en insan olan sensin."

"Peki, bu seni ne yapıyor?"

Sadece spot ışıklarını üzerimden çekmeye çalışıyordum; verdiği rahatsızlık, şey, huzursuz ediciydi.

"Şeytan," dedi. "Hepimiz şeytanız. Ben, Fredrik, Nora ve Victor. James Woodard bile kendi çapında bir şeytan, eminim onun da karanlık sırları vardır. Ve Dorian Flynn, sana en çok benzeyen oydu ama senin kadar insana yakın değildi."

"Flynn mi?"

O pisliği hatırlayarak yüksek sesle güldüm. Ama öldüğünü hatırlayınca kahkahalarım kesildi, adamın ölüm şekline üzülüyordum.

"Bütün bunları bana öleceğimizi bildiğin için anlatıyorsun, değil mi? Duygusallaşıyorsun ve bir karakteri öldürmeden önce onun geçmişine odak-

lanan bölümün otuz dakikalık kısmını yuvarlıyorsun, değil mi?"

Izabel omuz silkerek, "Bir parçam buna inanıyor," dedi. "Ama aslında İtalya'dan döndüğümüzden beri sana söylemek istediğim şeyler bunlar."

"Seni öptüğümden ve kardeşime ihanet ettiğimden beri." Onu işaret ettim. "Ve sen benim âciz olduğumu söylemiştin."

İçimden gülüyordum.

"Sen ona ihanet etmedin," dedi. "Benim Meksika'da ona ihanet ettiğimden daha fazla değil. Sen sadece işini yapıyordun."

"İş için seni öpmek zorunda değildim," diye belirttim.

"Olmayabilir ama başka türlü asla olmazdı." Gözlerini kaçırdı ve nefesi aramızda hafifçe dolaştı. "Ve ayrıca ben de seni öptüm."

Bir sırıtış ağzımın köşesini çekiştirdi.

"Tekrar yapmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Oh, hadi ama. Kapımızın önündeki ölümle baş başa kalmış iki insanız. Victor bunu yapmamızı isterdi!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Izzy önümde diz çökmüş, erkekliğimi kotumun dışından yakalayıp avucunun içinde sıkıca kavramıştı.

Dizlerinin üzerinde vücudunu bana doğru kaldırdı, ıslak dudaklarının yumuşaklığını boynumun kenarına sürterken saçlarının, teninin ve nefesinin tatlı kokusu beni içinden çıkılmaz bir kozaya sardı. Elinin altında şişiyor ve sertleşiyordum.

Kulağıma, "Haklısın," diye fısıldadı. "Bunu yapmamızı isterdi."

Dili dudaklarımın kıvrımlarında gezindi ve gizlice onu isteyen ağzımın içine kaydı. Onu sertçe öperken dili benimkine karışıyor, ellerim kalçalarını yokluyor, parmak uçlarımı sıcak etine bastırıyordum.

Nefes nefese, "Beni becermeni istiyorum, Niklas," dedi. "Tam burada, bu sert zeminde, bu küçük odada, hayatımızın sonunda."

Kucağıma oturdu, kendini bana doğru bastırdı ve Tanrı'm, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. İstek. İhtiyaç. Kontrol. Ruhumun çözüldüğünü hissediyordum.

Beni daha sert öptü, ben de onu öptüm.

O daha derine bastırdı, ben de onu daha yakına çektim. Sonra kollarından tutup onu ittim ve gözlerinin içine baktım. Koyu kırmızı saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünü kısmen örtüyordu.

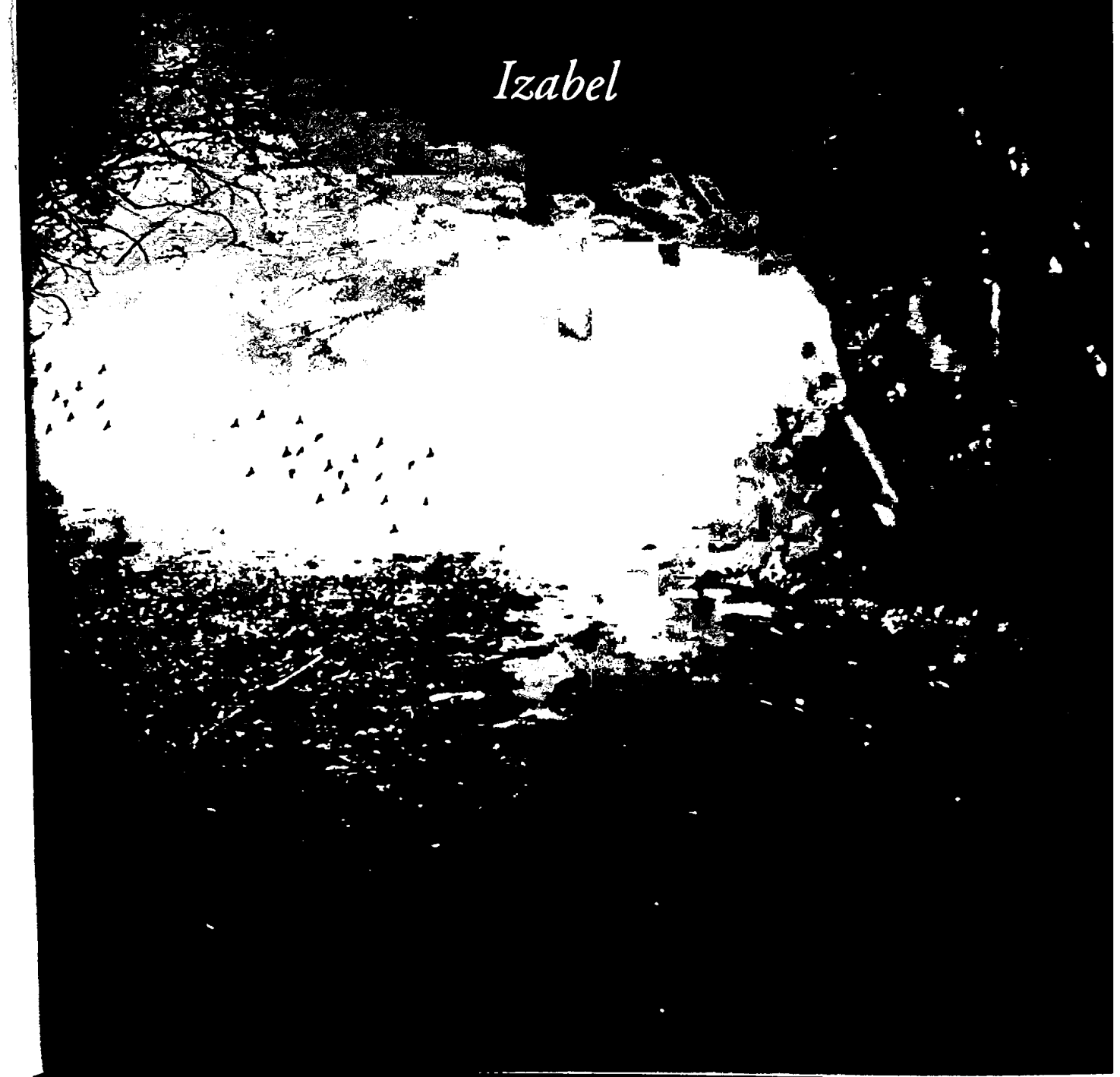
"Hayır," dedim. "Bunu yapamam. Yapamadığım için kendimden nefret ediyorum ama... Hayır."

Izabel gülümsedi. "Ve yapmayacağını biliyordum," derken kucağımdan kalktı. Görev tamamlanmıştı.

7. BÖLÜM

Izabel

Niklas Fleischer'ın kalbi tamamen altından, sadakati çelikten, bağlılığı ateşten, duyguları tebeşirden yapılmıştı. Duygularını çok iyi saklıyordu ama içerideki parçalanmış ve toz hâline gelmiş kaosu hayal edebiliyordum.

Milyon yıl geçse de benimle yatmayacağını ve Victor'a ihanet etmeyeceğini biliyordum. Burada, her şey sona ererken bile. Beni becermeden önce öldürürdü. Ve buna sevinmiştim. Ne ben onu hak ediyordum ne de Victor. Hiçbirimiz onu hak etmiyorduk. Yapacağım son şey olsa bile en azından onun buradan canlı çıkmasını sağlamak için canımı dişime takmaya kararlıydım.

Penceresiz kapının dışındaki koridorda belli belirsiz ayak sesleri yankılanıyordu. Sessizliğe gömülüp dikkatimizi başka yöne çeviriyorduk, her an birinin içeri girmesini bekliyorduk ama birkaç da-

kika sonra kapının önünden geçip gözden kayboluyorlardı. Dakikalar sonra yine aynı şey oluyordu: Kimi çizmeli, kimi topuklu ayak sesleri durmadan geçip gidiyordu. Otuz dakika sonra koridorda o kadar çok insan bir aşağı bir yukarı doğru yürüyordu ki bu durum sanki bir havaalanı terminalindeymişiz hissi yaratıyordu. Ama yine de kimse odaya girmiyor ya da önünde durmuyordu.

Ayağa kalktım, yüksek pencereye doğru ilerledim. Niklas'a, "Omuzlarına ihtiyacım var," dedim.

Pencerenin altında durdu, ben de omuzlarına tırmandım. Dengede durmak için parmaklarımın ucuyla pencere pervazına tutundum.

Niklas homurdanarak, "Birkaç kilo almışsın, değil mi?" dedi.

Dengemi yeniden ayarladım, bir topuğumu boynunun omzuyla birleştiği kıvrıma yerleştirdim ve ayak parmaklarımın üzerinde kendimi yukarı kaldırdım.

"Kahretsin!"

Nefesim kesildi. Akıl hastanesini çevreleyen orman manzarasındaki gibi ağaçlar bekliyordum ama tek gördüğüm binalardı. New York City gibi gökdelenler yoktu, St. Louis ya da Charlotte, Kuzey Carolina'daki gibi daha mütevazı binalar vardı. Pencerelerin içinde yüzlerce küçük ışık parlıyor, karanlıkta ışık noktaları oluşturuyordu. Ay ışığı uzaktaki suyun yüzeyinden yansıyor, bir nehir

manzarayı kesiyordu. İki köprü vardı ve biri eski bir tren köprüsüne benziyordu. Binaların üzerinde herhangi bir isim göremiyordum. Otoyol boyunca yanan reklam panoları yoktu, araç plakaları dışarıda gündüz olsa bile görülemeyecek kadar uzaktaydı, bu yüzden nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikir geliştiremedim.

Niklas'a doğru eğilip, "Şu an Pennsylvania'da olduğumuzu sanmıyorum," dedim. "En azından artık akıl hastanesinde olmadığımız kesin."

"Columbus, Ohio'dayız," dedi.

Omuzlarından indim.

"Üstüne çıkmadan önce bunu bana söyleyemez miydin?"

Sırıttı.

Ben de ona sırıtarak karşılık verdim.

"Neden Ohio? Ve ne kadar süre baygın kaldım?"

Niklas az önceki yerine geri döndü ve duvara yaslandı.

"İkimiz de iyi uyuşturulmuştuk. Sen muhtemelen en az bir gün baygın kaldın. Ve Ohio çünkü karargâhın bulunduğu yer orası."

"Karargâh mı?" diye sordum ama zaten bildiğime dair içimde bir his vardı. "Birlik karargâhını mı kastediyorsun?"

Buna inanmakta biraz zorlanıyordum. Ohio mu?

Niklas başını sallayıp, "Evet. Şey, onlardan biri," dedi.

"Nasıl birden fazla merkez olabilir? Ve neden Ohio? Bu biraz garip görünüyor."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı Izzy?"

"Evet, biraz var. Eğer buradan çıkacaksak burası hakkında her şeyi bilmek isterim."

Niklas gülerek elini ağzına götürdü, işaretparmağıyla ortaparmağını sanki aralarında bir sigara varmış gibi sıktı. Kendisini bekleyen bir sigara olmadığını hemen fark edince iç geçirdi ve parmaklarını tekrar gevşetti.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Buradan çıkamayacaksın, Izzy," dedi. Ellerini kaldırıp bileklerinden büktü. "Bizi bağlamadılar bile. Kelepçe yok. İp yok. Güvenilir kablo bağları yok. Bırak binadan canlı çıkmayı, yüzümüze bir düzine silah doğrultulmadan bile bu odadan çıkamayız."

Elimi boş odaya doğru salladım.

"Yani bizi burada böyle mi tutacaklar? Tuvalet yok. Üzerinde uyuyacak bir şey yok."

Tekrar güldü, bu beni biraz kızdırdı.

"Anlamıyorsun, değil mi? Buradan canlı çıkamayacağız. Nasıl uyuduğumuz ya da bağırsaklarımızı nereye boşalttığımız umurlarında bile değil ve bizi açlıktan öldürecekler." Eliyle beni işaret etti. "Yine de en azından bize su verecekler. Victor kurtarma girişiminde bulunmak için yeterli zamanı bulamadan ölmemize izin veremezler."

"O zaman bu, bize su vermek için kapıyı açmaları gerektiği anlamına geliyor," dedim.

Gülümsemesi ve kahkahası kaybolan Niklas'ın sinirleri bozuldu; derin bir iç çekti ve bana baktı.

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Öfkeyle, "Hayır, vazgeçmiyorum!" diye tısladım. "Hem ne oldu sana böyle? Ne zamandan beri pes ediyorsun?"

Gözleri yere doğru kaydı, ellerini dizlerinin arasından sarkıtarak ön kollarını destekledi.

"Sadece yorgunum Izabel," diye yakındı. "Artık bu boku yapmak istemiyorum. Kahretsin! Hiç yapmak istemedim." Teslimiyetle başını salladı ve alaycı bir yüz ifadesiyle güldü. "Tek çıkış yolu ölüm, ben gitmeye hazırım."

Küçük odada dolaştım ve onun yanına geldim, önüne geçip yere çömeldim. Yanağına savurduğum tokat o kadar sertti ki elim havada ıslık çalarak yüzüne çarptı.

"Sakın bunu yapmaya cüret etme, Nik!" diye bağırdım. "Olmaz! Sana tek olduğunu söyledikten sonra..."

"Evet, anladım!" Ayağa kalktı, etrafımda dolaştı. "Ama benim kırıldığımı düşünmüyorsun, değil mi? İçimizde bu hayattan etkilenmeyen tek kişinin gerçekten ben olduğumu mu sanıyorsun?" dedi. Kişisel alanıma girdi, eğilip öfke ve kararlılık dolu gözlerini bana dikti. "Sen lanet olası bir aptalsın! Çok fazla insan öldürdüm, Izabel! Çok fazla lanet insan! Bu ellerle!" Ellerini önünde yumruk yaptı ve dişlerini sıktı. "Ve masum insanların ölümünü izledim! Seninle bu odaya tıkılmadan hemen önce, arkadaşım olan nazik bir kadının gözümün önünde ölmesini izledim! O kaltak, Jackie'nin beynini gözümün önünde dağıttı!" Yüzü o kadar yakındı ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ama ben kıpırdamadan durdum ve her şeyi anlatmasına izin verdim. "Ve annem... Anneme, o kadına ihanet ettim ve o da öldürüldü. Ona yardım etmem için bana yalvardı ve ben reddettim!"

Bir hışımla benden uzaklaştı, küçük odayı adımlamaya başladı.

"Sen ona ihanet etmedin," dedim.

"NE YAPTIĞIMI YA DA YAPMADIĞIMI NEREDEN BİLİYORSUN?!" diye kükredi.

Yüzü yine benimkinden birkaç santim uzaktaydı; bu beni ürkütüyordu ama yine de irkilmedim.

"Sen orada değildin! Nereden biliyorsun?"

Sakin bir dille, "Çünkü sen busun," dedim. "Ve ne yapmış olursan ol ya da ne yaptığını düşünürsen düşün, bu hayat seni yıkmadı, sen içimizdeki en güçlü kişisin. Sen bir insansın. O kaba, sert, cesur, erkeksi dış görünüşünün ardında sen..."

Onun "iyi" bir insan olduğunu söylemek istemiyordum ve söylemem gerektiğini de düşünmüyordum. Bu yüzden onu gerçek kelimelerden ve dolayısıyla gururundan uzak tutmak için uğraştım.

Tekrar bana sırtını döndü, parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Saatler kadar uzun gelen saniyeler sessizlik içinde geçti; tek ses kapının dışındaki koridorda sürekli ilerleyen ayak sesleriydi.

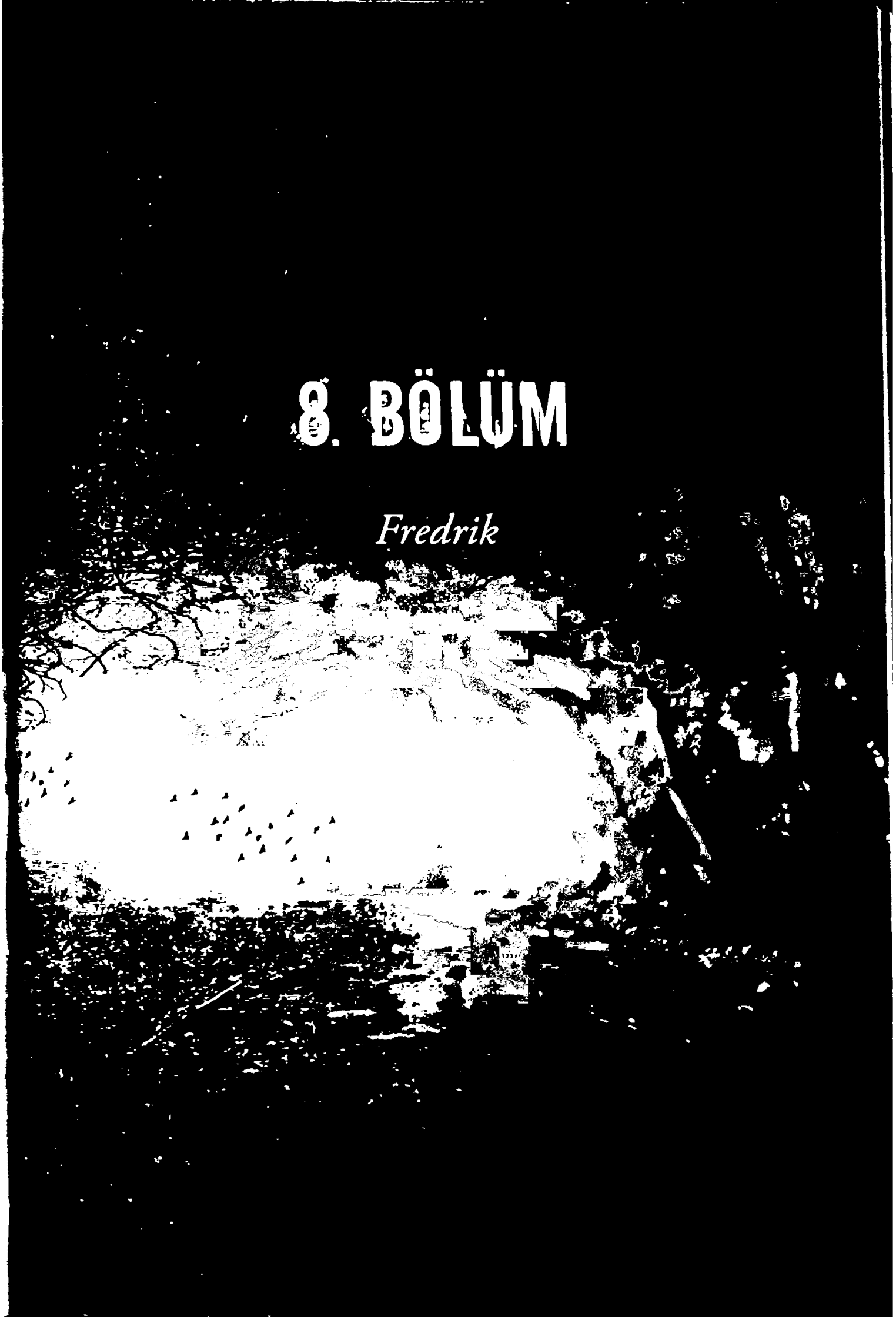
Bir süre sonra daha sakin ama dehşet dolu bir sesle, "Izzy," dedi. "Kardeşimin neden bizi kurtarmaya gelmediğini bilmek ister misin?" Dönüp bana baktı. "Kendini tehlikeye atacağı için değil..."

"Çünkü o gelse de gelmese de Birlik'in bizi öldüreceğini biliyor," diye cevap verdim. "Bizi kurtarması için ona bir şans bile vermeyecekler ve burada olduğunu öğrendikleri anda ikimizi de öldürecekler."

"Evet," dedi. "Eğer içinden atmak istediğin bir şey varsa şimdi tam zamanı."

8. BÖLÜM

Fredrik

Yıllar önce... Işığı gördüğümde...

Seraphina'nın hayatıma girdiği gece bir bardaydım. Daha yeni bir adam öldürmüştüm. Bir uyuşturucu satıcısını. Nefsi müdafaaydı -onun bana karşı kendi nefsi müdafaasına karşı tabii ki- ve adamın kanı hâlâ gömleğimdeydi. Ellerimdeki ve tırnaklarımın arasındaki kan kurumaya başlamıştı. Umurumda bile değildi. Adamı öldürdüm ve her zaman yaptığım gibi eve gidip temizlenmeden doğruca bara yürüdüm. Yorulmuştum. Çok yorgundum. Fiziksel olarak değil, sadece yorgundum.

Bir parçam yakalanmayı umuyordu. Bardaki biri kanı görecek ve polisi arayacaktı. Sonra hayatımın geri kalanı DNA kanıtları, mahkeme kararları, tutuklama emirleri ve duruşmalarla geçecekti. Nihayetinde hapishaneye gidecek, duş alırken şiş-

lenecektim ve içinde yaşadığımız, nefes aldığımız ve boğulduğumuz dünyanın ötesindeki o dünyaya gönderilecektim.

Ama öyle olmadı. Yaşadıklarım bunların yakınından bile geçmedi.

Barmen, bardağımı bar tezgâhının üzerinde kaydırdı ve ellerimdeki kana dikkatle baktı. "Diğer adamı görmekten nefret ediyorum," dedi.

Ben de bir şey söylemedim, sadece omuz silktim ve bardağı kirli, kanlı parmaklarımla aldım.

Barmen muhtemelen bir kavgaya karıştığımı düşünerek uzaklaştı. Çünkü aklı başında hiç kimse cinayet işledikten sonra halka açık bir yere gelmezdi, en azından önce kanıtları temizlemeden gelmezdi, öyle değil mi? Ama benim aklım başımda değildi ve gerçekten, birini öldürdükten sonra kimin aklı başında olurdu ki?

Yirmi dakika boyunca yanımda oturan yaşlı adam sonunda bana baktı, derin bakışlı gözleri parlıyordu.

"Sigaran var mı?" diye sordu geveleyerek.

Başımı salladım.

"Üzgünüm, sigara içmiyorum."

İçkisine döndü; gömleğinin ön cebinde bir paket sigara olduğunu gördüm. Bir içki daha aldığımda tatlı parfüm ve kadın kokusu, duyularımı bir koza gibi sardı. Siyah saçlı bir tanrıça diğer ta-

rafımdaki bar taburesine oturdu, tırnaklarını bara bir kez vurdu ve barmen yanına geldi.

"Şaşırt beni," dedi ona.

Ona bakmadım; bakmak istiyordum ama hâlâ bir saat önceki özensiz cinayetimin görüntüleriyle boğuşuyordum. Her zaman cinsel ihtiyaçlarımı doyurmak isteyen, takım elbiseli, çekici, cilalı bir şeytan olamazdım. Çöplükten yeni çıkmış gibi görünüyor ve muhtemelen öyle kokuyordum.

Barmen onun içkisini getirdi, ben de benimkini içtim ve tabureden kalktım.

"Bay Gustavsson," dedi ve beni olduğum yerde durdurdu. "Lütfen," derken, omzumun üzerinden bakıp tabureme doğru başını salladığını gördüm. "Bir süre benimle oturun."

Bu bir rica değildi. "Bir süre onunla oturacağımdan" emindi.

Olması gerekenden daha uzun bir süre boyunca, onun koyu renk gözleri ve dolgun, Eros'un yayı gibi kıvrılan dudakları beni büyüledi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim ve ne kadar çılgınca olsa da benimle konuştuğu o kısacık birkaç saniye içinde benden istediği her şeyi yapabileceğimi itiraf ediyorum.

Ve böylece, tıpkı istediği gibi oturdum. Bunun sefil ve acınası hayatımdaki her şeyi değiştirecek bir yol ayrımı olacağını bilmiyordum.

Bugün...

Willa hâlâ yanımdaki sandalyede çırılçıplak oturuyor, duvara bakarken yüzünün keskin hatları gölgede kayboluyordu. Fakat benim solan sözlerimle yeniden canlandı, yüz hatları daha da keskinleşti.

Bana baktı, gözleri rahatsız ediciydi ve ihtiyaç doluydu; sanki benden, bir hikâyeden daha fazlasını istiyordu. Belki de seks? Böyle karanlık gözlere bakınca ilk tahminim bu olurdu ama hayır, başka bir şey vardı. Ne olduğunu öğrenmek istemiyordum.

"*Neden* durdun *Freedrik*?"

"Çünkü ben... Seraphina hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama konuşmalısın."

Yumuşak dudakları yavaşça çay fincanının seramik kenarını okşadı ve araştıran gözleri hiç hareket etmiyormuş gibi görünerek benimkileri takip etti. Gözlerini bilerek kırpıyor gibi görünmüyordu, yaptığı her şey metodikti.

Ben devam etmeyince Willa sakince çay fincanını yakındaki masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Bıçağı tekrar eline alıp başıma dikildi.

Bıçağı göğsüme dayadı, gömleğimin düğmelerini teker teker açtı. "Seni korkuttuğum için mi konuşmuyorsun yoksa karşılığında bir şey mi istiyorsun?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim çünkü ne cevap verirsem vereyim yanlış olacakmış gibi hissediyordum. Beni tehdit ediyordu ve beni öldürmekten çekinmeyeceğini biliyordum. Ama aynı zamanda, onun bana asla zarar vermeyecek bir tarafı vardı. Nedenini anlayamıyordum, hâliyle bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Rahat etmem için bıçakla pantolonumu ortadan ikiye ayırdı, daha sonra iç çamaşırımı keserek beni tavanda uğuldayan floresan ışığının altında çırılçıplak bıraktı.

"Ne yapıyorsun, Willa?"

Yüzünden başka bir şeye bakmamaya çalışıyordum ama sikimi eline alıp kabaca sıktığında bunu yapmak zor oluyordu. Çok sert değildi ama neredeyse acı verecek kadar sıkıyordu. Saniyeler içinde sertleştim.

"İstediğin *bu mu*?"

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor, hiç kırpmıyordu ve buna tanık oldukça bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ettim.

Başımı sallayıp tavana baktım, gözlerim acıdan ve zevkten sulanıyordu.

"Hayır, senden istediğim bu değil," dedim.

"Ama bütün erkeklerin istediği budur," dedi. Eli erkekliğimde aşağı yukarı doğru hareket etti ve ben daha da sertleştim. Sıcak, ıslak ağzının sikimin üzerinde kaydığını hissettiğimde sessizce nefes aldım ve vücudum gerildi.

Fakat aklımın bir köşesinde, her an bileğinin bir hareketiyle erkekliğimi kesebileceğini bilirken zevke odaklanmak çok zordu.

"Hayır, Willa, dur. Sana Seraphina'dan bahsedeceğim ama sadece durursan."

Milyon yıl geçse de bir kadına durmasını söylemezdim ama her şeyin bir ilki vardır. Çünkü devam etmesine izin vermek... Tehlikeli olacaktı.

Elini kaldırdı ancak elinin uzaklaştığını hissettiğim zaman gözlerimi açıp ona tekrar baktım.

"Hikâyeye devam et, *Freedrik*," dedi. Onun neler yapabileceğini bilmeyen birinin kolayca bunu masum bir istek sanabileceği bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Seraphina hakkında tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

Düşündüm. Onunla tanıştığım andan, onu öldürdüğüm ana kadar her şeyi anlatmak bana kesinlikle çok zaman kazandırırdı ama hayatımı kurtarmak için bile olsa yeniden hatırlamak istediğim bir hikâye değildi.

Seraphina benim kalbim ve ruhumdu. Ne kadar karanlık olursa olsun, o benim hayatımın aşkıydı. Ne kadar sapkın ve deli olursa olsun o benimdi. Ve ben onu öldürmüştüm. Onu öldürünce tüm benliğimi olmasa da bir parçamı öldürmüştüm.

Evet... Kendimi öldürmüştüm.

Birdenbire fark ettim. Willa'yı değil -ne benim ne de bir başkasının onu tam olarak anlayabileceğinden şüpheliydim- ama bir anda, başından beri gözümün önünde olan bir şeyi fark ettim: Ben farklıydım. Seraphina'nın ölümünden bu yana değişmiştim.

(Her zaman olduğun kişiye dönüştün.)

"Onu neden sevdin? Onu, senin için bu kadar özel yapan neydi? Akıl hastasıydı, değil mi?"

Akıl hastası mı? Seraphina Bragado'yu tanımlamak için kimse, hatta kendim bile bu kadar nazik kelimeler kullanmazdım. Garip bir şekilde, kısa bir süreliğine de olsa Seraphina'ya farklı bir gözle bakmama neden oldu. Hemen silkindim çünkü onunla ilgili anılarımı hiçbir şeyin değiştirmesini istemiyordum, bu onu daha parlak bir ışıkla parlatmak anlamına gelse bile. Çünkü onu olduğu gibi seviyordum, ne kadar "akıl hastası" olursa olsun.

"Evet," dedim. Sözlerim niyet etmediğim bir öfkeyle doluydu. "O..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendimi zorlayamıyordum. "Onu neden sevdim? Onu bu kadar özel yapan neydi?

Seraphina gerçekti. Tanıdığım en sadık kişi, en sadık ruhtu. Normal değildi, topluma uymuyordu ama benim dünyama uyuyordu. Benim dünyamı yarattı ve sonra beni onunla tanıştırdı." Dişlerimi sıktım, öfkemi Willa'ya değil, topluma ve kendime yansıtıyordum.

Willa dişçi koltuğunun yanına geçti, koltuğa yaslanıp bana baktı.

"Bana onun yarattığı dünyada nasıl yaşayacağımı *göstereceksin*," dedi. "*Freedrik Gustavsson*'un hayatında Seraphina'nın yerini alacağım."

Ah. İşte şimdi Willa'yı anlıyordum.

3. BÖLÜM

Izabel

Niklas ve ben, bilincim yerine geldiğinden beri saatlerdir odaya hapsedilmiş durumdaydık. Gün ışığı küçük pencereden yavaşça içeri süzülüyor ve hapishanemizin dört duvarını ve içinde bulunduğumuz durumu aydınlatıyordu. Koridordaki ayak sesleri yaklaşık iki saat önce kesilmişti. Güneş doğmadan hemen önce personelin çoğunun iş gününe başlamak için geldiği zaman olduğunu varsayıyordum.

Burada işlerin bu şekilde yürüdüğünü hiç düşünmemiştim. Asansörü ağır parfümler sürmüş on kişiyle paylaşmadan önce zaman çizelgelerini doldurup güvenlikten rahatça geçtiler mi? Hepsi güzel ofis kıyafetleri giymiş telefon görüşmeleri yaparken ve klavyeye dokunurken şehre bakan pencerelerin yanındaki masalarda mı oturuyorlardı? Not alan, ayak işlerini yapan ve kahve servisi yapan stajyerler

var mıydı? Binanın bodrum katında, yeni başlayanların kıçlarını yırtarak çalıştıkları ve sonunda şirkette daha büyük, daha iyi yerlere yükselebilecekleri hareketli bir posta odası var mıydı? Posta tasnif etmek yerine para için insan öldürmek gibi miydi? Düşündüğümde çok saçma geliyordu ama en mantıklısı buydu.

Birlik gibi tehlikeli bir örgüt şeffaf olamazdı; herkes gibi normal görünmek zorundaydılar. Üyeleri, üzerinde "kiralık katil" yazan kartvizitler dağıtmazdı. Binaları dünyanın en ünlü şehirlerinin merkezlerinde fener gibi parlayan, en yüksek ve en süslü binalar olamazdı. Hayır, en silik, en mütevazı görünümlü yerlerde bulunmaları gerekirdi. Düzgün çalışmayan su çeşmeleri, kimsenin kullanmadığı merdiven boşlukları, içinde kimsenin olmadığı asansörler, cam temizleyicileri, kapıcılar ve öğle yemeğinde sipariş bırakan yemek dağıtım şoförleri olurdu.

"Kabız olmuş gibi görünüyorsun."

Niklas'ın sesini yanımda duydum.

"Düşünüyorum."

"Buradan nasıl çıkacağını mı?"

"Evet. Düşünecek başka ne var ki?"

Cevap vermedi, muhtemelen benimle aynı fikirde değildi.

Bu tavrı en fazla bir iki gün daha devam edecekti.

Kimse odaya girmiyor ya da kapının önünde durmuyordu. Yiyecek bir şeyimiz yoktu, içecek bir şeyimiz yoktu ve gidecek bir yerimiz de yoktu. İyi ki bizi beslememişler diye düşündüm. Ama susuzluktan ölüyordum; ağzım pamuk çiğnemişim gibi kurumuştu, boğazım kaşınıyor ve yanıyordu.

Niklas'ın durumu da daha iyi değildi ama rahatsızlığını benden daha iyi saklıyordu.

"Neden en azından bizi hayatta tutmaya çalışmadıklarını anlamıyorum," dedim. "Victor çoktan öldüğümüzü öğrenirse buraya gelmesinin imkânı yok."

"Zaten gelmeyecek."

"O zaman neden buradayız? Neden hâlâ hayattayız?"

"Çünkü fikrini değiştireceğini umuyorlar."

Başımı salladım ve kollarımı kavuşturup gezinmeye başladım.

"Ama bu odayı kontrol bile etmediler," dedim. "Hiçbiri bilmiyorsa Victor ölü ya da diri olduğumuzu nereden bilecek?"

Niklas ikimizin de dışarıdan sıkıca sabitlendiğini bildiğimiz ağır, masif, ahşap kapıya baktı. Uzun zaman önce o şekilde çıkmaya çalışmıştık.

Omuz silkerek, "Ne olmuş ona?" diye sordum.

Bana cevap vermek yerine önce tavana sonra da duvara baktı. Hızla sinirlenmeye başlıyordum ve o da bunun farkındaydı.

"Görmüyoruz," dedi. "Ama bu odanın bir yerinde bir kamera olmalı. Biri daha büyük bir odaya, o da Victor'ın bilinen tüm son bağlantılarına bağlanıyor. Nerede olduğumuzu ve hâlâ hayatta olduğumuzu biliyor. Onlar da onun bildiğini biliyor."

Bunu kabullenmekten nefret ediyordum fakat Niklas haklıydı. Aklımın bir köşesinde bunu ben de biliyordum ama görmezden gelmeye çalışıyordum. Victor'ın nerede olduğumuzu bildiğine ve bizi kurtarmaya niyeti olmadığına inanmak istemiyordum.

Dördüncü gün...

Başım çatlıyordu. Dilim dişlerimin arkasında şişmiş gibi hissediyordum. Suya ihtiyacım vardı yoksa bu kesinlikle iyi bitmeyecekti.

Niklas birkaç saattir yüzünü duvara dönmüş bir şekilde yerde yatıyordu. Uyuyor olabileceğini düşündüm ve onu uyandırmak istemedim, bu yüzden onu bir süre yalnız bıraktım. Ama bir saat kadar sonra hiçbir hareket olmayınca kontrol etmek için yanına gittim.

Gözleri tamamen açıktı.

"Enerjini koru, Izzy," dedi.

Omzunu sıktım.

"Suya ihtiyacımız var, bunu ne kadar vurgulasam az. Teknik olarak, su olmadan üç günden fazla hayatta kalmamamız gerekiyor ama işte buradayız, dört gün sonra ve..."

Hâlâ kıpırdamadan yatıyordu. "Benim için beşinci gün. O yüzden zahmet olmazsa kulağımdan uzak dur! Cehennemden gelen lanet bir migrenim var, tamam mı?"

Tepkisi ve sesi beni ürkütmüştü. Beş gün mü? Böyle bir şey olamazdı. Bunu kim yapıyordu? Kaçırılanlar pazarlık kozuyken ölmelerine izin mi veriyorlardı?

Sessizce ama telaşla, "Beş gündür bir şey içmedin mi?" diye sordum.

"Beş gün önce birkaç bira içtim," dedi. "Ama o kadar."

Hafif bir rahatlama hissiyle iç çektim. "Biranın çoğunlukla su olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunu biliyorum," dedi. "Şimdi lütfen konuşmayı kes."

Evet, bunu bildiğini sanmıyordum.

Onunla uğraşmak için elime geçen bu harika fırsatı kaçırıp onu yalnız bıraktım. Odayı bir ileri bir geri, soldan sağa, köşeden köşeye, hatta çaprazlamasına adımladım. Gizli bir kamera aramak için ellerimi duvarın ulaşabildiğim her santiminde gezdirdim ama hiçbir şey bulamadım. Niklas'ın omuzlarında dursam bile ulaşamayacağım kadar yüksek olan tavana bakarak kameraların orada, ulaşamayacağımız bir yerde olması gerektiğine inanıyordum.

Lanet kamerayı bulmuşum gibi ellerimi yukarı kaldırarak elimde kalan tek şeyi yaptım.

"En azından bize biraz su verebilir misiniz?" diye bağırdım. "Ölürsek ne işe yararız ki?"

Birkaç dakika sonra tekrar denedim.

Bir saat sonra tekrar ve tekrar denedim.

Odanın ortasında durup kendi kendime konuşmaya başlayalı beş saati geçmiş olmalıydı ve hâlâ bize su getirmeye gelen birinden haber yoktu.

Bu, hayal edebileceğim tüm senaryolardan daha kötüydü. Sessizlik, mutlak çaresizlik hissi, lanet olası sessizlik. Belki daha önce fark edemeyecek kadar susuzlukla meşguldüm ama dün sabah ve bu sabah erken saatlerde koridorda hiç ayak sesi yoktu. İki gündür bu binada kimseden ne bir ses ne de bir işaret vardı!

Şimdi kendimi daha da kapana kısılmış hissediyordum, sanki bir inşaatın enkazı altında kalmıştım. Karanlık ve havasız, zorlukla nefes alabiliyordum ve kimse yerimi bulmak için beni duyamıyordu. İnşaat alanının çöktüğünü bile kimse bilmiyordu! Victor Faust hariç ki ondan da kendi hastalıklı, kadın düşkünü tarzımda nefret etmeye başlıyordum. Bunu nasıl yapabilirdi? O piç buna nasıl izin verirdi?

Yerini bulamadığım gizli kameraya doğru, "Victor, beni duyuyor musun?" diye bağırdım. "Bizi burada çürümeye terk edersen seni asla affetmeyeceğim! Çok ciddiyim, seni asla affetmeyeceğim! Seni avlayacağım!"

Ne? İntikamcı bir ruh olarak mı? VICTOR'IN ASLA GELMEYECEĞİ öbür dünyada, bu binaya musallat olmaya mahkûm bir kötü ruh mu?

Niklas, "Izzy! Sakin ol, tamam mı?" dedi.

Sakinleşmek mi? Yüksek sesle bir şey söylemiyordum bile. Avucumdan ılık bir sıvı sızdığını hissettiğimde ellerime baktım ve tırnaklarımın etime girdiğini fark ettim. Göğsüm endişe dolu, hızlı nefeslerle gözle görülür şekilde kabarıp iniyordu.

Yere çöktüm, dizlerimi arkamda garip bir şekilde bükerek dik oturdum ve başımı destek için kollarıma dayayarak yere doğru indirdim. Derin bir nefes aldım.

Bu küçük odanın içinde kilitli değildim. Sadece öyle olduğumu düşündüğüme kendimi ikna etmeye çalıştım. Yakında buradan çıkacaktım. Sadece nefes al Izabel, nefes al.

Niklas'ın, "Eğer bir anlamı varsa ben de iyi değilim," dediğini duydum.

"Anksiyete mi? Yoksa susuzluktan mı?"

"İkisi de," diye itiraf etti Niklas. Onun anksiyete sorunu yaşayacağı hiç aklıma gelmezdi

"Bu şekilde ölmeyi reddediyorum," dedim.

"İkimizin de fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum."

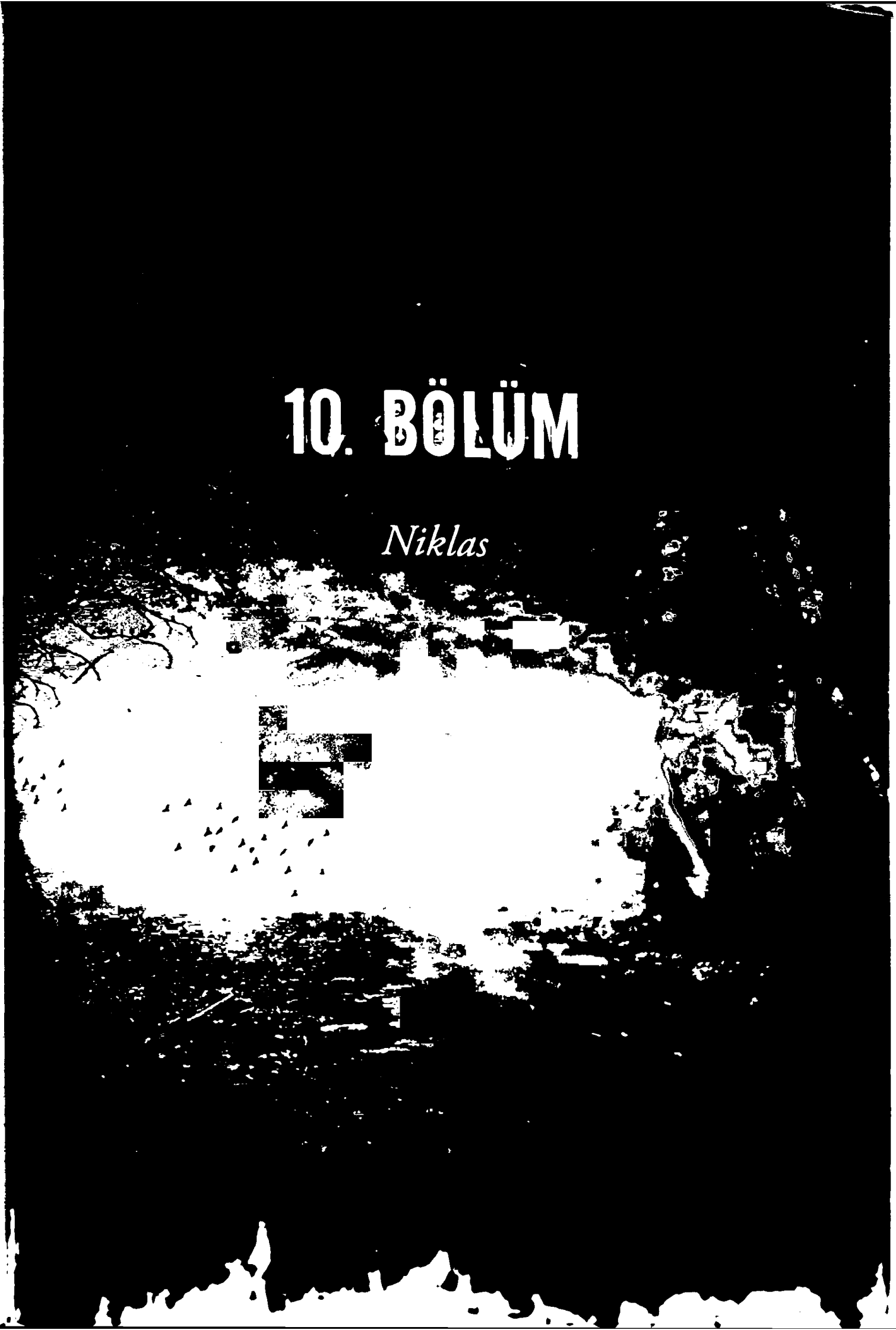
Yuvarlandım, sırtüstü yattım ve tavana, orada olmadığına inanmaya başladığım gizli kameraya baktım. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağıya kaydı. Sonra bir tane daha. Burnumun kaşınması-

na neden oluyordu ama elimi kaldırıp silemeyecek kadar güçsüz ve umutsuzdum.

"Victor..." diye fısıldadım ama cevap gelmedi.

10. BÖLÜM

Niklas

İçimde bir şeyin kapandığını hissediyordum. Bir organ mıydı yoksa sadece yaşama isteğim miydi bilemiyordum ama bu şey her neyse bir günü daha vardı. Odanın köşesine tam üç kez işedim ve dört ya da beş gündür hiçbir şey içmediğim için hareketlerim bilinçsizleşti. Izzy bir kez bile işemedi, bu da vücudunun yakında kendini kapatmaya başlayacağının kesin bir işaretiydi.

Tüm bunların Birlik için bile garip olduğunu kabul ediyordum. Amaçlarını ve planlarını anlamakta zorlanıyordum. Yapmak istedikleri gerçekten bu muydu? Bizi burada susuzluktan ölmeye mi terk edeceklerdi? Bu onların karakterine hiç uymuyordu. Sanırım işkenceyi tercih ederdim, en azından o zaman bu lanet sessizliğe katlanmak zorunda kalmazdım!

Sessizlik gerçekten kafamı kurcalıyordu. Izzy yanımda olmasaydı...

Izabel beni fark edince ona, "Ölmemizi istemiyorlar," dedim.

"Ha?" Sesi zayıftı ve odanın ortasında sırtüstü yatıyordu.

"Bu yüzden bizi farklı odalara ayırmak yerine buraya birlikte koydular," dedim. "Ayrıca bu yüzden elimizi ayağımızı bağlamadılar. Ne kablo bağı ne de ip var. Burada hiçbir şey yok."

"Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi. Sert zemindeki yatış şeklini değiştirdiğini duydum. "Ama birlikte ve serbest olmamız bizi hayatta tutmayacak."

"Hayır ama onlar olmazsa daha çabuk ölürüz."

"Susuzluktan öleceğiz," dedi.

"Ölmemize izin vermezler. İşler kontrolden çıkmadan evvel bize su getireceklerdir."

"Bence çoktan kontrolden çıktı bile. Hareket edemeyecek kadar güçsüzüm. Bu baş ağrısı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Beynim o kadar büyüdü ki kafatasıma sığmıyor gibi."

Alay etmeyi başardım.

"Merak etme Izzy, öyle bir şey asla olmaz."

"Kapa çeneni, göt herif."

"Ciddiyim," dedim. "Ölmemize izin vermeyecekler. En azından burada, bu şekilde."

"Bizi farklı odalara koyup su, yiyecek ve işememiz için bir kova verselerdi daha kolay olmaz mıydı?" dedi. "Böylece en azından ölümün eşiğinde olmazdık. Bu manyakça yöntem çok riskli. Ya birimiz *ölürse*? Ne kadar zayıf olduğumuza baksana."

"Zayıf olmamızı istiyorlar," dedim. "Bunu bir düşün. Eski usulde bizi farklı odalara ayırıp, kapıyı açıp içeri yiyecek atmak zorunda kalırlardı. Ya da ellerimizi ve ayaklarımızı bağlayıp bizi kaşıkla beslemesi ve su içirmesi için buraya birini gönderirlerdi. Onlar için riskli olurdu."

"Haklısın," dedi. "Yeterince zamanım olursa kendimi kelepçelerden ya da iplerden kurtarabilirim."

"Tehlikeli ve zeki olduğumuzu biliyorlar, ikimizle de ne kadar az temas ederlerse o kadar iyi," dedim. "Ve kapının kilidini açıp bizi bu odadan çıkaracakları zaman geldiğinde, bizi almak için kimi gönderirlerse göndersinler özgürlüğümüze kavuşmak için savaşamayacak kadar zayıf olacağız."

"O zaman o lanet kapıyı açmayı planlıyorlar," dedi. "Bize su getirdiklerinde -ki bu bugün olmak zorunda, bunu kesinlikle biliyorlar- buradan çıkma şansımız olur."

"Henüz çözemediğim tek kısım bu," dedim. "Bitap düştük ve susuzluk yüzünden de pek iyi

durumda değiliz ama buraya gönderecekleri herhangi birini suyla alt edebileceğimi hissediyorum. Öfke ve çaresizlik, doğru koşullarda zayıflığı kolayca gölgede bırakabilir."

"Koridorda silahlı muhafızlar var," diye hatırlattı ama ben hâlâ bundan emin değildim. "İkimizin de ne tabancası ne de bıçağı var, hiçbir silahımız yok. Silahlarla dolu bir koridor, kaçışı engeller."

"Belki öyle," dedim. "Ama yine de çok riskli. Nora'yla birlikte Randolf Pinceri'yi öldürme planına dahil olduğunu bildiklerinden eminim. İkiniz silahlı adamlardan oluşan koca bir binayı yok ettiniz. Birlik aptal değil. Onlar için en güvenli yol bu."

Düşünceli bir sessizlik anından sonra, "O zaman neden bizi uyuşturmadılar?" diye sordu.

Bir saniye düşündüm. Haklıydı.

Neden bunu yapmamışlardı?

Izzy, meselenin özünü benden önce anlamıştı.

"Çünkü kendimizde olmazsak Victor yardım için ona yalvardığımızı göremez. Onun duygularıyla oynayamayız."

"Yardım için *senin* ona yalvardığını göremez," diye düzelttim. "Ben kimseye yalvarmam. Ama haklısın, bize tutarlı ama zayıf bir şekilde ihtiyaçları var. Tekrar söylüyorum: Birlik ne yaptığını biliyor."

Izabel'in kıyafetlerinin yerde çıkardığı hışırtı dikkatimi çekti; diğer tarafıma döndüğümde dizlerinin üzerine çöküp kapıya doğru süründüğünü gördüm. Kapının yanındaki duvara yaslandı, bacaklarını yere uzatıp, sırtını dikleştirerek oturdu.

"Geldiklerinde hazır olacağım," dedi.

"Ben de hazır olacağım."

"Kapıya yaklaşmalısın," dedi.

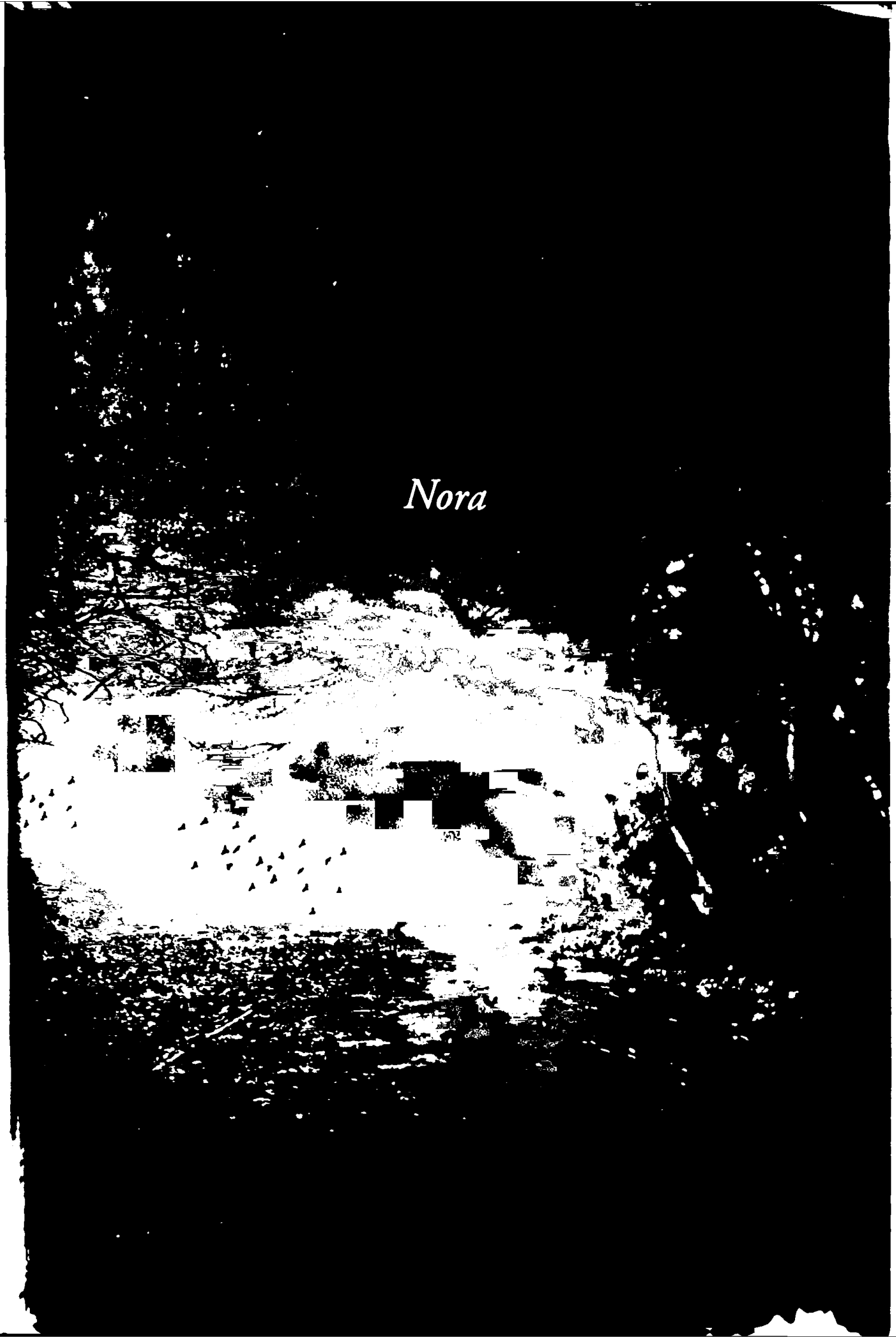
"Ben burada iyiyim. Enerji tasarrufu yapıyorum, unutma." Başımı yere doğru eğdim. "Öte yandan sen, buraya geldiğinden beri hareket etmekten ya da çene çalmaktan geri durmadın. Zamanı geldiğinde bunların işe yarayacağından şüpheliyim."

"Evet, göreceğiz, değil mi?"

Zayıf olabilirdi ama ukalalığını kaybetmemişti, bu da iyiye işaretti.

"Hımm."

Toparlandım ve enerjimi biraz daha korumak için gözlerimi kapattım.

Nora

Ohio mu? Pekâlâ, tamam o zaman.

Uzun zaman önce Victor Faust gibi davranmaya ve onun artık var olmayan organizasyonunu terk edip kendi başıma ve yeni dostlarım Osiris ve Hestia ile bir yol yürümeye karar vermiştim ama fikrimi değiştirdim. Hestia'dan hâlâ nefret ediyordum, hem de onun benden nefret ettiği kadar nefret ediyordum ama birbirimizi öldürmeden bu kadar uzun süre birlikte çalışmayı başarmıştık, yani bunun bir anlamı olmalıydı. Osiris'a gelince o sadece iyi bir kadındı, o kadar. Doğrusu, bazen sırf başımdan defetmek için ikisini de öldürmek istediğim zamanlar oluyordu.

Artemis'i aramayı uzun zaman önce bırakmıştık, ikiz kardeşi Apollo ile birlikte çoktan öldüğünü varsayıyorduk. Artık sadece birlikte dolaşıyorduk. Sanırım fikrimin değiştiği nokta da burasıydı:

Çok sıkılmıştım ve bu iki pervasız vahşi dışında beni meşgul edecek başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Osiris ayaklarını botlarının içine sokup, dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Faust'a mecazi bir el hareketi çektiğini zannettim," diye söylendi.

Hestia iğneleyici bir sesle, "En azından bunun için sana para ödüyor mu?" diye ekledi.

"Muhtemelen. Izabel ve Niklas'ın yakalandığını ve üst kattaki bir odada tutulduklarını biliyorum, hangisi olduğu hakkında bir fikrim yok."

Osiris araya girip, "Neden hep seni gönderiyor?" diye sordu.

Ben nereden bileyim dercesine bir hareket yaptım, atkuyruğumun etrafındaki bandı çekiştirdim ve kollarımı iki yanıma bıraktım.

"Herhâlde yakalanmamayı başaran tek kişi ben olduğum için."

Osiris, "Bu durum Faust'un Birlik'i hakkında çok şey anlatıyor, değil mi?" dedi.

Hestia, "Kimin umurunda?" dedi. "Hadi şu işi bitirelim; açlıktan ölüyorum ve Dennys'de, üzerinde adımın yazdığı bir Belçika *waffle*'ı var."

Akşam karanlığını bekliyorduk çünkü bu bina sıradan vatandaşlarla doluydu ve birçoğu burada yaşıyordu. Gündüz saatlerinde halka açık bir seyir terası bile vardı, bu yüzden ne kadar geç gidersek o kadar az dikkat çekme şansımız olacaktı. Gerçi

içimden bir ses günün hangi saatinde gidersek gidelim dikkat çekmememizin mümkün olmadığını söylüyordu.

Osiris, otel odasının kapısının hemen önünde durdu.

"Faust seni neden gönderiyor? Neden kendisi gitmiyor? Kardeşini ve sevgilisini yakalamışlar ve *seni* mi gönderiyor? Alınma tatlım ama bunun biraz garip olduğunu kabul etmelisin."

"Muhtemelen benimle orada buluşacak," dedim ancak itiraf etmeliyim ki bunu daha önce düşünmemiştim ve bunu söylemek beni biraz rahatsız etti. "Emri o verdi ama muhtemelen ondan daha yakınım. Öyle olmasa bile desteğe ihtiyacı olacağını biliyorum, elinde kalan tek şey benim."

Osiris, "Gustavsson'dan hâlâ haber yok mu?" diye sordu.

Fredrik'i yıllardır görmediğimi ya da ondan haber almadığımı çok iyi biliyordu, o yüzden Victor'dan bahsettiğini düşündüm.

"Victor, Fredrik'ten hiç bahsetmedi," dedim. "Onun da görmediğini ya da ondan haber almadığını varsayıyorum."

"O adam muhtemelen ölmüştür," dedi Hestia. "Tıpkı senin öleceğin gibi çünkü Faust'un sana verdiği bu görev hiç akla yatkın değil."

"O zaman muhtemelen hepimiz öleceğiz," dedim ama aslında sadece ona inat olsun diye söylemiştim.

Hestia oldukça zarif bir hoşnutsuzluk gösterip, "Ben ölmeyeceğim tatlım," dedi. "Sadece zevk için buradayım."

Seni ben bile öldürebilirim, diye düşündüm.

"Peki, siz ikiniz buna hazır mısınız?" diye sordum. "İkinizin de şüpheleri olduğuna göre geri çekilmek için bu son şansınız."

Osiris, "Hayatta olmaz, geri adım atmam," diyerek koridora çıktı. "Eğer ölürsem en azından en sevdiğim şeyi yaparken ölürüm."

"En sevdiğin şeyin sevişmek olduğunu sanıyordum?"

Osiris oldukça kaba bir of çekti, hatta biraz da tükürük saçtı.

"Son zamanlarda seni becerdiğim için mi bilmiyorum ama o iş de cazibesini kaybetti gibi. O yüzden öldürmeyi tercih ederim."

Gözlerimi devirdim ve kapıdan çıktım. Beni sinirlendirmek için hep saçma sapan konuşuyordu, bu yüzden tekrar yatağa girdiğimizde sinirlendim ve intikam almaya odaklandım. Şiddet onun hoşuna gidiyordu.

Üçümüz birlikte çıktık, sıradan insanlar gibi giyinmiştik ama kıyafetlerimizin altına stratejik bir şekilde gizlediğimiz cephaneliklerimizi taşıyorduk.

11. BÖLÜM

Fredrik

Yıllar önce...

Seraphina artık kendisiyle özdeşleşmiş olan zehirli ballı sesiyle, "Kontrol," dedi. "Sende eksik olan şey bu aşkım. Sabırsızsın. Umursamazsın. Özensiz..."

"Tamam, anladım, bu işte berbatım."

Havlu atıp sabırsızlığa, umursamazlığa ve özensizliğe geri dönmek isterdim ama Seraphina'nın haklı olduğunu biliyordum. Kendimi idare etmeyi öğrenmeliydim; kendimi tanımalıydım. Kendime ve Seraphina'ya güvenebilmeliydim.

Tatildeki zengin bir aileden ödünç aldığımız odada sandalyeye bağlanan kadın, tıkalı ağzının içinden boğuk sesler çıkararak çığlık atmaya çalışıyordu. Ter ve kan yüzünün kenarlarından aşa-

ğıya akıyordu. Seraphina ben gelmeden önce onu feci şekilde dövmüştü. Seraphina'nın tarzı buydu. Herkes meşru hedefti, bu yüzden soru sormak ve birinin önceden masum ya da suçlu olup olmadığı öğrenmek pek geçerli değildi. Ama şunu söylemeliyim ki Seraphina'nın yapabildiği tüm kötülük ve zalimlik, onun kararlarını hiç etkilemezdi; bir kişinin karakteri hakkında ahlaki bir prosedürü takip etmesine gerek kalmadan genellikle doğru karar verirdi.

İşkence etmek ve öldürmek için suçluları ya da "zanlıları" aramazdı; onlar her zaman bir şekilde onun kucağına düşerdi. Ayrıca benden farklı olarak acı çektirmeye, kan akıtmaya ihtiyacı yoktu ama fırsatını bulduğunda bunu zevk alarak yapardı.

"Peki bu kadın ne yaptı, Seraphina?" diye sordum. "En azından bunu bana söyleyemez misin?"

"Ne *yapmadı* ki?"

Seraphina kadının üzerine oturdu, göğüsleri birbirine değiyordu. Seraphina'nın bacaklarının arasındaki, herhangi bir uyuşturucunun bağımlılığından daha fazla bağımlı olduğum sıcak, ıslak vaha, kadının karnına daha da sıkı bastırıyordu. Simsiyah saçları, yüksek elmacık kemiklerinin hemen altında sanatsal bir noktada kesilmişti; gözleri saçları kadar siyah, ruju kurbanının çenesinden aşağıya akan kan kadar kırmızıydı.

Kadının yüzünü uzun, zarif parmaklarının arkasına hapsetti ve ağzındaki tıkacı dişleriyle yırttı.

Kadın çığlık atmadı; belki de çığlık atarsa Seraphina'nın ona ne yapacağını anlamıştı.

"Bunu hak edecek bir şey yapıp yapmadığını öğrenmeden öylece dalamam," dedim.

Seraphina göğsünü kadının göğsüne dayadı; dili dışarı fırladı, kadının kanlı dudaklarında gezindi. Kadının inlediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Ya da ağladığına.

Bir dakika...

Güven. Seraphina bir kez olsun ona güvenmemi istiyordu. Yaptığı her şeyi sorgulamayı bırakmamı, şüphe etmeyi bırakmamı, doğru ya da yanlış diye düşünmeyi bırakmamı ve kendime güvenmeyi!

O anda her şeyin göründüğü gibi olmadığını fark ettim. Kurban aslında kurban değildi, gönüllü bir katılımcıydı.

Bu düşünceyle birlikte Seraphina yumruğunu geri çekti ve keskin bir çatırtı duyuldu! Kadının başı boynunun üzerinde geriye doğru savruldu ve hareketlerini kontrol altına almadan önce birkaç saniye sallandı. Yarılan dudağından kan fışkırdı ve yüzünde bir anlığına sersemlediğini anlatan bir ifade belirdi. "Kurban" ve "katılımcı" kelimeleri zihnimde yer değiştirdi. O hangisiydi? Bu noktada hiçbir fikrim yoktu.

Ama onunla birlikte oyuna devam ettim.

Ona güvenmiştim ama daha da önemlisi kendime güvenmeye başlamıştım. Seraphina'nın en çok istediği, bana öğretmeye çalıştığı şey de tam olarak buydu.

"Bu kadın ne yaptı?" diye bir kez daha sordum ama bu kez sorumun amacı doğru ile yanlışı ayırt etmek ya da olacakları haklı çıkarmaya yönelik değildi; Seraphina'nın bana sunduğu nefis hediyeyi kabul etmek içindi.

"Ne yapmadı ki?" Seraphina'nın sesi, baştan çıkarma ve zalim bir niyetle yankılandı. "İçgüdülerini dinle aşkım, onlar *asla* yanılmazlar."

"İçgüdülerimin bana ne söylemesi gerekiyor?"

"Masum olup olmadığını."

Seraphina kadının çıplak kucağından sürünerek indi ve sandalyenin ayaklarına bağlı titreyen bacaklarının arasına düştü. Uyluklarının iç kısmındaki nemli etin üzerinde bir bıçak gezdirdi ve sonra bıçağı kaldırdı, kadınsı dudaklarını ayırdı. Nemden parlayan pembe teni gördüğüm anda kendimden geçmiştim; vücudumdaki her hücre ağrıyor ve zonkluyordu.

Karanlık ruhlu sevgilim başını kadının kalçalarının arasına gömdü, kadın acı ve zevk içinde haykırana kadar onu yaladı, emdi ve etini dişledi. Ama Seraphina onun boşalmasına izin vermedi -ne zaman duracağını her zaman bilirdi- ve bu da

kadının gözlerini yaşarttı; kalçalarını salladı, sadece hareket ederek boşalmaya çalıştı.

Seraphina'yı arkadan becermeden önce birkaç dakika izledim ve kendimi durmaya ve kontrolü öğrenmeye zorladım, bu da neredeyse gözlerimi yaşarttı.

Oysa kontrol her zaman Seraphina'daydı. Çünkü o kontrol edilemezdi. Onunla tanışmamın ve ona âşık olmamın üzerinden geçen birkaç ay içinde ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona diz çöktüremiyordum.

Bugün...

"Ona *bir türlü* diz çöktüremedin, değil mi?"

Willa'nın gözlerine baktım, hâlâ her zamanki gibi karanlık ve ürkütücüydü ama şimdi bakışlarında boşluk yerine küçük bir ilgi kıvılcımı vardı.

Onun güzel yüzü aklıma geldi. "*Çok* güçlüydü," dedim. "Seraphina'yla tanıştığımda öğretmenlik yapıyordu. Her şeye gücü yeten, bilge, etki altına alınamayan, ayartılamayan, manipüle edilemeyen veya kandırılamayan biriydi; zayıflığa karşı bağışıklığı vardı. Seraphina *aşka* karşı bağışıktı."

"Benim de aşka karşı bağışıklığım var *Freedrik*. Bana daha fazlasını anlat."

Willa'nın beni neden buraya getirdiğini yavaş yavaş anlamama rağmen cevapları öğrenmek için üstelemedim. O odada bir damarımı daha açıp, kan kaybetme riskine girmeden önce beklemem gerektiğini biliyordum.

"Bence Seraphina da başlangıçta benim onu sevdiğim gibi beni sevmek istemişti ama çizgiyi nereye çekeceğini biliyordu. İşte bu yüzden onu alt edemedim. Benim onu sevdiğim gibi onun da beni aynı tutku ve çaresizlikle sevmesini istedim. Beni kaybetme düşüncesine dayanamayacağını bilmek,

hissetmek istedim. Herkes bunu ister, değil mi? Bizim onların bütün dünyası olduğumuza inanan, biz olmadan öleceğini iddia eden biri."

Soru Willa'ya yönelik değildi çünkü nasıl cevap vereceğini bilemezdi; daha çok bir gerçeğin ifadesiydi.

"Seraphina beni sevebilir ve kara kalbini bana verebilir ama beni kaybederse hayatına devam eder. Benim için ya da herhangi bir erkek için kendini asla öldürmezdi. Kıskanç değildi; başka bir kadınla yatarsam asla incinmezdi; çok güçlü ve gururluydu. Ama bana sadıktı. Seks bağımlısı bir kadındı ama kontrolü tamamen elindeydi ve asla başka bir erkekle yatmadı. En azından çok sonrasına kadar..."

Seraphina'nın sadakatsizliğini itiraf ettiği anılar aklımdan geçti. Silkelenip bu düşüncelerden kurtuldum.

"Ama onu kıramadım. Başlarda değil. Seraphina tanıdığım en güçlü kadındı. Ama aynı zamanda duygusal olarak en dengesiziydi. Ve üzerinde yürüdüğü sınırın ne kadar ince olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Yıllar önce...

Kadının gelmesine izin vermeden önce -hiçbirimiz izin vermedik- Seraphina bıçağı kurbanın kalbine sapladı. İşte o zaman onun aslında bir kurban olduğunu anlamıştım. Ama aynı zamanda gönüllü bir katılımcıydı, en azından bir süreliğine ya da öleceğini anlayana kadar.

Duvar beni durdurana kadar geriye doğru tökezledim.

"Neden?"

Az önce ne olduğunu ve neden olduğunu anlayamadığım gibi Seraphina'yla ilgili her şey beni hem meraklandırıyor hem de şok ediyordu. Bazen onun yanında oturmak bile zihnimi kamçılıyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

Önce kadını dövdü. Sonra ona zevk verdi. Sonra bir sonraki adımda ne yapacağına dair en ufak bir ipucu vermeden onu öldürdü.

Seraphina yanıma geldi ve önümde durdu; kanlı bıçağı elime tutuşturdu, bilinçsizce kabul ettim.

"İçgüdülerine ne oldu, Fredrik?" diye sordu. Sesindeki hayal kırıklığını duydum.

Ona bakamıyordum ama sebebi utanç duymam değildi. Az önce meydana gelen ve hiçbir anlam ifade etmeyen kaotik ve bir o kadar da şok edici olaylar dizisinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Benden uzaklaştığını ancak çok yakınımda duran vücudunun sıcaklığının yerini, klimalı odanın serinliğine bıraktığını hissettiğimde fark ettim.

"Arzuların seni çok kolay manipüle ediyor aşkım," dedi.

Çok geniş bir yatağın ucuna oturdu ve bir sigara yaktı. Yere baktım, Seraphina'yı sadece göz ucuyla görebiliyordum. Halıya o kadar odaklanmıştım ki dikkatimi ona veremiyordum ama kulaklarım onun her sözüne kilitlenmişti.

"Bir an için de olsa," diye devam etti, "o kadının suçlu olduğunu anladın, kalbin ve içgüdülerin sana aksini söyleseydi ona zarar gelmesine asla izin vermezdin."

Başımı kaldırdım. Doğrudan gözlerine baktım, sözlerinin yeni ve doğru olduklarını değil, *tanıdık* ve doğru olduklarını anladım.

Haklıydı. Bunu görmem, kendimle ilgili zaten bildiğim bir şeye inanmam kısa sürdü.

Hem ona hem de kendi kendime, "Hayır, yapmazdım," dedim. "Ona vurmana asla izin vermezdim; onu sandalyeden indirir ve serbest bırakırdım."

"Ama yapmadın."

"Hayır, yapmadım."

"Bana katıldın."

"Evet, katıldım."

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve duman üst dudaklarından yukarıya süzüldü.

"O zaman ne değişti, Fredrik? Sadece birini becermek ya da kanını emmek istediğinde mi içgüdülerini takip ediyordun? Berraklığa sahip olduğun tek zaman bu mu?"

"Bilmiyorum."

Sakin bir sesle, "Bunu bir düşün," dedi. "Hırslarını, arzularını ve ihtiyaçlarını doyurma arzunu kaybettiğin anda kendini kaybedersin."

Bir nefes daha çekti ve sigarasını pahalı ahşap karyolanın üzerinde ezerek söndürdü. Sonra tekrar yanıma geldi. Sırtım hâlâ duvara dayalı bir şekilde duruyordum.

Göğüslerini çıplak göğsüme bastırdı, ayak parmaklarının ucuna basıp boynumu öptü. Kulağıma, "Her şeyden önce kontrolü öğrenmeye ihtiyacın var Fredrik," diye fısıldadı. Dişleriyle kulak mememi çekiştirdi. "Kontrol netlik kazandırır. Hayatının her gününde, her saatinde, her saniyesinde bu ikisine sahip olmak zorundasın."

Ne dediğini anlıyordum ama mesajı verme şekli hiç hoşuma gitmemişti. Sikişmekten mi bahsediyordu? Öldürmekten mi? İşkence etmekten mi? Yargıç, jüri ve cellat rolü mü oynuyordu?

Oh, şimdi anlamıştım. Evet, hepsinden bahsediyordu.

"Kendini tanımalısın," dedi. "Kendini tanıdıktan sonra kendine güvenebilirsin. Kendine güvendiğinde, etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol edersin. Kendi dünyanı bir kez kontrol ettiğinde, her şey netleşir ve daha az hata yaparsın."

Seraphina'yı kuzguni saçlarının arkasından yakaladım ve boğazını bana gösterecek şekilde başını boynundan geriye doğru çektim.

"Ne demek istiyorsan açık konuş," dedim. "Lafı ağzında gevelemeyi bırak ve bana doğruyu söyle."

Dünyanın sunabileceği tüm kontrol, netlik ve güvenle yüzüme bakan kara gözlerine baktım, kendi içimde bunları bulamadığıma şaşmamalıydım.

Gözlerinde bir gülümseme belirdi ve hâlâ ölü kadının zevkiyle ıslak, lezzetli dudaklarının köşelerine doğru yavaşça yol aldı.

"Umursamayı bırak," dedi. "İçinde oluşan ilk içgüdüye güven ve asla arkana bakma, kendini sorgulama, kendinden şüphe etme ve her zaman her şeyi bir amaçla yap." Baştan çıkarıcı bir şekilde sı-

rıttı. "Zayıf tarafının söylediklerine kulak vermemeyi öğrenirsen ilk seferinde ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın."

O önemli anda her şey benim için netleşti. Daha önceki zamanlarda işleri hep batırmıştım; sadece incitmek istediklerimi öldürmüştüm. Kendimi kaybolmuş, kafam karışmış, yalnız, özensiz, güvensiz ve netlikten yoksun hissetmemin sebebi de buydu. Kendimi tanımıyor ya da kendime güvenmiyordum. Zayıf tarafım, hepimizin sahip olduğu tarafım, bütün hayatımı yönetiyordu.

Ama Seraphina en karanlık tarafını kontrol edebiliyordu.

Ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana dek.

12. BÖLÜM

Izabel

İrkilerek uyandım, gözlerimi odanın içinde hızla gezdirdim. Her nasılsa kendimi yine yerde yatarken bulmuştum ama hâlâ hiç açılmayacakmış gibi görünen kapının yanındaydım. Su için bile.

Ne zamandır uyuyordum? Dışarısı karanlıktı ama saat dokuzu ya da onu çoktan geçmiş gibiydi. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim, sadece bir histi. Vahşi yaşam uzmanı değilim ama birçok hayvanın ya da belki hepsinin içsel gündüz-gece saatleri vardır. Örneğin horozlar şafaktan çok önce güneşin yakında doğacağını bilirler ve bunu herkese bildirirler. Bir horoza mı dönüşüyordum? Belki de ötmeye başlamalıydım, böylece belki Birlik'in dikkatini çeker ve beni susturmak için buraya birini gönderirlerdi. Ya da en azından bize su verirlerdi.

Vay canına! Sanırım aklımı kaybediyordum, horozları düşünerek çok fazla zaman geçirdim.

Evet, hatırlıyorum da bir ses duymuştum.

Sırtımı güçlükle yerden kaldırarak dik oturdum ve odaya baktım. Niklas duvara yaslanmış uyuyor ya da uyuyor numarası yapıyordu.

"Nik, sesi duydun mu?" diye fısıldadım. Cevap vermedi, hareket de etmiyordu. "*Niklas*," diye daha güçlü fısıldadım. Bir dakika, neden fısıldıyordum ki? "NIKLAS!"

İrkildi, başını çevirdi, iki saniyeden kısa bir sürede ayağa kalktı, gözleri kocaman ve uyanık görünmesine rağmen yarı ölü gibiydi.

"Dinle," diye tekrar fısıldadım. Neden fısıldadığımı artık anlıyordum. Gürültüyü tekrar duyarsam sesimin onu bastırmasını istemiyordum.

"Neyi dinleyeceğim?" diye sordu.

Tam olarak emin değildim. Sesi duyduğumda uyuyordum ve neye benzediğini hatırlamıyordum ama bir ses duyduğuma emindim.

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece sessiz ol."

Az da olsa kıpırdadı ama kulak kesildi; vücudu ay ışığında biraz sallanıyordu, muhtemelen hem aniden uyandığı hem de susuz kaldığı için bu hâldeydi.

Birkaç dakika bekledim ama nefes alışımızdan başka ses yoktu.

Rahatsız görünen Niklas tekrar yere oturdu, bir bacağını uzattı ve diğerini dizinden yukarı doğru çekti. İki elini bacaklarının arasına koydu, omuzlarını kamburlaştırdı. "Sanırım bilincini kaybetmeye başlıyorsun," dedi ve sırtını duvara yasladı.

"Muhtemelen," diye kabul ettim, aklıma yine horozlar geldi. "Belki de bir rüyaydı."

Dinlemekten vazgeçtim, tekrar uzandım ve tavana baktım. Niklas gözlerini kapatıp başını hafifçe eğdi, tekrar uykuya dalmak üzereydi. Ama sonra o sesi tekrar duydum; küçük bir bip sesiydi ve o kadar zayıftı ki uyurken nasıl duyduğumu anlayamamıştım.

Niklas'ın gözleri açıldı ve başını kaldırdı. Bana doğru baktı. "Duydum," diye fısıldadı. Odanın etrafında göz gezdirmeye başladık. Hafif bir gıcırtı ve bir bip sesi daha duyunca bakışlarımızı aynı anda tavana çevirdik.

"Lanet olsun!"

Dikkat kesilmeye çalışıyordum ama sesin gerisini çıkaramıyordum.

Tavanın bir bölümünde, tavan döşemesinin boyutu ve şekli diğerlerinden daha farklı olduğu kısımdan bir gözetleme ekranı ortaya çıktı. Ekran açıldı ve odaya soluk, gri-beyaz bir ışık doldu.

Niklas'la şaşkınlığımızı paylaşmak için birbirimize bakmak istediğimizi hissediyordum ama ikimiz de gözlerimizi önümüzde duran manzaradan

ayıramıyorduk. Bu şey, günler önce kaybolan ayak seslerinden bu yana dört duvarlı zindanımızın dışındaki ilk yaşam belirtisi olmakla kalmamış, aynı zamanda gördüğümüz ilk hareket olmuştu. Bu bir değişimdi. Bir daha asla böyle durumları hafife almamam gerektiğini hissettim.

Ekrana bakarken kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarpıyor, kulaklarımın uğuldamasına sebep oluyordu. Ortaya çıkacak şeyi hem korku hem de merakla bekledim.

Hapishanemizden çok daha büyük bir oda ortaya çıktı, içinde ofis mobilyaları ve duvarda tablolar vardı. Bir de pencere vardı. Ekran değişti, uzun, boş bir koridor göründü. Ekran tekrar değişti. Sonunda bir su fıskiyesinin bulunduğu uzun, boş bir koridor görüntüsü belirdi. Sonra bir yangın söndürücü ve küçük bir dolap kapısına benzeyen bir merdiven boşluğu göründü. Atkuyruğu şeklinde bağlanmış sarı saçlar gördüm, alışveriş merkezinde kıyafet mağazalarını dolaşmaya çıkmış gibi görünen bir kadının sırtından aşağıya uzanıyordu.

"Bu..."

"Nora Kessler." Niklas cümlemi benden önce tamamladı. "Bu kıçı nerede görsem tanırım," dedi. Rahatlamış bir şekilde güldü. "*Onu* gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi."

Niklas sendeleyerek ayağa kalktığında ben çoktan ayakta olduğumu fark ettim, yerimden ne zaman doğrulduğumu hatırlayamıyordum.

"Yanındakiler kim?"

Daha yakından bakmaya çalıştım fakat ekran tavanda, ulaşamayacağımız kadar yüksekteydi ve başımı rahatsız edici bir şekilde geriye doğru eğdiğim için anlamak imkânsızdı.

Niklas, "Osiris ve Hestia Stone," dedi.

"İşte bu çok garip," dedim. "Ama kimin umurunda? Elbette bizi kurtarmak için burada. Yanında kimi getirdiği umurumda değil."

Nora, merdiven boşluğunun kapısını açıp koridora girdiğinde ekran tekrar değişti. Tüm kameralar tavana monte edilmişti, bu yüzden sahip olduğumuz tek görüş açısı başımızın üstündeydi. Ama en azından ses vardı; ayakkabılarının karo zemin üzerinde hareket ettiğini ve hafifçe ağırlaşan nefes alışlarını duyabiliyordum.

"Tavana doğru bakıyor," diye fısıldadım. "Ama hareket etmekte tereddüt etmiyor."

"Demek ki kameraları göremiyor," dedi Niklas.

"Tıpkı bizim buradakini göremediğimiz gibi," dedim ve odaya kısaca baktım.

"Evet, burası hiç öyle görünmese de yüksek teknolojiye sahip bir yer," diye ekledi.

Ekranı işaret ettim.

"Koridorlarda nöbetçi yok. Bir tane bile."

"Çünkü onlara ihtiyaçları yok," dedi.

"Bu iş beni çok geriyor Nik."

"Gergin olan bir tek sen değilsin."

Niklas'ın, Nora'yı ilk gördüğünde hissettiği hafif rahatlama duygusu gözlerinden silindi. Aynı duygu benden de uzaklaştı, yerine midemde gergin bir burkulma oluştu.

Niklas ve ben ekranı daha iyi görebilmek için tekrar yere uzandık.

Nora, Osiris ve Hestia başka bir koridorda aceleyle ilerlediler, sondaki köşeden gizlice etrafı kolaçan edecek kadar durdular ve hemen ardından dışarı fırlayıp koşmaya başladılar. Koridorun her iki tarafındaki tüm kapıları kontrol ettiler ama hiçbiri açılmıyordu ve odaların içini görebilecekleri bir pencere de yoktu.

Başka bir merdiven boşluğuna girip bir sonraki kata çıktıkları sırada, "Hangi katta olduğumuzu bilmiyorlar," dedim.

Niklas, "Bu Nora için bile fazla pervasız bir davranış," dedi. "Hangi katta olduğumuzu bilmeden neden bu büyüklükteki bir binaya girdi ki?"

"Hangi binada olduğumuzu nasıl anladı, ben onu merak ediyorum," dedim. Başımı yana çevirdim, Niklas'a baktım. "İkimizi de takip ederek zaman kaybetmezdi Nik, yani bunun tek bir anlamı olabilir." Tekrar ekrana baktım.

"Haklısın," dedi. "Onu buraya Victor gönderdi."

Kalbim muazzam bir hızla çarpmaya başladı ve elimi göğsüme bastırarak çarpıntıyı sabitlemeye ve nefesimi tutmaya çalışıyordum. Demek Victor nerede olduğumuzu biliyordu! Yakalandığımızı biliyordu ama... Bir dakika. Nora'yı neden göndermişti? Ve neden benimle ya da başka biriyle değil de onunla iletişim kuruyordu? Beni aniden kışkırtan şey kıskançlık değil, düpedüz öfkeydi.

"Nora'yı gönderiyor ama kendisi gelmiyor mu?" diye yüksek sesle sordum.

"Bu biraz boktan bir durum," dedi Niklas. "Ama belki de sadece daha yakında olduğu içindir."

Gözlerimi Stone kardeşlerle birlikte koridorda koşan Nora'dan ayırmadan, başımı yere doğru sallayarak, "Sanmıyorum," dedim. "Günlerdir buradayız ve onun da buraya ulaşmak için zamanı vardı. Hikâyenin tamamını bilmediğim için adil davranmıyor olabilirim ama haklısın, bizi kurtarmak için burada onun olmaması çok boktan bir durum."

Niklas düşünceli bir şekilde, "Biliyor musun?" dedi. "Şimdi düşünüyorum da her şeyden çok bu... Bu durum tuhaf."

"Tuhaf mı?"

"Kendisi gelmiyor," dedi. "Ama Nora'yı, Osiris ve Hestia ile gönderiyor. Yani, Victor'ın gözünde üçü de harcanabilir. Bizi nerede arayacaklarını bile bilmeden Birlik'in sahip olduğu ve işlettiği bir bi-

naya geliyorlar. Nora'nın bu küçük ayrıntıyı bildiğinden şüpheliyim. Bilmiyorum Izzy ama bu bir tuzak gibi görünüyor."

"Sence onları piyade olarak mı kullanıyor?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece garip geliyor. Elimdeki tek şey bu Izzy."

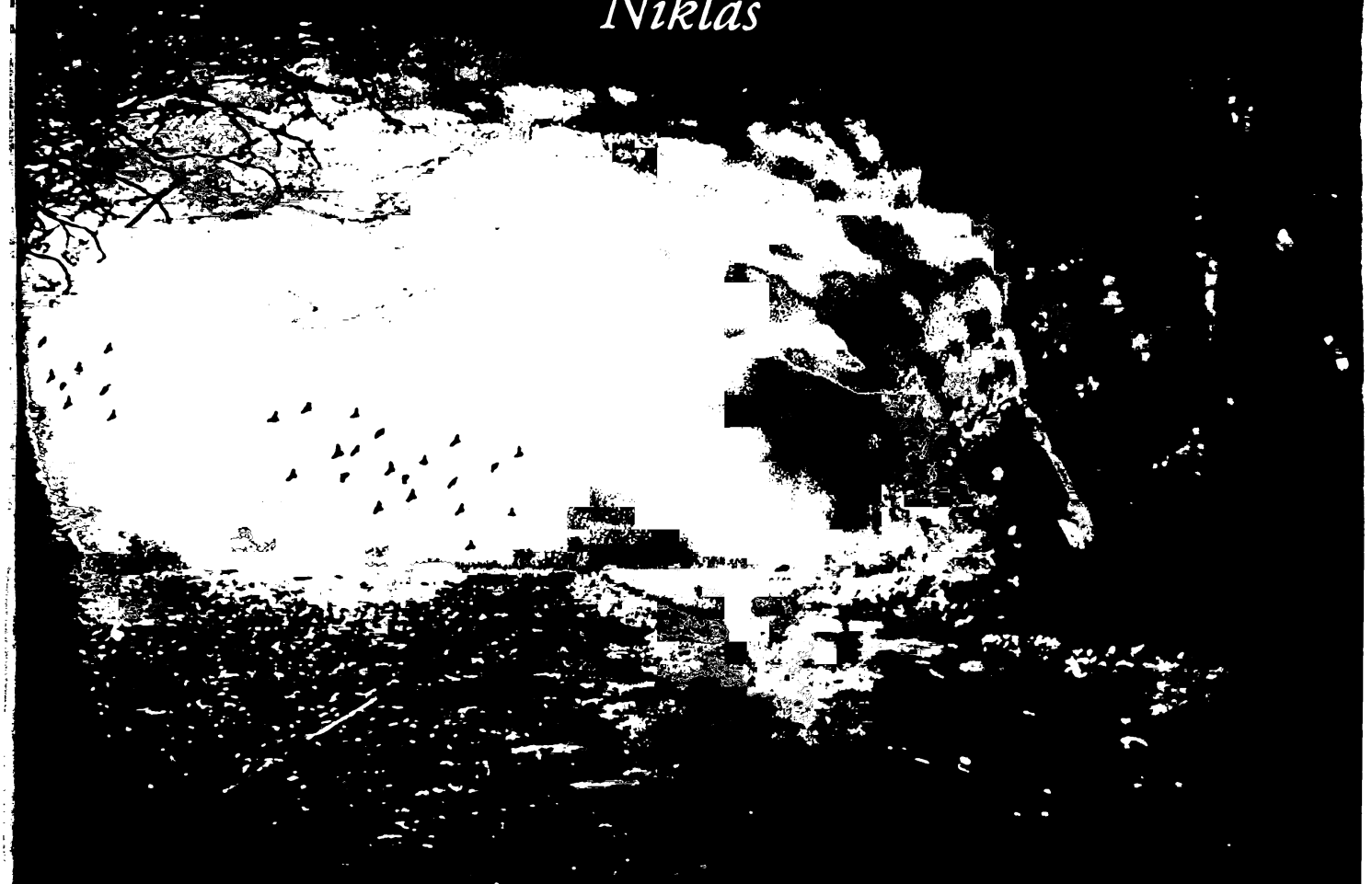
Sesi uzak ve odaklanmıştı.

Bu olayda bir terslik vardı.

Ekranı tutkulu bir ilgiyle izlemeye devam ettim. Hâlâ şiddetli bir migrenim ve sürekli zayıflayan bedenim vardı.

13. BÖLÜM

Niklas

On beşinci kata geldiğimde, biri bizi bulmadan Izabel ve Niklas'ı bulma umudumu kaybetmeye başlamıştım. Bu lanet binada lobi katı dışında hiç kimse yokmuş gibi görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? İşyerleri, ofisler, apartmanlar, hatta bir otel bile bu binanın içindeydi. Alt kattaki kahvehane hâlâ açıktı ve iki barista tezgâhın arkasında içecek siparişlerini doldurmaya çalışıyordu. Merdiven boşluğundan çıktığımızda bir çalışan, lobi katındaki hediyelik eşya dükkânında durmaya devam ediyordu ve başka bir merdiven boşluğu bulmak için yanımızdan geçip gitti. Ama lobiden ayrıldığımızdan beri kimseden iz yoktu, bir kat hizmetlisi bile görmemiştim.

Klişe bir düşünceydi ama kırk küsur katlı binada Izabel ve Niklas'ı aramak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Osiris ve Hestia'ya dönüp, "Burada olduklarını bile sanmıyorum," dedim. "Buradaki her şey bana ters geliyor."

Son on dört koridor kadar boş olan, parlak ışıklı bir koridorun ortasında durdum.

"Victor bana devam etmemi sağlayacak başka hiçbir bilgi vermedi," diye düşündüm. "Nerede olduğunu bilmiyorsa burada olduğunu nereden biliyor?" Başımı salladım, adımlarımı hızlandırdım ve yüksek sesle düşünmeye başladım. "Hayır, hayır, bu *imkânsız* değil. Tek bildiği bu olabilir; aksi takdirde bana daha fazlasını verirdi."

Osiris güldü.

"Bundan emin misin bebek?"

"Hayır, pek emin değilim."

"Öyleyse buradan gitmeye hazır mısın?"

Hestia muhtemelen daha çok waffle yemeyi düşünerek araya girmişti.

"O kızın ölmesine izin vermelisin. Zaten baş belasından başka bir şey değil; bunu kendin söyledin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Pek çok farklı kelimeyle söyledin," dedi Hestia.

"Izabel'i severim," diye kendimi savundum.

Osiris, "Onu boğazına kadar boka battığında kurtaracak kadar değil," dedi. "Dürüst ol, burada

olmanın gerçek nedeni kız değil, erkek arkadaşın. Niklas Fleischer için buradasın."

Kahkahası koridorda yankılandı.

Yalan söyleyip bunun kısmen doğru olmadığını söylemedim ama Osiris'ın düşündüğünün aksine, Niklas'ın kıçını kurtarmak istemiyordum. Niklas sadece eğlenceli biriydi ve aramızda hiçbir duygusal bağ olmadığı kesindi.

Osiris'ın iğnelemesini görmezden gelerek, "Önce onları bulalım sonra da buradan gidelim," dedim. Kimi kandırıyordum ben? Sanki çok kolay bir işmiş gibi konuşuyordum.

Birkaç kat ve koridor daha geçtik ama hâlâ kimseden ya da hiçbir şeyden iz yoktu. Nöbetçiler yoktu. Kamera yoktu, en azından çıplak gözle görülebilen bir kamera yoktu. Odaların hiçbirinden ses gelmiyordu. Yerlerde kir ya da asansör kapılarının yanında duvara dayalı duran çöp kutularından herhangi birine atılmış çöp bile yoktu. Buranın tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama ilk bakışta insanın düşündüğü gibi bir bina olmadığı çok açıktı.

Bir merdiven boşluğunda, tam ortada durdum. Osiris neredeyse arkamdan bana doğru koşuyordu, Hestia da onun arkasındaydı.

"Ne oldu?" dedi. "Bir şey mi duydun?"

"Hayır, sadece bir şey fark ettim."

Başımı yavaşça çevirip ikisine baktım. Birkaç adım altımda, seslerimiz dar bir alanda belli belirsiz yankılanıyordu.

Osiris ve Hestia sabırsızlıkla ağzımdan bir şeyler kaçırmamı bekledi; her ikisi de bana huzursuz bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Tüm bu bina," diye söze başladım. "Bir dış cephe. Ve alt kattaki lobide çalışanlar -baristalar, hediyelik eşya dükkânındaki tezgâhtarlar- elli dolarına bahse girerim ki onlar da ajan."

Hestia'nın yüzü karardı. "Ah, kesinlikle hayır," dedi. "Bizi boktan bir işe bulaştırdın Kessler." Osiris'ın omzuna vurdu. "Bütün bu lanet bina bir tuzak ve sen bu deli kaltağın bizi tuzağa düşürmesine izin verdin."

Osiris gözlerimin içine baktı, dudaklarının bir tarafı seğiriyordu. "Senin bu görevin şimdi çok daha ilginç bir hâl aldı," dedi. "Elli dolarına da ben bahse girerim, buradan geldiğimiz gibi çıkmamızın imkânı yok."

Ya da hiç çıkamayız...

Bunu düşünerek başımı salladım.

"Binaya girip lobiden geçtikten sonra görevliler bizi içeriye kilitledi."

Hestia, "Tüm silah gücünün lobide ve ilk birkaç katta olduğuna yüz dolarına bahse girerim," dedi.

"Mecbur kalsak bile pencereden kaçamayız çünkü hiç teçhizatımız yok," dedim.

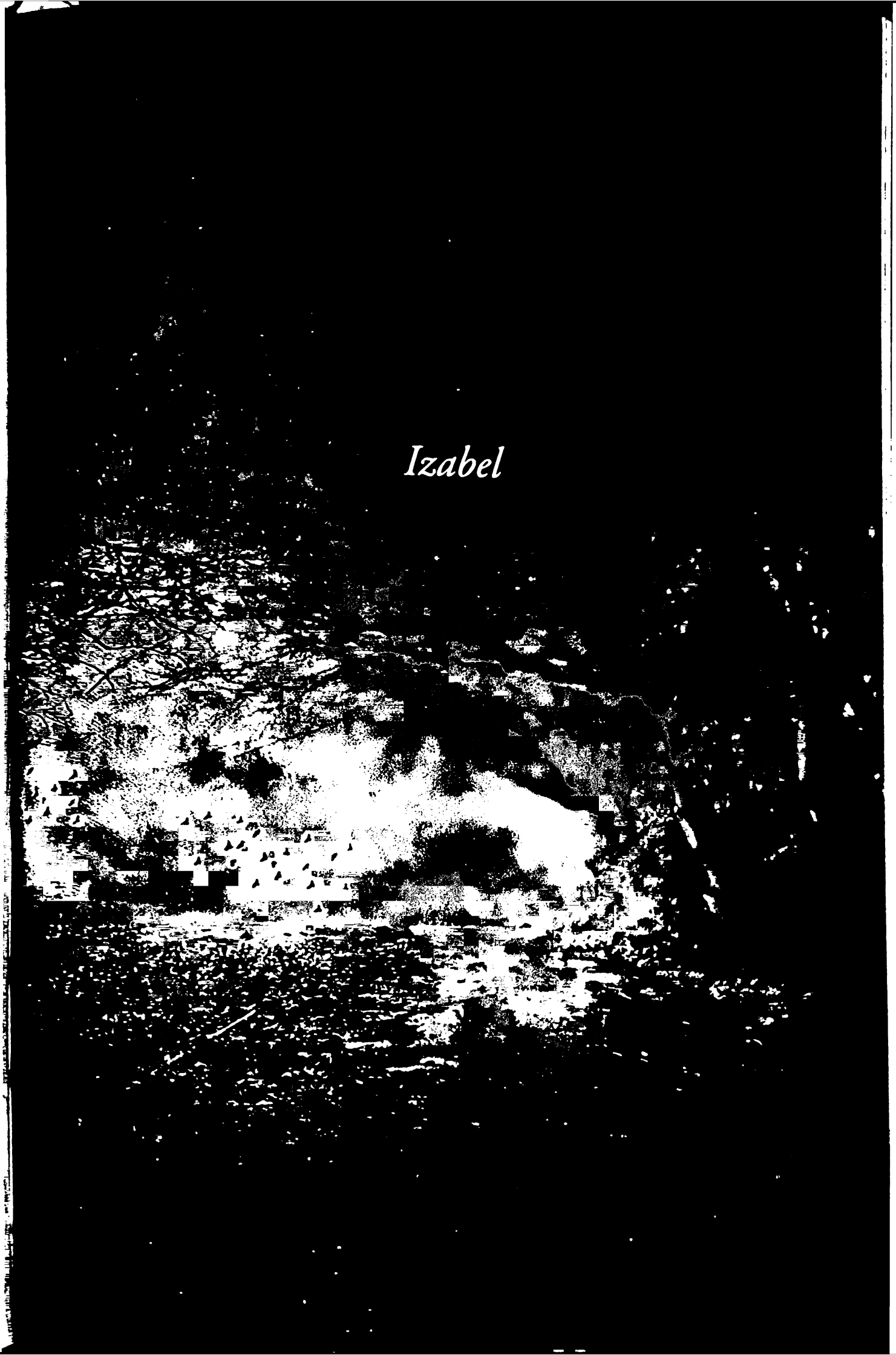
Osiris, "Burası nasıl bir yer böyle?" dedi. "Etrafı diğer kamu binaları ve seyircilerle çevriliyken nasıl dikkat çekmez?"

"Birlik," diye cevap verdim. "Victor Faust bizi canavarın ağzına gönderdi."

Hestia, tekrar Osiris'a vurmaya ve küfretmeye başladı ama ben kaybedecek zamanımız olmadığını her zamankinden daha çok bilerek merdiven boşluğunun kapısından çıktım. Victor bizi yem olarak kullanmış ve bir piyade takımı gibi önden göndermiş olabilirdi ama bu, ihanet duygusuna takılı kalıp dikkatimi dağıtmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Buradan sağ çıkacağım anlamına da gelmiyordu.

Osiris ve Hestia bu konuda kendi başlarınaydı; onlara ne olacağı umurumda değildi. Muhtemelen yanımda olmaları iyiydi, böylece en azından Victor'ın beni kullandığı görüntüsüne uygun olarak ben de onları kullanabilirdim.

Ama eğer buradan canlı çıkmayı başarırsam Victor ile küçük bir konuşma yapacaktım.

Izabel

"O da bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor," dedim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Nik ama Victor, Nora'yı kullanıyor."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet, açıkçası biraz şaşırttı." Başımı yana çevirdim ve ona baktım. "Sanırım Victor'ın bizden birilerine ihanet etmesini beklemiyordum."

"O bizden değil," dedi. "Sen de değilsin."

"Yine de bu beni yanlış yola itiyor."

Niklas, "Seni buradan çıkarmak için yapılması gerekeni yapıyor. Kardeşim de benim bildiğim gibi böyle bir durumda fedakârlık yapılması gerektiğini biliyor. Buraya tek başına, silahlarını ateşleyerek girip seni ya da kendisini buradan sağ çıkaramaz, hele ikinizi birden hiç çıkaramaz. Bu yüzden onu o ekranda göremiyoruz."

"Artık bunun o kadar da tuhaf olmadığını düşünüyor gibisin," dedim.

"Hayır, kesinlikle tuhaf. Her şeyde bir tuhaflık var, sadece ne olduğunu anlayamıyorum."

Nora başka bir merdiven boşluğundan çıkıp uzun, aydınlık bir koridora girdi. Osiris ve Hestia da hemen arkasından geldi.

Niklas ve ben gözlerimizi kırpmadan bakışlarımızı üstümüzdeki ekrana dikmiş izliyorduk, baş ağrım hâlâ kafatasımın içinde çarpıyordu, kalbim boğazımın ortasında sıkışmış durumdaydı.

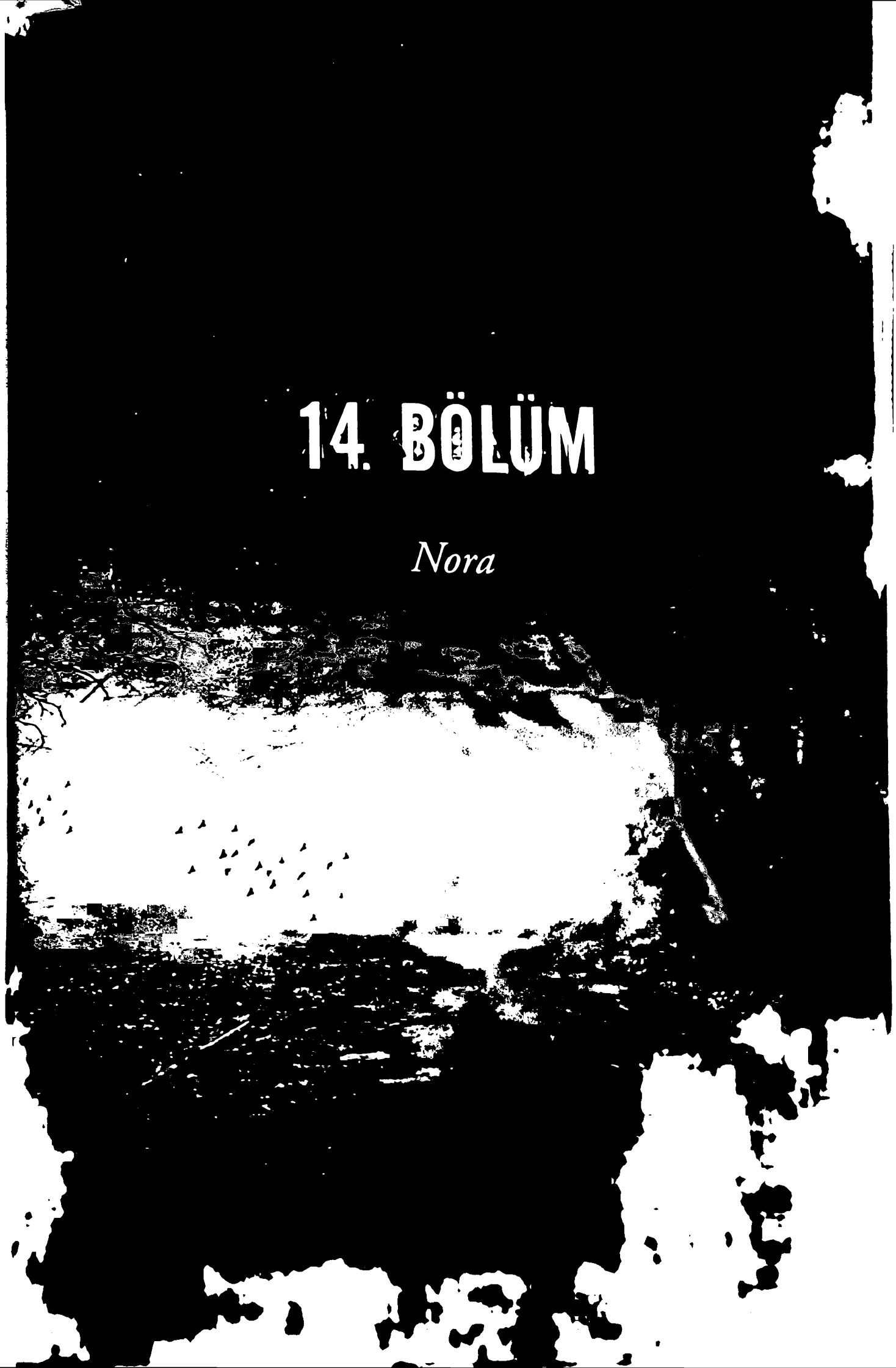
"Eğer tüm bunlar doğruysa Victor bir noktada ortaya çıkmak zorunda kalacak. Eninde sonunda kendisi gelmeyi planlamıyorsa neden Nora'yı gönderdi?"

"Senin iyiliğin için," dedi Niklas. "Umarım haklısındır. Çünkü Nora seni buradan tek başına ya da Stone kardeşler kadar deneyimsiz biriyle çıkaramaz."

"Neden sürekli beni söylüyorsun, Nik? Bunu senin için de yapıyor."

"Sadece ekranı izle, Izzy."

Ben de zaten öyle yapıyordum.

14. BÖLÜM

Nora

Yirminci kat. Burası aşağıdaki tüm katlardan daha farklı bir his veriyordu. Sanki hava açılmış gibi daha serindi. Işıklar daha parlak görünüyordu, gerçi bu sadece benim hayal gücüm de olabilirdi ama bu katta kesinlikle farklı bir şeyler vardı.

Üçümüz koridorun uzun bir bölümünün sonuna gelmiştik. Tam köşeden başımı uzatmama yarım saniye kala bir kurşun duvara çarptı.

"Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Köşede yere çömeldim; Osiris ve Hestia sırtlarını yanımdaki duvara dayayıp silahlarını ellerinde hazır ettiler.

"Sanırım bu katta bir yerde olduklarını söylemek mantıklı olur," dedi Osiris.

"Muhtemelen." Elimi duvarın kenarından koridora doğru uzattığımda bir el silah sesi daha du-

yuldu; bir mermi önümdeki duvara çarpıp sıvaya gömüldü. "Ve şimdi en azından hangi yönde olduğunu biliyoruz," dedim. Neyse ki çok kötü bir atıştı yoksa bir elimi kaybedebilirdim.

Osiris, "Bir planın var mı?" sdiye ordu.

"Hayır," dedim ve hızla yerde yuvarlanıp koridora çıktım. Aynı anda silahımı tetikçiye doğru ateşledim ve ajanı vurdum. Koridorun sonunda cansız bedeni yere yığıldı. "Ama yine de gidelim," diye bağırdım. "Çünkü burada oturup plan yapacak vaktimiz yok!"

Hestia'nın arkamdan, "Bu lanet olası ölüm tuzağı olan binaya girmeden önce bir tane bulmalıydın!" diye söylendiğini duydum.

Koridorda hızla koşuyorduk ki yolu yarılamadan iki ajan daha ilerideki köşeyi döndü, kurşunlar bizi karşılamak için yelken açtı. Kendimi yere atıp öne doğru yuvarlandım ve iki el ateş ettim. Osiris yüzüstü uzanmış, dümdüz yatıyordu. Silahını önüne doğrultup hızla üç el ateş etti. İki ajanı da etkisiz hâle getirdik ama Hestia'yı serseri bir kurşundan kurtaracak kadar zamanımız olmamıştı; vurulup duvarın dibine yığıldı.

"Oh, lanet olsun! Kahretsin, vuruldum! O kaltağın beni vurmasına izin verdin!" Parlak, kıpkırmızı kan parıldıyor ve altındaki beyaz karo zeminde birikiyordu. Kardeşine, "Sakın beni burada bırakma!" diye bağırdı.

Osiris onu da kendisiyle birlikte sürüklemek niyetiyle koluna uzandı ama eli dirseğine dolandığı anda karşı yönden gelen bir başka serseri kurşun şakağına saplandı ve onu anında öldürdü.

"Hayır! Hayır! Sikerim böyle işi!"

Osiris, kız kardeşinin kolunu bırakıp ateş etmeye başladı. Silahındaki bütün mermileri Hestia'yı öldüren tetikçinin üstüne boşalttı, daha sonra yeniden doldurmak için şarjörü pantolon cebinden beceriksizce ama tam zamanında çıkardı.

Daha önce gittiğimiz yöne doğru koşarken artan silah sesleri beni sağır ediyordu ve Osiris bize doğru gelen ajanlara pervasızca ateş ediyordu.

"Orospu çocukları!"

Silahı tekrar boşalttı ve diğer cebini karıştırıp daha fazla mermi aradı.

"Osiris! Yere yat! Yere yat, aptal!"

Duvarın yanında çömelmiş bir vaziyette onu pantolonundan tutup geri çekmeye çalıştım ama elimden kurtuldu.

O ilerlemeye devam ederken, sesleri kulak zarımı delip geçen kurşunlar önümüzde ve arkamızda birkaç adamı daha düşürdü. Osiris'ın arkasından gelen ve zamanında göremediği birini indirdim ama mermilerimi çoğunlukla saklıyordum. Osiris ne isterse yapabilirdi. Onu buraya getirirken kendisinin ve kız kardeşinin dikkatsiz olduklarını ve

öfkelendiklerinde kontrol edilemeyeceklerini, hatta ikna edilemeyeceklerini biliyordum, bu yüzden şimdi onu ikna etmeye ya da durdurmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Ölürse ölür; en azından kontrolden çıkmadan önce benim için birkaç ajanı öldürmüş olur diye düşündüm. Başta sadece bilinçaltımda olsa bile hepsi planımın bir parçasıydı. Victor Faust'un beni kullandığını fark edene kadar Stoneslarla yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu anlamamıştım.

Koridorun sonuna vardığımızda aniden her şey yeniden sessizleşti. Muhtemelen ölü ajanlardan birinin cebinden çıkan bir cep telefonunun fayans zeminde vızıldadığını belli belirsiz duyabiliyordum ama tek duyabildiğim ses buydu. Bir de Osiris'ın öfkeyle maraton koşmuş gibi nefes alıp verişi.

Silahımı yeniden doldurup, şarjörü yerine oturturken, "Senin neyin var böyle?" dedim. "Eğer ÖLÜRSEN kız kardeşinin intikamını alamazsın." Ayağa kalkıp tekrar köşeyi dönmeye hazırlandım.

"İntikam almak derdim değil," dedi. Nefesini tutmak için durakladı, koyu renk gözleri intikamla yanıyordu. "Kendini öldürtecek kadar aptaldı, yani bu onun kendi hatası."

Cevap vermedim. Bu yalana inanmasına izin verdim.

"Hadi gidelim!"

Köşeyi döndüm ve daha fazla silah sesiyle karşılaştım. Mermilerimin tükenmekte olduğunu biliyordum -Osiris'ın mermileri benden önce bitecekti- ama ya onları kullanmak ya da ölmek zorundaydım. Osiris'ın aksine, her kurşunun önemli olduğunu aklımda tutarak hassas bir şekilde ateş ediyordum.

Bir.

İki.

Kalçamın ortasında bir sızı hissetmeden önce üç adamı daha indirmiştim. Sızı derimin altına, kasın derinliklerine yayılarak yakıcı bir acıya dönüştü ve bacağım beni yarı yolda bıraktı. Düştüğümü fark etmeden önce zeminin beni karşılamak için yükseldiğini gördüm.

Omzuma bir sancı daha saplandı ama bu seferki ilk kurşunun acısından daha çabuk yakıcı bir acıya dönüştü. Kolumdaki hareketi kaybetmeme yetti; silahım elimden düştü ve pürüzsüz zeminde kaydı, ulaşabileceğim bir yerdeydi ama onu almak için kolumu hareket ettiremiyordum. Diğer kolumla uzandım ve silahı elime aldım, parmağımı tetiğe koydum ama ateş edebileceğim kimse kalmamıştı.

Silah sesleri kesildi, geriye sadece ağır nefes alışım ve sürünürken kıyafetlerimin yerde çıkardığı hışırtı sesi kaldı. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Tuhaftı. Karnımda donuk, zonklayan bir ağrı vardı ama merminin girdiğini hissetmemiştim.

Aşağıya baktığımda, pembeye çalan gülkurusu rengindeki bluzumun koyu, kan kırmızı bir renkle kaplandığını gördüm. Bacağımdan ya da omzumdan çok daha kötü bir şekilde vurulduğumu anladığım anda boğazımdan sıcak, metalik, tuzlu kan yükseldi. Öksürdüm, yere kıpkırmızı tükürükler saçıldı.

Bir yerden tanıdık bir sesin, "Hayal kırıklığına uğradım. Buradan daha uzağa gidebileceğini düşünmüştüm," dediğini duydum.

Sonunda işitme duyum körelmiş ve görüşüm bulanıklaşmış olsa da duyularıma zayıf bir şekilde tutunmayı başarıyordum. Hızlı bir şekilde çok fazla kan kaybediyordum.

Sağlam kolumu yerde sürükleyerek sürünmeye devam ettim. Nereye gittiğimi hâlâ bilmiyordum ama görüş alanımda geniş bir kapı belirmeye başlamıştı. Bir dakika, Osiris neredeydi? Ses kimden geliyorsa o kapının hemen arkasındaydı; bunu artık biliyordum. Sürünmeye devam ettim, ses beni durdurmaya çalışmıyordu, muhtemelen bu durumda ona ya da burada olabilecek başka birine karşı bir tehdit oluşturmadığımı görüyordu. Orada başkalarının da olduğunu biliyordum. Onları göremiyordum ama arkamda, etrafımda ve hatta önümde, konuşan kişinin daha gerisinde konumlanmış hareketlerini hissediyordum.

Dengemi kaybedip yere düştüm, yanağım serin fayansa çarptı. Gözkapaklarım açılıp kapanıyordu. Osiris'ın benden bir metre ötede cansız yatan kanlı yüzüne göz kırpıyordum. Seni aptal! Evet, hak ettiğini buldun. Onu o kadar da sevmememe rağmen ikiyüzlülüğümü, ani ve beklenmedik ölümünün intikamını alma arzumu görmezden geldim. Onunla yan yana olmak eğlenceliydi ve yatakta bir tanrıydı ama... Aptal!

Arkamdan bir kadın sesi, "Silahı var," dedi. Onu göremiyordum ama sesi gerçek bir kaltağın sesine benziyordu. Birlik için harcanabilir bir ajan ya da bir müttefikten daha önemli biriydi.

Adam, "Silahı boş," dedi. Sesi tam olarak seçemeyeceğim kadar boğuk geliyordu.

Artık onu seçmeye çalışmadığımı fark ettim; görebildiğim tek şey fayans zemindeki küçük lekelerdi.

Başımı kaldıramıyordum; umutsuzca uğraşıyordum ama sanki bir ton ağırlığındaydı. Nefesim daralıyordu. Silah hâlâ elimdeydi, kabzasının soğuk, sert hatlarını hissedebiliyordum ama... Evet, silah hâlâ elimdeydi!

Toplayabildiğim tüm enerjiyle ve erişte gibi kuvvetsiz olduğunu hissettiğim bileğimle silahı kaldırdım, adamın sesinin geldiği yöne doğrultum ve tetiğe bastım.

Tık!

Mermilerim bitmişti.

Silahı düşürdüğümde kafama çok yakın olan zemine çarpan metal, kafatasımın içinde patlayan demir bir çan gibi çınladı.

Ölmüştüm. Bugün, buraya ölmeye gelmiştim. Belki de bunu istiyordum, emin değilim. Karanlığın pençesindeki bir zihnin iç işleyişini biliyormuş gibi davranamazdım. Her zaman kendimi herkesten daha iyi tanıdığımı düşünmüşümdür. Ama hayır, kontrol hiçbir zaman bende değildi; karanlık beni kontrol ediyordu. Sevgiden yoksundum. Her ne pahasına olursa olsun onu küçümsemiş ve reddetmiştim; zehrinden kaçınmak ve olmayı arzuladığım duygusuz makineyi tamamen yok etmesini engellemek için onu öldürmüştüm.

Ama belki de Izabel sözlerinde haklıydı:

"İnsanlara bağlanmanın bu işte bir engel olduğunu biliyorum ama sevememenin ve aşkı hissedememenin de bir dezavantaj olduğunu düşünüyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sevginin insanı daha güçlü kıldığına inanıyorum," dedi.

"Daha güçlü mü? Hayır Izabel, tam tersi. Birini sevmek, onu güvende tutma, onun için endişelenme sorumluluğunu üstlenmektir. Bu sadece bir yüktür."

"Bence yanılıyorsun. Birini sevmek, hayatta uğruna savaşacağın, uğruna yaşayacağın bir şeyin olması

demektir. Sanırım sen bilemezsin; aşkı hiç hissetmedin, bu yüzden anlaman mümkün değil."

Belki aşkı bilseydim orada olmazdım, kan kaybından ölürdüm ve başımı kaldırıp beni acılarımdan kurtarmak isteyen kişiyle yüzleşemeyecek kadar güçsüz olurdum. Belki daha iyi bir arkadaş olsaydım ya da kalbimi başkalarına açsaydım o zaman arkadaşım olduğunu düşündüklerim bana ihanet etmezdi. Victor, sevdiği kişiyi kurtarmak için bana ihanet etmezdi. Belki de Izabel gibi sevseydim...

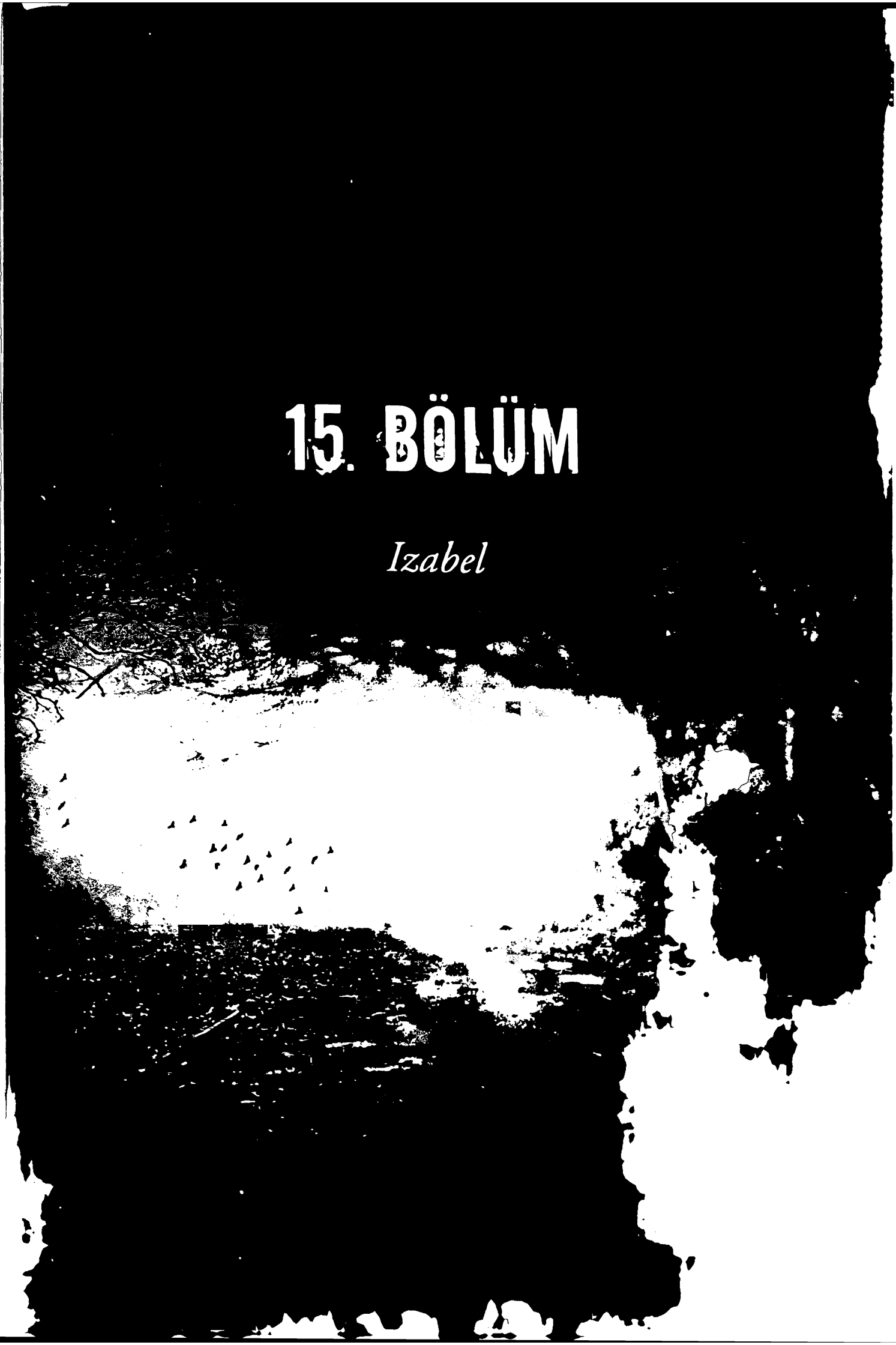
Gerçekten mi? Bu duygusallık bokunu böyle bir zamanda mı düşünüyordum? Son anlarımda yerde uzanmış aşk, duygular, ilişkiler ve dostluk hakkında sızlanıyordum. Eğer ölüm bizi bu kadar güçsüz kılıyorsa ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle, beni öldürmek isteyen kişiyle yüzleşmek için başımı kaldırdım ve...

"*Bu da ne*? Sen..."

15. BÖLÜM

Izabel

Atış sessizdi. Nora'nın kafasından akan kan, arkasındaki duvarı lekeledi. Vücudu tıpkı hayattayken olduğu gibi boş bir kabuk misali yere düştü. Lysandra pahalı topuklu ayakkabılarına kan bulaşmaması için kenara çekildi.

Nora'nın ölümü beni şok etmemişti ya da çok üzülmemiştim ama kabul ediyorum ki talihsizdi. Onu bir arkadaş olarak görüyordum ama ne benim ne de bir başkasının ona karşı güçlü duygular besleyecek kadar yakınlaşmamıza izin vermezdi. Çoğu zaman ona güvenebileceğimizden bile emin değildik. Sanırım ona güvenemezdik.

Niklas, "Ne dediğini duydun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim. İkimiz de hayati bir şeyi kaçırma ihtimaline karşı gözlerimizi ekrandan ayırmıyorduk. "Odanın içindeki her kimse, Nora onu *tanıyordu*."

Nora ve Lysandra'nın konuştuğu kişinin boğuk, uzaklardan gelen sesini zar zor duyabiliyorduk ama bir erkek olduğunu anlamamıza yetmişti. Bu gizemli kişi kapı aralığına hiç yaklaşmıyordu çünkü kameranın, yani bizim tam görüş alanımıza gireceğini biliyordu.

Niklas, "Bu Vonnegut," dedi.

"Evet. Kesinlikle Vonnegut," dedim. Sonra ciddi bir ifadeyle, "Ve muhtemelen de hepimizin tanıdığı biri," diye ekledim.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Niklas rahatsız bir şekilde yana doğru döndü.

"Her kimse o piç burada, bu binada, bizden birkaç adım ötede bir yerde."

Ama bu katta değildi. Koridordaki çatışma, ekrandan duyulabiliyordu ama bizim hapishanenin içinden ses gelmiyordu. Hafif bir ses bile yoktu, bu yüzden aynı katta ya da bize yakın birkaç kattan birinde olması imkânsızdı. Ama şüphesiz aynı binadaydık. Kameradaki zeminde gördüğüm benekli karo, tutulduğumuz odadakiyle aynıydı; duvarlardaki gri-beyaz boya, kalın maun kapı, Nora'nın az önce birkaç adım ötesinde öldüğü kapıyla aynıydı.

"Nora yaklaşık yirmi ya da daha fazla kat yukarıdaydı," dedim. "Ve şuradaki aşılmaz pencereden görünen manzaraya bakılırsa en tepede olmasak bile en tepeye yakın bir katta olmalıyız."

"Bu da demek oluyor ki yirmi ve üzerindeki katlar çok sıkı korunuyor."

Midem bulanıyordu. Victor'ın hemen her durumdan sıyrılma yeteneğinden hiç şüphe etmemiştim ama bu sefer kendimi pek iyi hissetmiyordum. Birlik onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu, onu bu hâle onlar getirmişti. Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı, tıpkı Niklas ve beni bu odaya hapsettiklerinde ne yaptıklarını bildikleri gibi. Bize manzaralı bir oda vermek verimsiz görünüyordu ama akıllıcaydı. Çünkü bizi beslemeye niyetleri yoktu, muhtemelen su vermeye de niyetleri yoktu, dolayısıyla kapıyı açmak için bir sebepleri yoktu. Pencere camı yarım inç kalınlığında polikarbonattan yapılmıştı; üzerine atılan herhangi bir şey sekebilirdi. Sadece bir tavan döşemesi vardı, ekranın görünmesi için geri çekilen bu döşeme, dediğim gibi birbirimizin omuzlarına çıksak bile ulaşamayacağımız kadar yüksekteydi. Bir şekilde ulaşmayı başarsak dahi oradan bir çıkış yolu bulacağımızdan şüpheliydim. Niklas'ın da dediği gibi pencere manzarası ve buraya birlikte, kontrolsüzce atılmamız sadece akıl sağlığımız içindi.

Fakat eninde sonunda açlıktan ölecektik, tabii sürekli söylediğim gibi önce susuzluktan ölmezsek. Ama bu kadar erken ölmemize izin vermek ters etki yaratırdı. O yüzden şu lanet kapıyı açıp bize su vermeleri gerekiyordu! Elimde değildi ama tek düşünebildiğim şey buydu.

Karmakarışık düşüncelerim ekranın yanıp sönmesiyle dağıldı; tavan döşemesi mekanik bir şekilde kayarak yerine geri döndü ve açıklığı neredeyse mükemmel bir şekilde kamufle ederek kapattı.

Artık izleyecek bir şeyimiz kalmadığına göre hareket edebilir, oturabilir, ayağa kalkabilir ve bacaklarımızı uzatabilirdik ama ikimizde de daha önce olduğu gibi burada yatmaktan başka bir şey yapacak kuvvet yoktu.

Niklas'a, "Nora için üzgünüm," dedim. Ağzım kupkuru olmuştu, dudaklarım çatlamış ve yarılmaya başlamıştı.

Güldü.

"Neden üzgünsün? Ona katlanamıyordum."

"Ondan bu kadar nefret etseydin onunla bu kadar çok yatmazdın."

"Eğer ima ettiğin buysa ona karşı bir şey hissetmiyordum."

"Hayır, o tür duygulardan bahsetmiyorum," dedim. "Ama ikiniz birlikte iyi vakit geçirdiniz. En azından ondan hoşlandığını düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Niklas tereddüt etti, küçük bir iç çekiş aramızdaki yoğun havayı bozdu.

"Evet, sanırım biraz hoşlandım." Başını yana çevirip bana sert bir bakış attı. "Ama ona âşık de-

ğildim, bu yüzden bana terapist teorisi saçmalıklarından bahsetme."

Tekrar tavana baktı.

"Merak etme, sen ve Nora Kessler konusunda o kadar ileri gitmem." Kendi kendime usulca gülümsedim. Şakayla karışık, "Ayrıca aynı anda sadece bir kişiye gerçekten âşık olabilirsin," diye ekledim. "Ve bana bu kadar âşık *olduğuna göre...*"

"Ben sana gerçekten âşık değilim, unuttun mu?" dedi. "Bayan Herkesin Kalbini bilen. Bir insanın aynı anda iki kişiye âşık olamayacağını nereden çıkardın?"

Omuzlarımı yere doğru indirdim.

"Bilmiyorum. Sanırım tek bir kişiye âşık olmak yeterince zor görünüyor. İki kişi biraz abartı gibi geliyor."

"Sorun seks," diye karar verdi.

"Oh, lütfen açıklar mısın Bay Seks Uzmanı?"

Ona sırıttım. Hâlâ tavana bakıyor olsa da bakışlarımı hissettiğini biliyordum.

"Bunu sadece birden fazla kişiyle seks yapmak için bir bahane olarak kullanıyorlar," diyerek teorisini açıkladı. Sonra bana baktı. "Eğer birine âşık olsaydım, gerçekten âşık olsaydım başka bir kadına bakmayı hayal bile edemezdim." Tekrar tavana baktı. "Eğer iki kişiyi sevdiğini iddia ediyorsan ikisi de senin için yeterli değildir. Ve iki kişi bir

bütün oluşturmaz. Kendini buna inandırmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, işler böyle yürümez."

"Vay canına," dedim. "Sen de benim her şeyi bilen bir terapist olduğumu sanıyordun. Görünüşe göre bu tür şeyler üzerinde epeyce kafa yormuşsun." Onu kısaca işaret ettim. "Bu arada az önce teşhisimi kanıtladın."

Bana tekrar baktı, kaşlarını çatınca alnı kırıştı.

"Ne teşhisi?"

"Bana gerçekten âşık olmadığını."

Kaşlarından biri yukarı kalktı. "Lütfen açıkla," dedi. Gözlerini devirdiğini sesinin tonundan anlıyordum.

"Bir kadına âşık olduğunda, gerçekten âşık olduğunda, başka bir kadına bakmayı hayal bile edemeyeceğini söyledin. En son ne zaman seks yaptın?"

Başını salladı, yüzünde yumuşak, alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ama sen ve ben, birlikte değiliz. Sana âşık olsam da olmasam da istediğim kişiyle yatmakta özgürüm. Bir kadın beni sevmiyor diye keşiş olmak zorunda değilim."

Güldüm ama bu bile zayıf düşen bedenime acı veriyordu.

Niklas, "Haklıydın," dedi. "Ben sadece seni düşünerek âşık oldum."

Başka bir şey söylemedi ama düşüncelerinin haykırışını hissediyordum.

Koridordan bir ses geldi. İlk başta ne olduğundan emin olamasam da bir şey duyduğuma o kadar şaşırdım ki şaşkınlığımın geçmesi biraz zaman aldı.

İkimiz de tek kelime etmiyorduk ama aynı düşünceleri paylaşıyorduk, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden harekete geçtik. Zayıf durumumuza rağmen ayağa kalkıp kapıya doğru koştuk. Başım dönüyor, görüşümde siyah ve sarı lekeler beliriyordu. Niklas'ın durumu benden daha iyi görünmüyordu; yanımda durmak için odanın içinde ilerlerken düşmemek için elini duvara uzattı.

Koridorda tıkırdayan çizme sesi yaklaştı. Niklas ve ben sanki buna hazır olup olmadığımızı sorar gibi birbirimize baktık ama sessiz kaldık. Kapıyı açacaklar! Günlerdir -açıkçası kaç gün olduğunu bilmiyorum- ilk kez bu dört duvar ve tavandan başka bir şey görecektik. Bize su getirecekler, hatta belki yiyecek bir şeyler bile vereceklerdi!

Hayır, ben ne düşünüyordum? Kaçmak yerine yemek ve su mu düşünüyordum? Bana ne olmuştu böyle?!

Odaklanmam lazımdı.

Yutkundum ama ağzım ve boğazım çok kuruduğu için canımı yaktı. Dudaklarımı yaladım ama

bu da acıtıyordu, cehennem ateşi gibi yanıyordu, yani düşündüğümden daha kötü çatlamışlardı.

Çizmelerin sesi yaklaşıyor, sesleri yükseliyordu. Niklas'la ben kendimizi hazırladık. O kapıdan kim girerse girsin ya da koridorda silahlı kaç kişi olursa olsun... Hey!

"Sadece bir kişi var," diye sertçe fısıldadım. "Sadece bir çift çizme."

Niklas başını salladı ama cevap vermedi. Dudaklarını yalayıp yutkundu. Benim hissettiğim rahatsızlığın aynısını onun da hissettiğini fark ettim. Vücudu da titriyordu, onu şimdiye kadar öldürmüş olması gereken migreniyle sıkı bir mücadele içinde olduğunu görebiliyordum.

Odaklan, lanet olsun! Dikkatimi dağıtan şeylere gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Kapının altındaki ince aralıktan bir gölge geçti, koridordaki parlak ışığın altından geçen sadece bir kişiydi. Kapının diğer tarafında bir hareket oldu, -belki de kilidi açmaya hazırlanan biriydi- aniden kalp atışlarımı boğazımda ve lanet olası başımda hissetim. Acıyı ve görüşümü bulanıklaştıran lekeleri gözlerimden uzak tutmak için mücadele ediyordum.

Niklas artık bana o kadar yakındı ki vücut ısısını hissedebiliyordum, ateş gibi olmuştu. Dikkatimi çekmek için omzuma dokundu. Başımı çevir-

dim. Kapının önünde, yaklaşık bir metre gerideki noktayı işaret ederek orada durmamı istedi.

Önerdiği gibi yaptım ve onu kapının yanında bıraktım. İkimiz de bu an için büyük planlar yapamamıştık. Sadece ikimiz vardık, üzerimizde silahımız yoktu; bizi buraya atmadan önce onun kemerini ve benim küpelerimi bile almışlardı, yani kıyafet dışında silah olarak kullanabileceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu.

Bekledik.

Birkaç saniye daha.

Diğer tarafta daha fazla hareketlilik oldu. Öne doğru eğildim, hem saldırı pozisyonu hem de kendimi tutmaya yardımcı olması için ellerimi uyluklarımın üzerine koydum. Niklas da aynısını yaptı ama daha uzun duruyordu, kapı açıldığında görünmemek için sırtını ve bacaklarını kapının yanındaki duvara dayadı.

Şıp!

Sersemlemiş bir hâlde olduğumuz için sesin kaynağını anlamamız ikimizin de bir saniyesini aldı.

Yere baktığımızda suyun fayansların üzerine yayıldığını gördük.

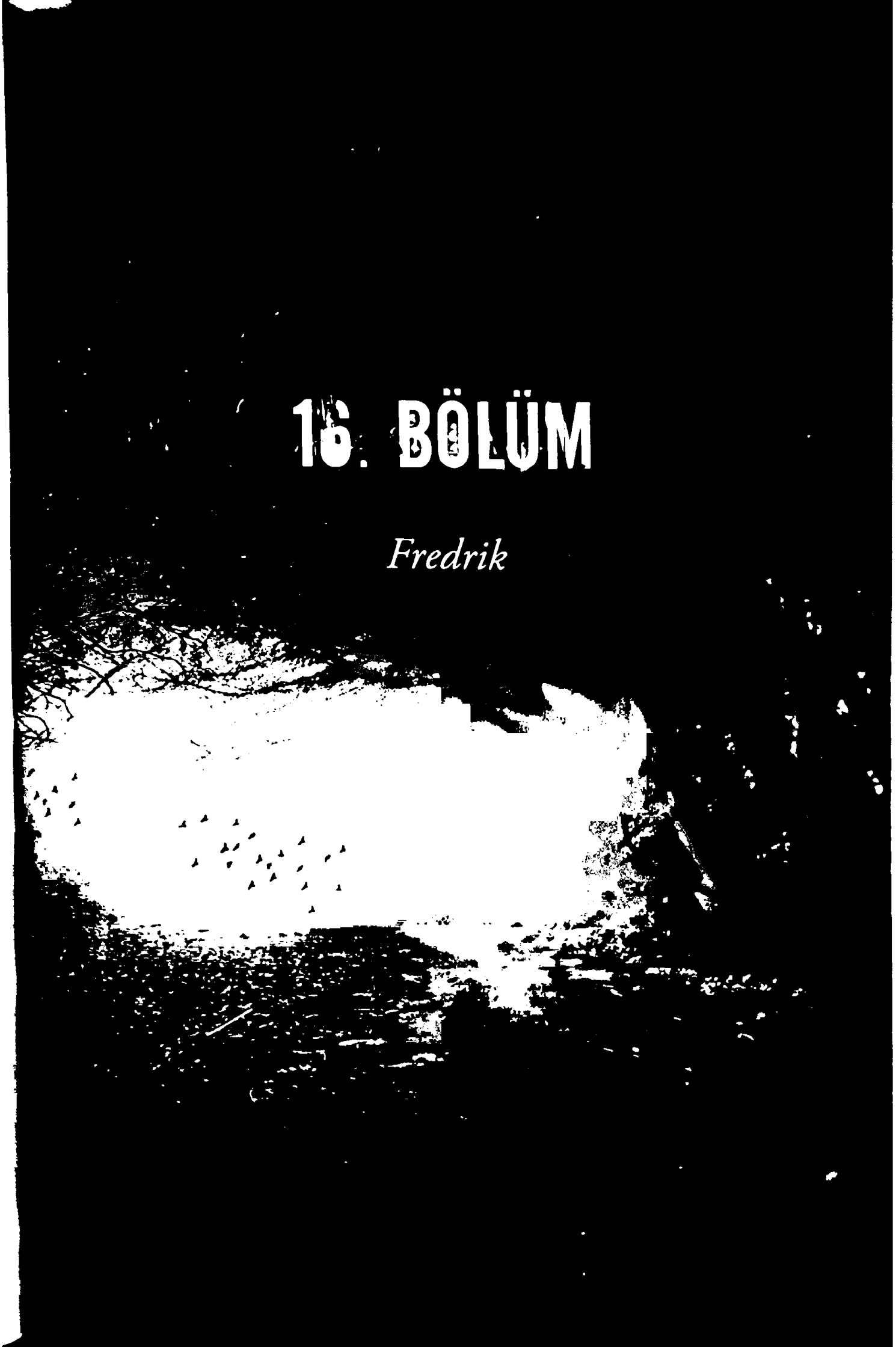
Yok artık!

Farkına çabuk varmıştık, bir saniye daha kaybetmeden ya da değerli suyu ziyan etmeden, Nik-

las ve ben saldırı pozisyonlarımızı terk edip yere diz çöktük.

Bir kaptaki nem kalıntılarını umutsuzca yalayan köpekler gibi dudaklarımızı yere bastırıp yüzeyindeki suyu emmeye başladık. Ne kadar aşağılayıcıydı! Yerden su içtiğim süre boyunca bir hayvan gibi fayansı yalıyor, Vonnegut'a, Birlik'e ve Niklas'ın bana her şeyi anlattığı o kötü kalpli kız kardeş Lysandra'ya lanet okuyordum ama su içmekten de geri durmadım.

Niklas da aynısını yapıyordu. İkimiz de birbirimizin gözlerine bakmaya dayanamıyor, göz göze gelmekten utanıyorduk. "Bundan kimseye bahsetme" dememize gerek yoktu çünkü ikimiz de zaten bunu biliyorduk.

16. BÖLÜM

Fredrik

Willa saatler önce küçük, zarif çay fincanıyla sandalyesine geri dönmüştü. Şimdi oturduğu yerde o doğaüstü gözleriyle beni izliyor, ona verdiğim bilgileri kendine ait bir amaçla biriktiriyordu.

Ona, Seraphina hakkında anlatabildiğim her şeyi anlatmıştım: Birlikte geçirdiğimiz zamanı, işkence ettiğimiz karanlık ruhları, aldığımız canları, becerdiğimiz insanları ve paylaştığımız karanlık aşkı. Hikâye sırasında Willa uzun zamandır sakladığı başka bir insani duyguyu ortaya çıkarmıştı: Hırs.

Görünüşte boş olan gözlerinde bunu görebiliyordum. Değişim, büyüyen bir istek duyuyordu, varoluşunda kendini yeniden insan gibi hissetmesine yardımcı olabilecek bir şeyler arıyordu.

Kendini Seraphina'nın yerinde hayal etmeye başlamıştı. Bu, başlangıçta kendisinin de aşka kar-

şı bağışıklığı olduğunu söylediğinde açıkça belli olmuştu. Parçalar yavaş yavaş bir araya gelmeye başladı. Willa, Seraphina hakkında bilgi edinmek istiyor çünkü onun gibi olmak istiyordu. İçgüdülerim bana bunu söylüyordu ve ben içgüdülerime güvenmeyi ve asla arkama bakmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

"O zaman onu neden öldürdün, *Freedrik?* Eğer onu bu kadar çok sevdiysen ve o da seni sevdiyse, ikiniz bu bağı paylaştıysanız neden onu öldürdün? Anlamıyorum. Anlamamı sağla."

Bu, hikâyenin yeniden yaşamayı en az istediğim kısmıydı. Ama anlatırken o kadar ileri gitmiştim ki sanırım artık bitirmek zorundaydım.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Çünkü gerçek, hırsını öldürebilir; kendini değiştirmek istemekle ilgili fikrini değiştirebilir.

Kurumuş dudaklarımı yaladım. Biraz düşündüm.

"Çünkü önünde sonunda, insan olan hepimizde olduğu gibi," diye söze başlayıp sessizce onun öyle olmadığını ima ettim ve "Seraphina bana çok âşık oldu ve zayıf yanı kazandı," dedim. "Onu kontrol etmeye başladı. Hayatı boyunca reddetmek için çok mücadele ettiği her şeye dönüştü. Kıskanç, çaresiz, kafası karışık, dikkati dağınık, bağlı biri oldu. Seraphina hayatını bensiz hayal et-

meye başladı ve bunun gerçekleşme korkusu onu ve tüm benliğini tüketti."

Seraphina beni öldürmeye çalıştığı gece, "Sana zarar vermek istedim," demişti.

"Neden bana zarar vermek istedin?"

"Çünkü aşk acıdır," diye cevap vermişti. İtirafının gerçekliğiyle yutkunmuştum. "Çünkü aşk tüm zamanların en büyük aldatmacasıdır. Ve seni ne kadar seviyor olsam da bunu bana yaşattığın için senden nefret ediyorum!"

Seraphina'yı delirtmemiştim, hayır. Sadece deliliğini geri getirmiştim, doğduğundan beri orada olan deliliğini. Hayatı boyunca babası tarafından taciz edilmiş ve dövülmüş olan sarı saçlı küçük bir kızdı. O küçük kız, Seraphina'nın içindeki delilikti; Seraphina'nın boğmak için çok uğraştığı zayıflığıydı. Ve ben istemeden de olsa elimi o küçük kızın boynundan çekmiştim.

Willa, "Ama birini sevmek, bir insana tüm bunları nasıl yaptırabilir?" diye sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Cevabı biliyordum ama bunu, Willa gibi özünde insan olmayan, hayatında hiç aşkı deneyimlememiş birine nasıl aktaracağımdan emin değildim. Hiç sahip olmadığı bir şeyin kaybını ona nasıl açıklayabilirdim?

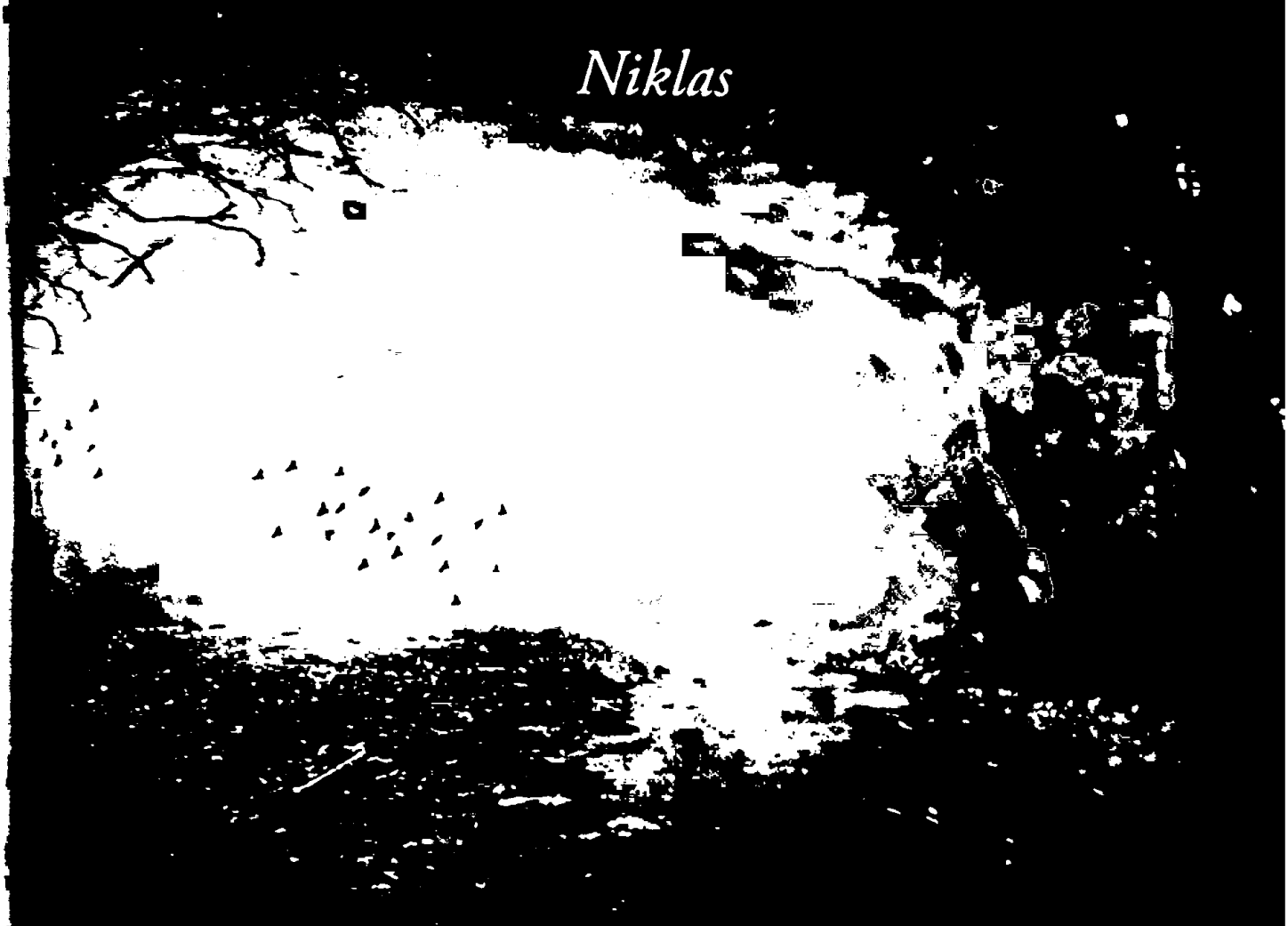
Odanın karanlığında, "Bilmiyorum Willa," diye fısıldadım. "Ama bu hepimizin başına gelir, öyle ya da böyle. Fakat Seraphina gibi biri için sevmek, ölüm fermanıdır."

Willa gibi biri için ve Seraphina'dan çok da farklı olmadığını anlamaya başladığım biri için de aynı şey geçerliydi.

Ama o Seraphina değildi. Ve ne kadar çabalarsa çabalasın, asla da olamayacaktı.

17. BÖLÜM

Niklas

İki ya da üç hafta sonra...

Piçler bizi susuz ve canlı tuttular ama ara sıra kapının altından su fışkırttılar.

Yemek yememiştik. Tek bildiğim, Izabel'in buradan çıkmasına yardım edemeyecek kadar takatsiz olduğumdu. Çok kilo vermiştim ve kaslarım o kadar ağrıyordu ki o sert zeminde pozisyonumu ayarlamak için hareket etmek bile neredeyse beni öldürmeye yetecek gibi can yakıyordu. Odada bir ayna olsaydı yüzüme bakmaya korkardım ama Izzy'nin yüzüne bakarak nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum.

O da benim kadar zayıf durumdaydı, belki daha da kötüydü. Yanakları çökmüş; gözlerinin altında ve çevresinde rakunlarda olduğu gibi koyu halka-

lar oluşmuştu. Dudakları, en azından onları biraz nemli tutacak suyumuz olmasına rağmen kuruyup büzüşmüş gibi görünüyordu. Berbat bir hâldeydi. Ben de öyleydim. Yavaş ama emin adımlarla açıktan ölüyorduk, bu yüzden başka nasıl görünebilirdik bilmiyordum.

Ama ölüm düşüncesinden daha kötüsü, kardeşimin hâlâ bizi kurtarmaya gelmemiş olmasıydı.

Bu gerçek elbette Izzy'yi benden daha çok etkiliyordu ama beni de rahatsız etmediğini inkâr edemezdim. Victor'a şüpheyle yaklaşmıştım; başlangıçta böyle bir kurtarma operasyonunun kolay ya da hızlı olmayacağını biliyordum ama şimdiye kadar burada olmalıydı. Ve şimdiye kadar üçümüz de ya özgür ya da ölü olmalıydık.

Yavaş yavaş ölüme gidiyorduk. Beni öldürün artık!

Vücudumun kapandığını, organlarımın beni reddettiğini, ciğerlerimdeki havanın gözenekli çimentoya benzer bir şeye dönüştüğünü hissediyordum. Dişlerim acıyordu. Başım. Sırtım. Tüm vücudum dayanılmaz bir acı içindeydi. Bağırsaklarım lapa gibiydi.

"Niklas?"

Izzy'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Sesi çok zayıf çıkıyordu ve ne zaman konuşmaya çalışsa beni sinirlendiriyordu. Onu duymak

zorunda kalıyordum çünkü bunu engellemek için elimden bir şey gelmiyordu.

"Beni yiyebilirsin," dedim ve şaka yapıyor olsam da içimden bir ses bunu kastettiğimi söylüyordu.

"Bu hiç komik değil Nik..."

"Özür dilerim."

"Neden gelmedi, Niklas? Victor neden gelmedi?"

Başımı hareket ettiremediğim için onu göremiyordum ama sesindeki nefes darlığını duyabiliyor, onun da fazla zamanı kalmadığını hissediyordum.

O akşam erken saatlerde, kapının altından su döktüklerinde, kapıya doğru hareket etmekte yavaş davrandı. İkimiz de her zaman kapıya mümkün olduğunca yakın durmaya özen gösteriyorduk, biri açarsa diye değil -böyle bir şey olmayacaktı- ama suyu getirdiklerinde ona ulaşmak için fazla uzaklaşmak zorunda kalmayalım diye böyle yapıyorduk. Bildiğim tek bir şey vardı: Şehirde oradan daha temiz bir zemin olmadığı kesindi.

"Bilmiyorum Izzy," diye cevap verdim. "Ama her şey başladığında sana söylediğim gibi... O gelmeyecek."

"Buna... Buna inanmıyorum."

"İnansan iyi edersin," dedim. "Onu hafızandan sil Izabel. Seni asla yeterince sevmediğini kabul et. İkimizi de asla yeterince sevmedi."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktı. "Yanılıyorsun ve bunu biliyorsun."

"Hâlâ buradayız, değil mi? Peki, Victor nerede? Açlıktan ölüyoruz ve kardeşim bunu biliyor, görüyor!" Duraksayıp nefes aldım ve dayanılmaz acının geçmesi için gözlerimi sımsıkı kapattım. Sonra daha sakin ve sessiz bir sesle, "Bu odada birlikte öleceğiz," dedim. "Victor buna izin verecek çünkü yapabileceği hiçbir şey yok. Üçümüzün de mermilerin önüne atlamasının bir anlamı yok."

"Keşke lanet olası bir kurşun olsaydı," diye tısladı ve nefesi kesildi. "Bu yavaş, sefil ölüm yerine bir kurşunu tercih ederdim. Hey, şunu gördün mü?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Neyi gördüm mü?"

"Bir sıçan," dedi. "Yerde koşan bir sıçan gördüm."

Başımı kaldırdım ve zor da olsa yan dönmeyi başardım. Ona baktım. O da yan yatmış, bana doğru bakıyordu.

"Nerede?"

Izzy'nin gözleri aramızdaki yaklaşık bir metrelik küçük alanda gezindi. "İşte orada! Tam şurada!" Elini kaldırıp beni işaret etti.

Kafam karışmış bir hâlde aşağıya, kendime baktım ama sıçan falan göremedim. Sadece kıyafetle-

rin içinde yavaş yavaş çürüyen, yetersiz beslenmiş bir et parçası görüyordum. Eğer bu binada sıçanlar varsa cesedim çürümeye başladıktan sonra ortaya çıkacaklardı.

"Ben bir şey görmüyorum," dedim.

Gözleri daha da büyüdü, öfke ve kararlılıkla doluydu. Başka ne denir bilmiyorum ama kendini kaybetmeye başladığını anlamıştım.

Usulca, "Izzy, gözlerini kapat ve uyumaya çalış," dedim.

"Ne gördüğümü biliyorum," diye ısrar etti, ayağa kalkmaya çalıştı. "Eğer onu yakalayabilirsek en azından yiyecek bir şeyimiz olur."

"Izabel, kımıldama." Onu yakalamak için doğrulmaya çalıştım. "Ciddiyim. Geri yat ve gözlerini kapat, halüsinasyon görüyorsun."

Dinlemiyordu; vücudunu elleriyle desteklemeyi başardı, kemikli kolları ay ışığında kararsızca sallanıyordu. Ama çok kuvvetsizdi, kendini tutamadı, düştü ve yanağı fayansa çarptı.

Bütün gücümü harcayıp yanına gittim, onu kollarımın arasına aldım.

Izabel yüzünü göğsüme gömdü, ağlamaya başladı. Aslında onu ağlatan şey üzüntü ya da korku değil, saf öfke ve ihanete uğramışlık duygusuydu. Bir de hayal kırıklığı, hem de çok fazla hayal kırıklığı.

Bunların hepsini ben de hissediyordum.

"Gelmeyecek," diye haykırırken parmakları gömleğimi pençeledi. "Bizi burada ölüme terk etti Niklas!"

"Lütfen Izzy, sakin ol."

Onu yakınımda tuttum ve olabildiğince hareketsiz durması için kollarımı sıktım.

Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak ve ölmek için kendime bir köşe bulmak istiyordum ama o sırada bana her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Benim kollarımda ölmesinden daha iyi bir ölüm yolu düşünemiyordum.

Belki ben de halüsinasyon görüyordum. Belki de bana bu kadar yakın değildi ve gördüğüm sadece bir rüyaydı.

"Üzgünüm, Niklas."

"Ne için?"

"Seni asla sevemediğim için özür dilerim."

Beklenmedik sözleri karşısında irkildim, kalbim sıkışıyor ve nefesim kesiliyordu.

"Sadece uyumaya çalış, Izzy."

Lütfen... Son saatlerimde beni bu duygulardan uzak tut. Biraz huzurla ölmeme izin ver. Ve onurlu bir şekilde.

"Hayır, sana söylemem gerekiyor," dedi. Tüm bunların açlıktan aklını kaybetmesinin bir parçası olup olmadığını düşünmeden edemedim. "Sana gerçeği söylemem gerek."

"Bunu yapabilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen, Nik." Parmak uçları gömleğimin içinden göğsüme battı. "Sana bu kadarını borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet. Borçluyum. O yüzden lütfen konuşmama izin ver."

İçimdeki her şeye rağmen pes ettim ve ona istediğini yapması için izin verdim.

"Bir tarafım," diye başladı ama nefes alış verişi hâlâ düzensizdi. "Seni seviyor... Senin de... Senin de aynı şekilde beni sevdiğini biliyorum. İtalya'dayken sana karşı bir şeyler hissettiğimi anladım. Aileden ya da arkadaşlıktan daha öte duygulardı." Soluklanmak için bir an duraksadı. "Aileden ya da arkadaşlıktan daha öte. Bunun, Victor'ın bizi bir araya getirmeye çalışarak yaptıklarına duyduğum öfkeden kaynaklandığını düşündüm. Ama... Ama bundan daha fazlası olduğunu anlamam uzun sürmedi."

"Izzy, gerçekten..."

"Seni sevdim, Nik. Seni seviyorum. Ama... Ama bunu açıklayamıyorum."

Durdu ve kendimi, aklından neler geçiyor olabileceğini merak etmek isterken buldum. İtirafı yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

"Bana karşı içinde bir sevgi var," dedim. "Ama bu kardeş sevgisi gibi bir şey, bunu anlıyorum."

"Hayır, sana söyledim. Bundan daha fazlası ama..."

Bunun nedeni ölümün zihniyle oynaması ve ona istemediği şeyleri söyletmesi olmalıydı.

"Bunu açıklayamam ama emin olduğum tek şey... Victor hayatımın aşkı," dedi ve kalbim daha da kırıldı. Ölümde aradığım huzur, onun ağzından çıkan her sözcükle avuçlarımdan hızla kayıp gidiyordu. "Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemezdim."

Bunu öğrenmesem de olurdu; bilmemeyi tercih ederdim ama kelime kusması uyuşturucu, alkol ve ölümün bir numaralı yan etkisiydi.

Benim onu sevdiğim gibi o da beni seviyordu ama bana âşık değil miydi? Beni seviyordu ama beni asla Victor'ı sevdiği gibi sevemez miydi?

Bir süre sonra kollarımı gevşetip onu bıraktım. Birkaç santim uzaklaştı, böylece artık birbirimize dokunmuyorduk; birbirimize bakıyorduk ama kendimizi zorlayabildiğimiz tek şey buydu.

"Victor senin için yeterli mi? İhtiyacın olan kişi o mu?" diye sordum.

"O fazlasıyla yeterli."

"O zaman bana karşı nasıl bir şeyler hissedebiliyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum."

Tek söylediği buydu. O an, gecenin karanlığında kayboldu, daha sonra da sabahın erken saatlerinde.

Gözlerimi açtığımda Lysandra başımda duruyordu.

18. BÖLÜM

Fredrik

İki ya da üç hafta sonra...

Izabel'i ya da Victor'ı en son ne zaman gördüğümü ya da onlarla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamıyordum. Pek çok şeyi hatırlamıyordum. Seraphina ile ilgili anılarım bile solmaya başlamış, zihnimin en karanlık köşelerine kaymıştı.

Hâlâ bir dişçi koltuğuna bağlıydım. Bunca zaman kendimi nasıl rahatlatmıştım?

Dur bir saniye...

Görüşümdeki bulanıklığı gözlerimi kırpıştırarak gidermeye çalıştım, ellerime ve ayak bileklerime baktım. Hâlâ bağlıydım. Ama giysilerim kirli değildi; bok ya da sidik kokmuyordum ama Willa beni burada tuttuğu süre boyunca beslemiş ve bana su vermişti. Çorbayı hatırladım. Başka bir

gün yumurta... Başka bir gün pastırmalı sandviç... Bana pipetle verilen su... Fasulye ve pilav... Daha fazla su... Köfte, patates püresi ve süt...

Fakat... Bir masada dik oturduğumu hatırladım. Odanın diğer ucuna baktım. O masada. Göz bağlarım çözülmüştü. Ah, evet, pisuvarı kullandığımı hatırladım. Willa tuvalete girmeme yardım etmişti; arkamda durmuş ve hatta işerken sikimi tutmuştu.

Willa beni uyuşturuyordu.

Hatırladım. İğne. Yumruklarımı sıktım, ön kolumdaki kasları gerdim, orada bir yerde bir acı hissettiğime emindim. Ve pazımda olduğunu fark ettim.

Bunca zamandır bana ilaç veriyordu!

Ne kadar zamandır buradaydım?

Paslı menteşelerin gıcırtısından bir kapının açıldığını, daha sonra tekrar usulca kapandığını anladım. Işık yanıp söndü. Küçük, zarif ve tehlikeli ayak sesleri parke zeminde çocuk ayaklarının patırtısı gibi ilerledi.

Kullanabileceğim bir şey bulmak için tutulduğum odaya ve içindeki eşyalara daha iyi bakmaya çalıştım. Tabii ellerimi bir şekilde serbest bırakabilirsem.

Willa'nın sesini duydum. "Uyanmışsın," dedi. "Kahvaltı ister misin?"

Gölgelerin arasından bana doğru yaklaşan Willa'nın şekli büyüdükçe çıplak bacaklarımdan aşağıya baktım. Bir elinde restoran poşeti, diğerinde ise üstünden pipet sarkan bir içecek taşıyordu.

"Bilirsin," dedim. "Yatarak yemek sindirim için kötüdür."

Willa içeceği yanıma koydu, poşeti açıp karıştırdı ve içinden bir yumurtalı sandviç çıkardı. Kâğıt ambalajı açtığında üstünden küçük bir buhar yükseldi, böylece en azından medeniyetten çok uzakta olmadığımızı anladım.

Yorumumu duymazdan geldi, parmaklarıyla bir parça koparıp ağzıma attı.

Hızlıca çiğnedim, yuttum ve o ikinci lokmayı uzatmadan önce bir kez daha konuşmaya çalıştım.

"Willa, neden bu kelepçeleri açmıyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum. Seninle kalmak istiyorum," diye yalan söyledim.

"Ama henüz yüzünü göremiyorum," dedi. "Gitmene izin vermeden önce yüzünü görmem gerek."

"Yüzümü mü?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Anlamıyorum."

Willa elindeki sandviçi yanındaki sandalyeye bıraktı. Uyuşturucunun verdiği sersemlikle yemek yediğimi hayal meyal hatırladığım masaya gitti ve masanın üstündeki bez çantaya uzandı. Elinde

uzun saplı bir el aynasıyla geri dönüp aynayı yüzüme tutu.

"Bak," dedi.

Aynada kendime baktım.

"Willa... Neye bakmam gerektiğinden emin değilim."

"Daha yakından bak."

Aynayı daha da yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki gözlerim şaşı oldu.

Rahatsız olmamak için başımı yana çevirdim, o da aynayı çekti.

"Seni bu yüzden buraya getirdim *Freedrik*. Birlikte yaşamaya başlamadan önce yüzünü görmek istedim."

"Yüzümün nesini görmek istiyorsun? Eğer bana anlatırsan, bir şekilde açıklarsan sana yardımcı olabilirim."

Aynayı yakındaki bir rafa koydu ve kahvaltı sandviçini tekrar eline aldı. Bir ısırık daha koparddıktan sonra neredeyse zorla dişlerimin arasından ağzıma itti. Ben de sinirlenerek kendimi yemeye zorladım.

Seraphina'nın yüzünü hayal ettim; onunla birlikte olduğumuz anları, Willa'dan sakladığım ve hatta birkaçını unuttuğum önemli anlar aklıma geldi. Bunlar belki de bilerek kendimden sakladığım anlardı.

Kısa bir süre önce...

Cassia yumuşak bir sesle, "Bana ondan bahset," dedi. "Seraphina sana ne yaptı? Onu bulmayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Yataktan hızla kalktım ve uzaklaştım.

"Sana söyledim..."

Cassia yukarı doğru fırladı, sözümü kesti, umutsuzca anlamamı ve onunla son kez konuşmamı istiyordu. Ayak bileğindeki zincir şıngırdarken, birkaç metreyi aşıp önümde durmak için kendini zorladı.

"SÖYLE BANA!" diye bağırdı, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. "LÜTFEN! BİLMEYİ HAK EDİYORUM!" diye haykırdı. "Beni bir yıl boyunca burada tuttunuz. Beni... Beni yangından önce sahip olduğum hayattan uzaklaştırdınız. Hatırlamıyor olabilirim ama o hayat benimdi." Göğsünü işaret etti, sesi acı ve çaresizlikle gerilmişti. "Bu kadını seni ona götürebilecek kadar iyi tanıdığıma, onu bir şekilde bulmana yardım edebileceğime inanıyorsun. Ve ben bunu yapmaya hazırım..."

Bugün...

Cassia rolündeki Seraphina, bana Willa'yı hatırlatıyordu; ikisi de çok naif ve ne yalan söyleyeyim, masumdu. Gerçek dünyadan habersizdiler, onları insani duygulardan ve gerçeklik gibi şeylerden uzak tutan bir zihin ve bedene hapsolmuşlardı. İkisi de kendi gündemlerinden başka bir şey bilmiyordu: Cassia'nınki en karanlık yanı olan Seraphina'dan saklanmaktı. Willa'nınki ise en karanlık yanını kontrol altında tutmak ve asla onu bastırıp Cassia kadar zayıf biri olmamaktı. Çocukken tanıdığım Willa, tıpkı Cassia gibi çok fazla istismara ve travmaya maruz kaldığı için o gün karşımda duran Willa, birlikte yaşamaya katlanabildiği tek Willa'ydı.

Cassia'nın Seraphina'yı, en keskin bıçağın üzerinde çıplak ayakla yürüyen siyah saçlı güzelimi hatırlamasına ihtiyacım vardı. Gerçek Seraphina'ya dönüşmesi için ona ihtiyacım vardı.

Bu yüzden mi geçmişi düşünüyordum? Şu anki durumum bana bir şekilde o zamanı mı hatırlatıyordu? Willa benden umutsuzca istediği şeyi alabilmek için mi beni burada tutuyordu?

Berbat hâldeydim. Cassia'yı bodrumumda kapana kıstırdığım gibi şimdi bodrumdan farksız bir

yerde kapana kısılmıştım ve haftalardır güneş ışığı görmüyordum.

Cassia olarak Seraphina ondan ne istediğimi, hayatıma devam etmek için ondan ne istediğimi anlamadı. Kim olduğunu hatırlamasına ihtiyacım olduğunu, hayatımıza birlikte devam edebilmemiz için Cassia Carrington'ın o çocuksu zihninden tanıdığım ve sevdiğim Seraphina'nın ortaya çıkmasına ihtiyacım olduğunu anlamıyordu.

Kendimi Seraphina'yı öldürmem gerektiğine ikna etmeye çalışmıştım ve bir parçam bunu yapmayı planlamıştı ama gerçek Fredrik... Gerçek Fredrik Gustavsson... Gerçek...

Evet. Gerçek Fredrik Gustavsson sadece Seraphina'yı geri istiyordu. Özgür olduğumu tekrar hissedebilmek için hayatımın aşkını geri istemiştim.

Willa'nın benden istediği bu muydu? Gerçek beni görmek miydi?

Sanırım ona göstermeden önce benim tekrar bulmam gerekiyordu.

Artık bulmuştum.

Sonunda her şeyi anlamıştım.

Seraphina, Bragado'yu seven, onun yanında olan, onunla öldüren ve onunla sevişen Fredrik Gustavsson'un gerçek ben olduğunu anlamıştım. Victor Faust'un dostluğu ve Birlik'le bütünleş-

mem, beni insanlaştırmaya başladığından beri ilk kez anlıyordum ki düşen bendim. Seraphina ve benim aramda değişen bendim. Ona ihanet eden ve dış dünyanın mükemmel karanlığımıza bulaşmasına izin veren bendim.

Kısa bir süre önce...

Izabel, "Onun hangi yanını daha çok sevdin ya da seviyorsun?" diye sordu.

"Onu hâlâ sevdiğimi hiç söylemedim."

"Bunu söylemek zorunda değildin."

"Seraphina'yı sevdim çünkü o da benim gibiydi," diye başladım. "İlk tanıştığımızda ben farklı türde bir canavardım. O her şeyin cevabıydı. Dürtülerimi kontrol etmeme yardım etti ve yakalanma riski olmadan hâlâ kendim olabilmemin bir yolunu gösterdi. Birlikte mükemmeldik, Izabel. Hiç dua etmedim ve hiçbir şeyin hayalini kurmadım ama o hem dualarımın cevabı hem de hayallerimin gerçeğe dönüşmesiydi. O benim her şeyimdi."

"Peki ya Cassia?"

"Cassia bana Seraphina'dan asla alamadığım bir şey verdi. Bana huzur verdi. Hayatımdaki karanlığın içinde bir ışık görmemi ve kendimi herkes kadar normal hissetmemi sağladı." Izabel ile gözlerimi kilitledim. "O benim ışığım."

Izabel bir an için bana baktı; yüz hatlarında acı ve pişmanlık vardı.

"Senin bütün bir insana ihtiyacın var Fredrik," dedi. "Bir gün onu bulacağına inanmak zorundayım, hem aydınlık hem de karanlık olan, seni anlayan ve Seraphina'nın yaptığı gibi seni tatmin eden ama aynı zamanda sana huzur verebilecek bir aşkı." Parmaklarını masanın üzerinde kenetledi ve öne doğru eğildi. "Ama bunu onunla yapamazsın ve bunu sen de biliyorsun. O bütün bir insan değil. Ve bir daha bütün bir insan olamayacak kadar da ileri gitti. Her an kendini kaybedebilir ve dönebilir, bunu sen de biliyorsun."

Başka tarafa baktım. Bunların hiçbirini duymak istemiyordum. Çünkü doğru olduğunu biliyordum.

"Onu bulacaksın..."

Bugün...

Izabel o gün, o kafede yanılıyordu. Yanılıyordu çünkü ben onu, gerçek Seraphina'yı çoktan bulmuştum. Onu bulmuş ve ona âşık olmuştum ve sonra da saatte seksen mil hızla keskin bir viraja doğru ilerleyen bir tren gibi onu tamamen yok ettim. Kendime bulaşmasına izin verdiğim aynı virüsün Seraphina'ya da bulaşmasına izin verdim: İnsanlık.

Seraphina ile tanışmadan önce hep bununla mücadele etmiştim. Yaşadığımı hissetmek ve içimde, derinlerde sakladığım diğer dürtüleri -öldürme arzusu- dizginlemek için kan akıtmaya ve işkence yapmaya ihtiyacım vardı. Seraphina, ancak bunu sadece doğru şekilde yaparsam hem insan hem de genç yaşta dönüştürüldüğüm canavar olabileceğimi anlamama yardımcı oldu. Empati kurabilirdim ama bunun beni kontrol etmesine asla izin veremezdim; merhamet edebilirdim ama bunun beni ben yapmasına ya da kim olduğumu değiştirmesine asla izin veremezdim.

Artık kim olduğumu, her zaman kim olduğumu biliyordum.

Ve bir daha asla en karanlık tarafıma dönmeyecektim.

Tekrar hoş geldin. Evine hoş geldin.

"Willa," diye seslendim. Yemeğin son parçasını ağzıma tıkıştırdı. Yuttuktan sonra, "Sana yüzümü göstermek istiyorum," dedim.

Beni kaçırdığından beri ilk kez canavarımın mutlak, bölünmemiş dikkatini toplamayı başardım; gözleri benimkilere kilitlendi, merak ve beklenti dolu ama aynı zamanda gizemli bir tehlikeyle bana baktı. Onu bu kadar tehlikeli yapanın ne olduğunu şimdi anlıyordum, daha önce hissettiğim ama tam olarak tanımlayamadığım o ürkütücü duygu buydu.

Willa genç hayatının büyük bölümünde defalarca tecavüze ve tacize uğramıştı. Seksten nefret ediyordu. Erkeklerden nefret ediyordu. Varlığının her zerresiyle, kadın ya da erkek, seksi seven, ona teslim olan, katılan, sormadan alan, şehvetin ayartmaları karşısında zaafa düşen herkesten nefret ediyordu. Bu yüzden sikimi ağzına aldı, tepkimi ölçmek istiyordu. Arzuya karşı teslim olup olmayacağımı, ayartmaya karşı aptallaşıp aptallaşmayacağımı görmek istiyordu. Kısacası, eğer ona cinsel anlamda en ufak bir şekilde bile teslim olsaydım çoktan ölmüş olurdum.

"Sana yüzümü göstereyim," dedim.

Willa'nın gözleri büyüdü ve keskinleşti, gözbebekleri sonsuz boşluk kadar siyahtı. Yutkundu ve dudaklarını aralayarak nefes almaya başladı.

Şakaklarındaki damarların attığını görüyordum. Gündemini beklerken çok hızlı, çok kolay bir şekilde farklı bir insan hâline gelmişti. Artık sakin, çocuksu bir kadın değil, dengesiz, vahşi bir katildi. Tek bir yanlış hareketimde beni domuz gibi doğrardı.

"Bana yüzünü göstermek mi istiyorsun, *Freedrik?* Emin misin?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Evet, Willa. Bana aynayı getir."

Yanımızdaki aynayı aldı, yüzümün önüne getirdi.

Kendime baktım. Kendi karanlık gözlerime, kendi karanlık ruhuma bakıyordum.

Merhaba, eski dostum.

Sonra ona tam olarak duyması gereken şeyi söyleyerek istediğini verdim.

"Bana bir daha asla dokunmanı istemiyorum," dedim. "Anlıyor musun? Beni ağzına aldığında seni baştan aşağı kesmek istedim, Willa." Dişlerimi sıktım ve yumruklarımı iki yanımda birleştirdim; gözlerimden yaşlar akıyor ve tıraşsız yüzümün iki yanına damlıyordu. "Kendimi kirlenmiş ve utanç içinde hissettim Willa. Beni kendimden nefret ettirdin ve seni öldürmek istedim!"

Kükrüyordum.

İri gözleri o kadar büyük, o kadar huşu, merak ve umut doluydu ki göğsü daha ağır, daha hızlı nefeslerle inip kalkmaya başladı. Göz kırpıyordu. İnanamıyordum ama göz kırpmıştı! Hem de birkaç kez.

"Beni sonsuza kadar burada tutman umurumda değil," dedim. "Ama bana bir daha asla dokunma çünkü seni asla affetmeyeceğim ve asla senin olmayacağım."

Aynayı daha önce olduğu gibi yine yüzüme yaklaştırdı ve daha önce olduğu gibi yansımamın artık beni iğrendirdiğini ve tüm bunların onun suçu olduğunu iddia ederek yüzümü aynadan uzağa çevirdim.

Gözlerimi yumduğumda aynanın yerde paramparça olduğunu duydum. Ayaklarımdan başlayıp, bileklerime doğru ilerleyerek bağlarımı çözdüğünü hissettiğimde hâlâ gözlerimi kapalı tutuyordum.

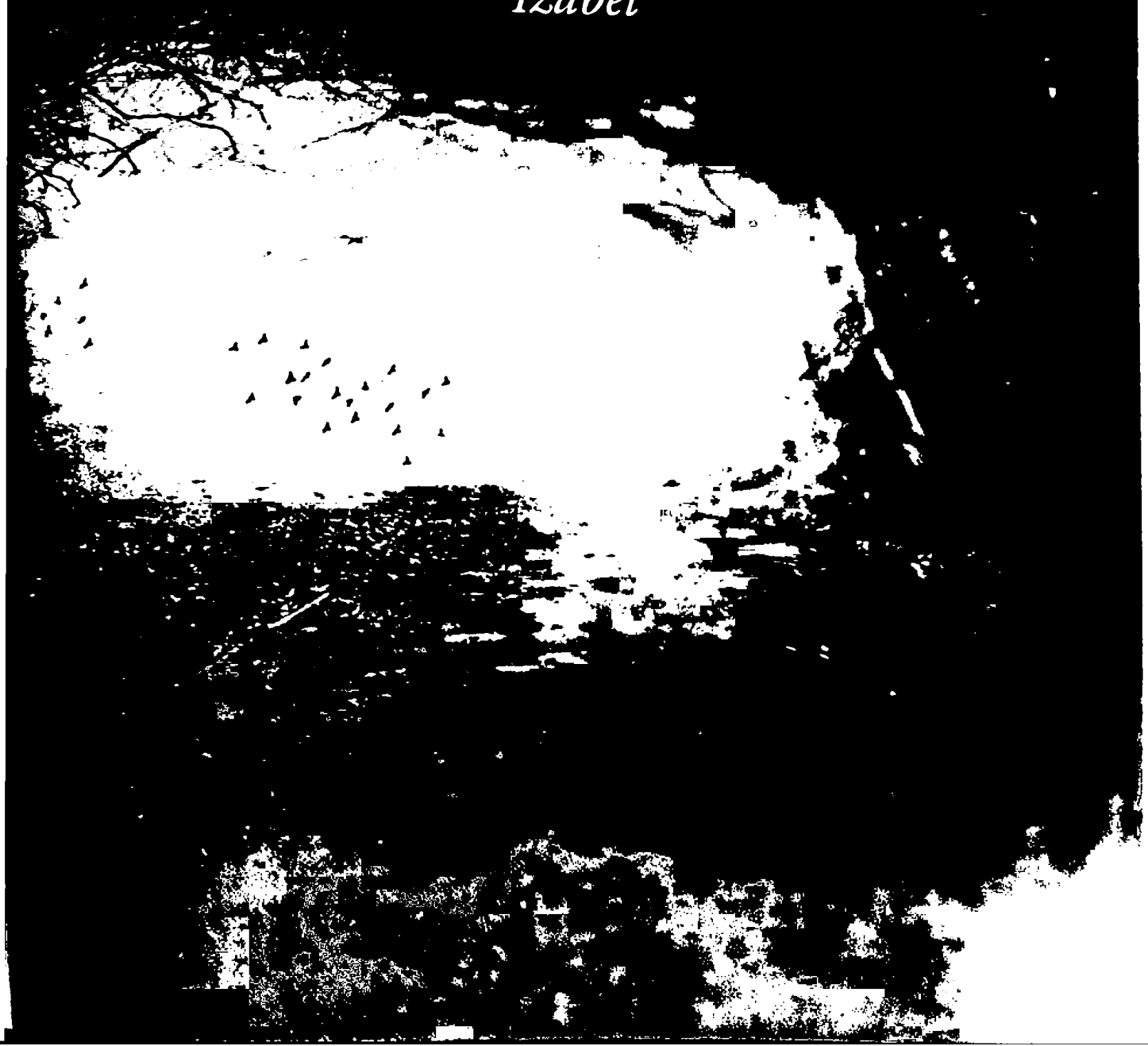
Gözlerimi açtığımda Willa elinde bir bıçakla başımda dikiliyordu. Yüzünde delilik ve beklentiyle ışıldayan bir gülümseme vardı.

Ve eski Fredrik Gustavsson, sevdiği tek kadını öldüren o zayıf adam artık yoktu.

Bıçağı Willa'nın elinden aldım ve onu sonsuza dek yok ettim.

13. BÖLÜM

Izabel

İlk başta yine halüsinasyon gördüğümü sandım. Hapishanemizin içinde bizimle birlikte duran o insanlar gerçek olamazdı. Ama farkına vardıkça bedenim zihnime yetişti ve yerden kalkmak için çılgınca çabaladım ama sanırım kaslarım körelmişti.

Kadının Niklas'a, "Uzun zaman oldu," dediğini duydum. Sesleri sanki odanın diğer tarafındalarmış gibi uzaktan geliyordu ama sadece birkaç metre ötedeydiler.

Lysandra Hollis, yani Niklas'ın bana bahsettiği kız kardeş akıl hastanesinde Jackie'yi ve Niklas'ın annesini, Niklas'ın gözleri önünde vuran kişiydi. Javier'ın onu öldürmeden önce bana verdiği tarife, ayak bileğindeki sinekkuşu dövmesine kadar uyuyordu ama gözleri Javier'ın bana söylediği gibi kahverengi değildi. Öfkeyle tekrar ayağa kalkmaya

çalıştım ama aslında hiç hareket etmediğimi ve bu girişimin sadece zihnimde kaldığını fark ettim.

"Seni öldüreceğim kaltak!"

Tüm gücüm sözcüklerden ibaretti ve ne kadar gülünç göründüğüm umurumda değildi.

Hafif kahkahalar havaya yayıldı. İnce, topuklu ayakkabı giymiş Lysandra yanıma sinekkuşu gibi çömeldi, o kadar yakındaydı ki hareket edebilsem bileğini yakalayabilirdim. Uzanıp parmaklarının tersiyle yüzüme dokundu; tenindeki parfüm kokusu yüzünden boğulacak gibi oldum.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve sanki evcil bir hayvanmışım gibi başımı okşadı. "Hakkında çok şey duydum. Hiç etkilenmedim. Açıkçası hâlâ hayatta olmana şaşırdım."

"Hayattayım ama sen daha uzun hayatta kalamayacaksın," demek istedim ama boş laf olduğunu biliyordum. Bu hâlimle ona ya da bir başkasına yapabileceğim bir şey yoktu. Ama dışarı çıkıp hayatım için yalvarırsam lanetlenecektim, bu yüzden elimdeki tek şey boş konuşmaktı.

Lysandra gülümsedi, beni tekrar okşadı, daha sonra ayağa kalktı. Bir ağacın bir solucanın üzerine çıkması gibi üzerime çıktı.

"Bugün senin şanslı günün," diye duyurdu. "Tabii ikiniz de hâlâ hayattaysanız."

Omzunun üzerinden geriye baktı.

Niklas mı?

Niklas'ın uyandığımdan beri konuştuğunu duymadığım ya da hareket ettiğini görmediğim için aklım karıştı. Eminim bu durumda bile en azından birkaç hakaret savurmak için bir yerlerde kendinde olduğunu bilmediği bir güç bulurdu. En azından o uzun topuklu ayakkabılarından birini kapmak ve onu sıska kıçının üzerine yapıştırmak için hareket etmeye çalışırdı.

Ama yapmadı. Hiç hareket etmiyordu.

"Niklas?"

Lysandra yanındaki iki adama, "Kaldırın onu," diye emretti.

Her biri bir tarafa geçip Niklas'ı kollarından tuttular ve apar topar ayağa kaldırdılar. Tek başına ayakta duramayacak kadar zayıftı, o yüzden onu ayakta tutuyorlardı.

Herhangi bir yaşam belirtisi görmek için korku ve beklentiyle ona bakmaya devam ettim. Niklas yavaşça başını kaldırdı.

Sadece bana bakıp, "Enerji depoluyordum," dedi.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım fakat içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde kendimi pek de iyi hissetmiyordum. Hâlâ hayatta olabilirdi ama bu durum iki dakika sonra çok kolay ve hızlı bir şekilde değişebilirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Lysandra'nın yanındaki diğer iki adam beni yerden kaldırıp aralarına aldılar.

"Görünüşe göre kimse seni kurtarmaya gelmeyecek," dedi. "Yani bu rezalet sona ermeden önce son bir durağın var."

"Son bir yemek mi?" diye alaycı bir tavırla sordum. "Eğer buysa beni öldürmeni ve bu işi bitirmeni tercih ederim. Ben... Aç değilim."

Aç değildim çünkü sanırım iç organlarım kendilerini sindirmeye başlamıştı.

Niklas'ı odadan çıkardılar. Beni tutan adamlar ve ben, arkamızdan Lysandra ile birlikte çıktık. Aptal topuklarının sesi o kadar yüksekti ki sanki kafamın üzerinde tepindiğini hissediyordum.

Koridorun tavanındaki floresan ışıkları çok parlaktı, kapıdan içeri adım attığımda geçici bir körlük yaşadım; gözlerim kapanıyordu ve yemin ederim ki gözkapaklarım yüzümde iki taş parçası gibi ağırdı.

Adamlar beni çekerken ayaklarımı zar zor arkamda sürüklemeye çalışsam da yürüyebilmemin imkânı yoktu. Koridordan asansöre geçtik, birkaç kat yukarı çıktık, sanırım en üst katta değildik. Niklas tek kelime etmiyordu. Bana bakmaya çalışıp çalışmadığını, benimle önceden konuşmadığı gizli bir planı olup olmadığını işaret etmiş miydi

bilmiyordum çünkü gözlerimi açamıyordum ya da onu görmek için başımı kaldıramıyordum.

Birlik bunu kesinlikle başarmıştı. Her neyse. Victor'ı yakaladıkları kısım hariç her şeyi doğru yapmışlardı. Sonunda Victor Faust hepsini alt etmişti. Bunu yapmak için bizi feda etmek zorunda kalmıştı ama suç ve ölüm dünyasında hayat böyleydi. Ne olmasını bekliyordum ki?

Bazen onu neden hiç yakalayamadıklarını düşünürdüm. On yıllardır, hatta belki de bir asırdır var olan son derece sofistike bir suikast örgütü nasıl olur da Victor Faust'u bulup öldüremezdi? Sadece iyi eğitimli suikastçıları değil, casusları da olan bir örgüt değil miydi? Victor tek tabanca bir adamdı. Bir hayalet olabilirdi ama geriye dönüp baktığımda hâlâ etten kemikten bir insandı ve benim tarafımdan ele geçirildikten sonra bile Birlik'ten hiç kimsenin ona dokunamamış olması beni şaşırtıyordu.

Bu durum Birlik hakkında ne gösteriyordu? Göründükleri kadar seçkin değiller miydi? Yarattıkları suikastçı Victor Faust, insanlarla dolu bir örgütten daha sofistike ve yetenekli miydi?

Ben ikincisi olduğuna inanıyordum. Oğul genellikle babayı aşar; çırak ustayı gölgede bırakır; yaratılan yaratıcısını öldürür. Dünya böyle bir yerdir.

Tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap!

Lanet ayakkabılarının sesini duymazlıktan gelmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama işe yaramıyor.

Lysandra'nın Niklas'ı taşıyan adamlara, "Tutun onu," dediğini duydum.

Gözlerimi hafifçe açtım ve başımı Niklas'ın çıplak ayaklarını görebileceğim kadar kaldırdım -ayakkabılarımızı günler önce çıkarmış ve bir daha giymemiştik- ve ayak parmaklarının yerde sürüklendiğini gördüm. Ağırlığının her gramını adamların taşımasına izin veriyordu ve bunun muhtemelen sadece benim hayalperest, umut dolu zihnimde var olan gizli planın bir parçası olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Hayal olsun ya da olmasın, iyi bir fikir gibi görünüyordu. Onlara yardım etme, adamların tüm ağırlığımızı taşımasına izin ver, böylece biraz daha yorulsunlar. Neden bilmiyorum ama bir şey hiç yoktan iyidir. Boktan bir plan, plansızlıktan iyidir. Öngörülen bir sonucu olmayan bir olasılık, hiç olasılık olmamasından iyidir.

Tüm ağırlığımı bıraktım ama bu değişiklik beni taşıyan iri adamlar için pek bir fark yaratmadı, kollarında bir tüy gibiydim.

Asansör çınladı, kapılar bir sahne perdesi gibi açıldı ve yedimiz daha parlak, kör edici ışıklara ve çok daha geniş bir koridora adım attık. Gözlerimi kapalı tutmak istiyordum ama rehine yanım onları

açık tutuyordu, böylece etrafımı görebiliyordum. Çıplak ayaklarımın altındaki fayansın rengi benekli beyazdan gri mermere dönüşmüştü, o kadar parlaktı ki üzerinde ilerlerken yansımamı görebiliyordum. Lysandra'nın topuk sesleri bile burada daha farklıydı, daha belirgin geliyordu ve salonun çok daha geniş olduğu varsayımımı doğruluyordu.

Başımı biraz daha kaldırdım ve önümüzde Niklas'la kapatıldığımız odanın kapısıyla aynı olan, kalın maundan yapılmış dev bir çift kapı gördüm. Takım elbiseli iki adam kapının iki yanında duruyordu, yaklaşmamızı izliyorlardı ve şüphesiz arkalarındaki gizemli odaya geçmemize izin vermeye hazırlanıyorlardı.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez korktuğumu hissettim.

20. BÖLÜM

Izabel

Çift kapı ardına kadar açıldı ve koridora daha fazla parlak ışık saçıldı. Gözlerimi kıstıysam da onları tamamen kapatma dürtüsüne direndim. Hiçbir şeyi gözden kaçıramazdım; mümkün olduğunca uzun süre uyanık, odaklanmış ve canlı kalmam gerekiyordu.

Yüksek tavanlı ve parlak, beyaz duvarlı bu devasa odanın ortasına doğru sürüklendik. Pırıl pırıl zemin, altımda mermerden bir deniz gibi her yöne doğru uzanıyordu. Odanın en sonunda, tam karşımda, yedi sandalyenin yerleştirildiği yer dışında hiçbir mobilya yoktu. Her iki tarafta üçer tane, ortalarında daha uzun, daha belirgin bir sandalye vardı. Bu ve hemen sağındaki sandalye boş olan tek sandalyelerdi. Diğer beş sandalyede üç erkek ve iki kadın oturuyordu ama yüzlerini göremiyordum; çok uzaktaydım ve açlık, görme yetimi ciddi şekil-

de bozmuştu. Ama sanki bir taht odasındaymışım ve ortadaki sandalye de Vonnegut'tan başkasına ait değilmiş gibi hissediyordum. Sağ tarafındaki boş sandalye ise muhtemelen az önce batakhane mahallesi parfümünün kibirli kasırgasıyla yanımdan geçen Lysandra Hollis'ın kürdan gibi kıçını bekliyordu.

Yaklaşık yirmi adım daha yaklaştıktan sonra yere bırakıldık. O kadar güçsüzdüm ki öne doğru düşüp, altımdaki soğuk ve sert mermere çarpmadan önce kendimi toparlamaya bile zaman bulamadım. Dişlerim lanet dilimi delip geçerken ağzımın içinden kan fışkırdı. Keskin, yakıcı acı karşısında tek yapabildiğim inlemekti.

Niklas'ın da yere düşünce homurdandığını duydum. Bir süre sonra en az rahatsız edici pozisyonu aldığında kıyafetlerinin hışırtısı kesildi.

Yanağımı mermerin serinliğine dayayarak ona baktım, o da bana bakıyordu. Korkunç görünüyordu, benim de öyle göründüğüme emindim. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı, kanıyordu; yüzü o kadar çökmüş, elmacık kemikleri o kadar belirginleşmişti ki insandan çok iskelete benziyordu. Gözlerinin beyazı plastik gibi gri bir renk almıştı ama belki de sadece rahatsız edici ışık zihnime oyun oynuyor da olabilirdi.

İlk kez halüsinasyon görmüyordum. Bunların gerçek olup olmadığından emin değildim. Bir tarafım bana öyle olmadığını söylüyor, yapay geli-

yordu. Bir seferinde, üç gün boyunca uyumadığım için beynim o kadar düzensizleşmişti ki başka bir gerçeklikte yaşıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştım. Belki de hâlâ odadaydım; belki de bu binada bile değildim ve tüm bunlar sadece hayal gücümün bir ürünüydü, uykusuzluğun getirdiği bir halüsinasyondu.

Belki de çoktan ölmüştüm.

Yere vuran topuklu ayakkabıların yankısı beni gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğundan hâlâ emin olmadığım şimdiki zamana geri çekti. Yanağım hâlâ yere yapışık hâlde gözlerimi yukarı kaldırdım. Niklas'ın da hareket ettiğini duyuyordum, bu yüzden ayak seslerinin onun dikkatini de benimki kadar çekmiş olması gerektiğini varsayıyordum.

Uzun boylu, karanlık bir görüntü yavaşça ortadaki sandalyeye doğru yürüdü. Adam çok şık bir takım elbise giymişti, sağ bileğinde bir Rolex vardı. O kadar uzaktan göremiyordum ama saatin büyüklüğünü ve camın parıltısını seçebiliyordum ve bunun sadece bir Rolex olabileceğini varsaydım.

Gözlerimin bulanıklığını düzeltmeye çalıştım ama ilk başta tek görebildiğim adamın silueti oldu. Sandalyelerde oturan diğer altı kişinin saygıyla ayağa kalktığını gördüm.

Evet, bu Vonnegut'tı. Odadaki gücü hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu ve terlemeye başladım.

Derin ve sabit bir nefes alarak odaklanmaya çalıştım ve yavaş ama emin adımlarla, tıpkı suyun yüzeyindeki yansımanın bozulduktan sonra ortaya çıkması gibi yüzler görünür hâle geldi.

Vonnegut'a odaklanmaya devam ettim, sadece ve sadece onu görmek istiyordum. Yandaşları, yandaş kadınları ya da şu Nazi, yani Lysandra Hollis - James Woodard umurumda bile değildi!

Karşıda, en sonda oturuyordu. Sosis gibi parmakları kolçağın ucuna kıvrılmıştı. Yuvarlak vücuduna zar zor oturan bir takım elbise giymişti.

Birden nefesimin daha da kesildiğini hissettim, yerden kalkmaya uğraştım ama sadece başımı kaldırabildim.

"James..."

"Özür dilerim, Izabel," dedi.

Lysandra ona, "Kapa çeneni," deyince kekeleyen dudakları anında kapandı.

Üzgün müydü? Güvenimize ihanet ettiği için mi özür diliyordu? Kahretsin! Hakkımızda bildiği her şeyi onlara anlatmıştı. Bizi yakalamaları için bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştı. Niklas ve benim bu durumda olmamızın sebebi James Woodard mıydı?

Fakat çok az konuşmasına rağmen sözleri bana içten gelmişti. Özründe zerre kadar kötü niyet yoktu, samimiydi.

Hâlâ yüzünü göremiyordum ama ona bakınca en azından yüzündeki tek şeyin pişmanlık olduğunu hissettim.

Ailesini tehdit ettiler. Kalbimde buna inanıyordum. Sadece eşi ve kızları tehlike altındaysa bize karşı Birlik'le çalışırdı.

Niklas'a baktım. O da benim kadar zayıf olmasına rağmen iskelet gibi yüz hatlarına ölümcül bir öfke ifadesi yerleşmişti. Eğer hareket edebilseydi James Woodard'ı çoktan öldürmüş olurdu, bunu biliyordum.

Vonnegut.

James Woodard'ın dikkatimi dağıttığını fark ettiğimde biraz panikledim. Bakışlarım tekrar diğer figürlerin yanından geçti. Neyse ki her biri bana yabancıydı. Lysandra'ya geldiğimde, Niklas'ın hissettiğini bildiğim öldürücü öfkenin aynısını hissettim ama daha fazla oyalanmama izin vermedim.

Vonnegut.

O saatin adamı. Benim ve hastalıklı da olsa birbirine sıkı sıkıya bağlı ailemizin son birkaç yıldır karşılaştığı ve katlandığı tüm ölüm, kaos ve firarın kaynağı olan adamdı.

Vonnegut.

Hayatımızdaki bunca çekişmenin ve karanlığın sebebiydi. Bu kadar uzun süre saklanarak yaşamamızın sebebiydi.

Vonnegut.

Vonnegut.

Vonnegut.

Bir şekilde kendimi yerden kaldıracak gücü buldum, ellerimden güç alarak vücudumu doğrulttum. Her an çökebilecek kadar titrek dirsekleri olan erişte gibi zayıf kollara bağlıydım ama yine de ortadaki sandalyede oturan adamdan gözlerimi ayırmadım.

Görüşüm nihayet odaklandığında, bulanıklık kararlılığımla yıkandığında, orada oturan adamın... O adamın Victor Faust olduğunu gördüm.

21. BÖLÜM

Izabel

Donmuş ve sersemlemiş bir hâldeydim. Hareket edemiyor, nefes alamıyor, düzgün düşünemiyordum. Yemin ederim ki kalbim gerçekten durmuştu ve tekrar çalışmamıştı. Kalbimin atışını hissedemiyordum! Başka bir durumda paniklemeyebilirdim ama ben paniklemek için fazla... Fazla güçlüydüm.

Sonra ihanetin körüklediği bir adrenalin patlamasıyla her şey yıkıcı bir duygu selini peşinden sürükleyerek geri geldi. Kalbim sinekkuşu kanatları gibi atıyordu. Nefesim hızlı ve çaresizdi. Tekrar görebiliyordum ve hareket edebiliyordum!

Ayağa fırladım ve ilk kez yürüyen bir geyik yavrusu gibi titrek bacaklarımın üzerinde tökezleyerek ilerledim.

"Victor! Ne... Neden buradasın?!"

Ne? Neden? Nasıl?

Bütün sorular aklımda belirdi ama hangisinin önce sorulması gerektiğini ya da hangisinin önemli olduğunu bilmiyordum. Bana söyleyebileceği hiçbir şey, hiçbir mazeret, bunu yaptım çünkü yapmak zorundaydım gerekçeleri onu affetmeme ya da ağzından çıkan herhangi bir kelimeye inanmama yetmeyecekti.

Fakat içimden bir ses bana hiçbir mazeret sunmayacağını söylüyordu; bana neden ihanet etmek zorunda kaldığını açıklamaya çalışmayacaktı. İçimdeki ses, onun bana hiçbir açıklama borçlu olmadığını söylüyordu.

Kendimi yere atarken kimse beni durdurmak için harekete geçmedi ama Niklas'ın arkamdan adımı haykırdığını duydum:

"Izzy! Yeter artık!"

Ama o da peşimden gelmeye çalışmadı. Bir an için nedenini merak ettim ama aldırış etmeyecek kadar kararlıydım.

On adım atamadan bacaklarım altımda büküldü ve yere düştüm. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım. Kafamı kaldırmaya çalıştım fakat bu bile sahip olduğumdan daha fazla güç gerektiriyordu. Yanağım yine mermere çarptı ve sadece Victor'a baktım. Her şeyden daha çok sevdiğim adama... Beni her şeyden daha çok sevdiğini sandığım adama...

Victor...

Hayır...

Gözyaşlarım içimi yakıyor ve beni herkesin görmesi ama özellikle de Victor'ın görmesi için yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu ama onları tuttum. O piçin, onun için ağladığımı görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Niklas'ın, "Demek... Demek başından beri sendin," dediğini duydum. Sesindeki incinmişlik, ihanet ve öfke, yüzeyin altında, derinlerdeydi çünkü bunu göstermek istediğini bildiğim şekilde gösteremeyecek kadar zayıftı.

Lysandra, "Siz ikiniz neden bu kadar şaşırdınız?" dedi.

Sandalyesinden kalktı, ellerini arkasında kenetleyip bana doğru yürüdü.

"Nasıl bir dünyada yaşıyordun, Sarai?" dedi.

Sarai...

Bu ismi duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bir parçam onu hiç geride bırakmamış olmayı diliyordu. Bir uyuşturucu baronu için bile olsa önemli biri olan o önemsiz kızı...

En azından Sarai kim olduğunu biliyordu; en azından Sarai dünyadaki yerini biliyordu, tehlikeli de olsa istikrarlıydı. En azından Sarai onu sevdiğini iddia eden adama güvenebilirdi. En azından

adamın onu, asla ihanet etmeyecek kadar sevdiğini düşünüyordu.

Lysandra bir adım daha yaklaştı. Ona bir kez bile bakmadım. Enerjim olmadığı için değil, onu umursamadığım için. Ulaşabileceğim mesafede olsaydı ve onu yakalamak için kendimi zorlayabilseydim bile denemezdim. Çünkü gerçekten umurumda değildi.

Bakışlarımı Victor'a diktim ve odadaki başka hiç kimseye zerre kadar dikkatimi vermedim.

Ama bana dönüp bakmadı.

Neden bana bakmıyordu?!

"Bana bak Victor! Bana bak!" Bağırmak tüm enerjimi çalıyordu ama bunu da umursamadım. "VICTOR! BANA BAK!"

Sesimle birlikte tüm vücudum titriyor, kaslarım seğiriyordu.

"Victor adına konuşuyorum," dedi Lysandra. "Hep öyle yaptım. Sana söylediği her şey, kulağına fısıldadığı tüm o tatlı sözler benden geldi."

Gözlerinin içine bakabilmem için önüme geçip çömeldi. Kabullenemedim. Yapamadım. Yapamıyordum işte. Lanet olası bir gözyaşı kaçmayı başardı ve yanağımdan aşağıya süzüldü.

"Aksi takdirde sana ne söyleyeceğini bilemezdi," diye ekledi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Beni yemlemek için çok uğraşıyordu ve şimdiden işe yarıyordu ama anlamasına olanak tanımayacaktım.

Cevap vermediğimde ya da ona bakmadığımda, "Seni hiç sevmedi çünkü Birlik'in diğer tüm *gerçek* üyeleri gibi o da aşkın ne olduğunu bilmez," dedi.

"Gerçek" kelimesini söylediği an görüş alanımın bir köşesinde onu gördüm ve Niklas'a doğru sanki onunla alay ediyormuş gibi kısa bir süre baktığını fark ettim.

Bir dakika...

Victor'a, "Sen... Vonnegut mısın?" diye sordum.

Merakım artıyordu. Eğer öyle olması gerekiyorsa ve başından beri öyleyse neden bu şekilde davranıyordu? Neden orada oturuyor, tüm konuşmayı bu kaltağın yapmasına izin veriyor, benimle göz teması kurmayı bile reddediyordu ve...

"Avladığımızı düşündüğün kişi hep bendim," dedi Victor. Sesi beni afallattı. Sadece bu sesi duymayalı çok uzun zaman olduğu için değil, aynı zamanda bana çok yabancı geldiği için şaşırmıştım. Ağzından çıkan itiraf bir yana, tek düşünebildiğim buydu. Victor Faust ve Vonnegut.

Kalbimin derinliklerine işleyen acıyı görmezden gelmeye çalışarak, "Bütün bunların amacı neydi?" diye sordum. "Ben... Ben... Yaptığın hiçbir şeyin nedenini anlayamıyorum!"

Sakin ol Izabel! Sadece sakin ol.

Lysandra ayağa kalkıp, "Ne fark eder?" diye sordu.

"Seninle konuşmuyorum!" diye bağırdım. "Kapa çeneni ve bırak yetişkinler konuşsun!"

Elimde değildi, karşı koyamıyordum. O kadar öfkeliydim ki patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Karanlık, görüşümü kapladı. Kafatasımın içinde dev bir demir çan patladı ve ağzımda kan tadı aldım. Sonunda kendime geldiğimde Lysandra'nın ayakkabısının burnu, yüzümün önünde kıpkırmızı parlıyordu ve az önce yüzüme tekme attığını yeni fark ediyordum.

Acı gecikmeli bir tepkiyle geldi, çenemden başıma doğru zonklayarak yükseldi.

Bir anda Lysandra'nın sarı saçlarının yere doğru yayıldığını ve ayakkabılarının ayağından çıktığını gördüm. Vücudu yere düşerken çıkan sert bir *küt* sesini, Niklas'ın kanlı yumruklarının, Lysandra'nın yüzüne tekrar tekrar inişiyle çıkan ezilme ve kana değen tenin sesi takip etti. Bir adam arkamızda belirdi ve Niklas'ın çelimsiz bedenini kadının üzerinden çekti.

Lysandra, "Seni iğrenç, değersiz bok parçası!" diye tısladı. Şaşırtıcı bir şekilde ayakkabısının tekini bile kaybetmeden, tökezleyerek ayağa kalktı ve Niklas'ın yanına koştu. "Pislik!" Karnına tekme

attı. "Bok herif!" Tekrar vurdu. "Bok herif!" Yüzüne tekme attı ve onu yüzüstü yere düşürdü.

"Niklas! Ona dokunma!" demeye çalıştım ama sesim boğuk çıkıyor ve boğazım yanıyordu.

Victor'ın, "Bu kadar yeter," dediğini duydum.

Odadaki tüm gözler -ki aralarında tamamen unuttuğum James Woodard da vardı- sandalyesinden kalkan Victor Faust'a çevrildi.

Lysandra'ya, "Hollis, yerine geç," dedi.

Lysandra hiç itiraz etmeden, tek kelime ya da tereddüt etmeden söyleneni yaptı.

Odadaki atmosfer dramatik bir şekilde değişti. Victor Faust buranın lideriydi ve Lysandra Hollis geçmişte benimle ilgili her türlü aşk ve duygu meselesinde onun sesi olmuş olsa da ne şimdi ne de başka bir zaman onun gerçek sesi olmamıştı. Ve bu gerçeği açıkça göstermek istiyordu. Herkese.

"Her şeyin nedeni neydi diye sordun," dedi. "Anlatacağım."

Lysandra birden endişeye kapılıp, "Von-Victor, ne yapıyorsun?" dedi. Kaşları keskin bir şekilde içe doğru çekilmişti. Sanırım ona Victor yerine Von-negut demeye başlamıştı.

Ona bakmadan, "Beni sorgulamak Hollis, sadece ölüm fermanını imzalamana hizmet eder," dedi. Başını yavaşça, tehditkâr bir şekilde çevirip

ona baktı. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Lysandra duraksadı, bir şey söylemeyi her şeyden çok istiyordu ama sonunda yaşamayı seçti.

Victor tekrar bana döndü. Gözleri, benimle sevişirken baktığım gözlere benziyordu ama şimdi bir şeyler eksikmiş gibi görünüyordu. Oh, evet, lanet aşk! Yüzündeki ince çizgiler, parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirirken hatırladığımla aynıydı. Eskiden kendi dudaklarımla öptüğüm dudaklarının kıvrımı aynıydı ama şimdi çok soğuktu ve hiç davetkâr görünmüyordu.

Birden başımın döndüğünü hissettim ve başımı tekrar yere koydum. Victor'ın yüzü görüş alanıma girip çıktı. Oda dönüyor, sesler çok uzaklardan geliyordu. Sesler mi? Ama başka kimse konuşmuyordu ki...

Bu gerçek miydi? Hayır. Belki de hepsi sadece kafamın içindeydi.

Buna çaresizce inanmak istedim ve kendimi bir anlığına ikna ettim ama pek uzun sürmedi.

"Test edilmen gerekiyordu," dedi Victor. Halüsinasyon görme umudumu yok eden de onun sesi oldu. "Ve bunun tek yolu buydu."

22. BÖLÜM

Izabel

"Test mi?" Dişlerimi sıktım ama bu hareket diş etlerimi acıttı. "Tüm bunlar... Sadece bir test miydi? Ne zaman başladı?"

Nefesimi tutamıyordum ve bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum; bayılmama ya da ölmeme az kalmıştı. Sanırım beni uyanık ya da hayatta tutan tek şey yakıcı bir öfkeydi.

Victor, James Woodard'a baktı.

Neden James'e bakıyordu? Sanki bir şey arıyor gibiydi. Ama ne?

Lysandra, Victor'ın bana bir şey açıklamasına karşı çıktığı zamankinden daha endişeli görünüyordu. Sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, omuzları kaskatıydı, alt dudağının iç kısmını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Victor bana geri döndü.

"Bu önemli değil," dedi. "Önemli olan hangi yolu seçeceğine şimdi karar vermen."

"Yol mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkın ve hatta kırgındım.

"Gerçekten... Bana ve kardeşine yaptığın onca şeyden sonra seni takip etmeyi seçeceğimi mi düşünüyorsun?"

Ona buz gibi gözlerle baktım. Başım dönüyordu ve kusacağımı hissediyordum ama midemde boşaltacak bir şey yoktu.

"Kendi hayatını kurtarmak için bile mi?" dedi.

"Hayır! Lanet olası, hayır!" Düşünmeme bile gerek kalmadan hızla cevap verdim. "Asla... Asla güvenemeyeceğim biri için çalışmam. Ve sen..."

Victor, "Peki ya sevdiğin biri?" diye sordu

Ağzım kapandı, keskin bir soluklanma sesi duydum ve daha sonra bunun kendi nefesim olduğunu fark ettim.

"Bana aşktan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Söyle bana, *Victor*," derken adını dilimde acı bir şeymiş gibi tükürdüm. "Neden aşkın tehlikeye attığı birinin Birlik için çalışmasını istiyorsun?"

Sormak üzere olduğum soru bu değildi; ona beni sevip sevmediğini soracaktım ama son anda

böyle bir tartışmanın, bu odadaki diğer herkes için sergilenmesini istemediğimi fark ettim. Ve doğrusu, cevabını duymaktan korkuyordum. Çünkü bana ihanet etmiş olsa da onu hâlâ seviyordum. Karşınızdaki kişi ne yaparsa yapsın aşk öylece yok olup gitmez; zaman alırdı. Ama onu sevsem de sevmesem de yaptığı şey için onu asla affetmeyecektim ve asla peşinden gitmeyecektim. Ya da bir daha onunla birlikte olmayacaktım.

Victor ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve bana doğru birkaç adım attı.

Bana bakmadan, "Hollis yanılıyordu," dedi. "Benim adıma konuştuğunu söylediğinde yanılıyordu çünkü ben aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

Lysandra kafasını çevirdi; gözleri ona dikilmişti ama Victor ona bakmıyordu.

"Benim için konuştu," diye devam etti. "Bir kadına söylenecek tüm doğru şeyleri bilmeme yardım etti ama beni kaçınılmaz olandan alıkoyamadı."

Victor'ın gözleri benimkilere takıldı ve onda farklı bir şey fark ettim fakat ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Kafası mı karışıktı? Beni seviyordu ve bunu herkesin önünde nasıl ifade edeceğini mi bilemiyordu?

Ters giden bir şeyler vardı.

Tek bildiğim, bu kadar çok sorunu olan, kim olduğunu ve hayatta ne istediğini hiçbir zaman gerçekten bilmeyen başka bir adamla asla bir iliş-

kiye girmeyeceğimdi. Birbirlerine âşık olacaklarını umarak kardeşini ve sevgilisini birbirlerinin yollarına sokmak için elinden geleni yapan bir adamdı o. Böylece içine girdiğine pişman olduğu bir durumdan elleri temiz çıkabilecekti.

Kimi kandırıyordum ben? Asla başka bir adamla birlikte olmayacaktım çünkü bu binadan asla canlı çıkmayacağımı biliyordum.

"Nasıl yani?" diye sordum. "Aydınlat beni, neden?"

"Çünkü hepimiz insanız," dedi Victor. "İnsanlardan duyguları, özellikle de aşkı söküp almanın bir yolu yok."

İstenmeyen izleyicilere rağmen bu düşünceyle alay edercesine, "Ne yani, beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Victor başıyla onaylayıp, "Evet," dedi. "Sana âşığım, Sarai. Bunca zaman seninle bu kadar yakın çalışmak, içimde büyüyen duyguları inkâr etmek ya da reddetmek için çok az yer bıraktı."

"Saçmalıyorsun."

Sözcük ağzımdan tükürürcesine çıkmıştı.

Neden bana Sarai diyordu?

Yanımdan bir kez daha geçti ve sonra durup, "Belki de bugün buraya sana olan aşkım konusunda seni ikna etmeye çalışmak için gelmedim," dedi. "Olsa olsa kendimi bundan kurtarmak niye-

tindeydim. Ama sana hangi yolu seçmek istediğini tekrar soracağım. Sana olan sevgimden dolayı sana bir seçenek sunuyorum."

Birden sağ tarafımda bir hareket fark ettim ve dikkatimi sandalyesinden kalkmış olan James Woodard'a çevirdim. Yüzünde bir panik ifadesi vardı.

Niklas'ı işaret etti.

"Böldüğüm için bağışlayın ama sanırım solunumu durdu."

Niklas'ı net bir şekilde görebilmek için vücudumu diğer tarafa çevirdim. Tavan başımın üstünde dönüyordu, bir an kendimden geçecek gibi oldum.

James haklıydı, Niklas hareket etmiyordu.

"Lütfen! Biri ona yardım etsin, lütfen!"

Niklas'a doğru sürünmeye çalıştım ama Lysandra'nın stilettosunun ağırlığı ve keskinliği omurgama baskı yaparak beni yere yapıştırdığı için fazla uzaklaşamadım.

"Bırak beni!"

Onu üzerimden itmek için kıpırdanmaya çalıştım ama yapamadım. Bu kadar zayıf ve çaresiz olduğum için öfkeden patlayacaktım!

"Kıpırdama," diye tısladı Lysandra. "Yoksa sonun onun gibi olur."

"Bırak beni, kaltak!"

Hiçbir yere gidemeyeceğimi bilmeme rağmen denemekten vazgeçmedim ama yine de beni zahmetsizce tutuyordu.

Victor kapının yanında duran iki adama işaret edip, "Onu revire götürün," diye talimat verdi. Ses tonu Niklas'ın yaşamasını ya da ölmesini önemsediğini gösteren bir duygu belirtisinden yoksundu.

Bu beni uyuşturdu.

Bir an için düşüncelerim dondu. Yerde öylece uzanmış, adamların Niklas'ı götürüşünü izledim. İçim sızlıyor, onun yaşayacağını umuyordum ama açlığın etkilerinden kurtulsa bile muhtemelen bu binadan canlı çıkamayacağını da biliyordum.

Tekrar Victor'a bakıp, "Kılını bile kıpırdatmayacaksın, öyle mi?" diye sordum. Üstüne saldırmak, boğazına yapışmak istiyordum.

"O SENİN KARDEŞİN!"

Victor hiçbir şey söylemedi.

"Sana ne oldu Victor? Bana karşı hissettiğin her şeyin ve Niklas'la arandaki bağın bir yalandan ibaret olduğunu söyleyemezsin! Yaşadığımız her şeyin, kardeşinin hayatını kendi hayatının önüne koyduğun onca zamanın, paylaştığımız ve uğruna kan döktüğümüz her şeyin sadece bir gösteri olduğuna beni ikna edemezsin! TANIDIĞIM VE SEVDİĞİM VICTOR FAUST'A NE OLDU?!"

Ve aniden çığlıkların, bulanık görüşün, çarpan başın ve patlayan kalbin ortasında, en başından beri bilmem gereken şeyi fark ettim.

Hassiktir!

23. BÖLÜM

Izabel

Her şeyi anladığım anda odadaki hareketlilik arttı. Kapının yanındaki adamlar, yerleştirilmiş kulaklıklarından kendilerine seslenen sesi daha iyi duyabilmek için parmaklarını kulaklarına bastırıyorlardı. Lysandra'nın ayakkabısı sırtımdan kayboldu ve elinde hazır bir silahla, hızlı adımlarla benden uzaklaştı. Vonnegut bile -uzun zamandır peşinde olduğumuz meşhur, ele avuca sığmaz Vonnegut- sakince sandalyesine doğru yürüyüp önünde durdu; odadaki diğer herkes de onu takip etti.

Odadaki diğer gözlerin odaklandığı uzun, ağır kapılardan çok beni izlediğini fark ettiğim James Woodard bile onun peşinden gitmişti. Silahı olmayan tek kişiydi.

Silah sesleri duyuldu. Cesetler kapının dışına düştü. Daha fazla silah sesi geldi. Birkaç anlaşılmaz

bağırış. Daha fazla silah sesi ve daha fazla düşen ceset.

Hareket etmiyordum, istesem de edemezdim. Yere yakın olmak benim için en güvenlisiydi.

Odayı sessizlik doldurdu, tek ses ağır nefes alıp vermelerdi ama bu benim nefesimin sesiydi, başkasınınki değildi. Belki James de benim gibi nefessiz kalmıştı ama onun nedeni yorgunluktan ziyade muhtemelen korkuydu. Fakat diğer herkes buna hazırlıklıydı ve ne korku ne de telaş gösterdiler. Hepsinin bunu hissettiğini ama göstermemek için iyi eğitildiklerini biliyordum.

Ağır, öfke dolu bir itmeyle büyük, çift kapının her iki tarafı da geniş odaya doğru açıldı. Koridordan daha fazla parlak ışık getirdi ve Victor Faust ortaya çıktı. Gerçek Victor Faust.

Gerçek ve kurtuluş, daha önce hiç bilmediğim bir şekilde bedenime geri döndü; gözyaşlarım yine gözlerimin arkasını yakıyordu ama bu sefer acı ya da ihanetin değil, coşkunun gözyaşlarıydı.

"Victor!"

Göremediğim ya da anlayamadığım kadar hızlı bir hareketle etrafımdaki odaya birkaç ceset düştü. Korumalar ve James Woodard, Lysandra Hollis ve sadece sevgili Victor Faust'umun tek yumurta ikiz kardeşi olabilecek Vonnegut dışında oturan herkes.

"YAPMA!"

Vonnegut, Lysandra'ya bağırdı.

Victor'a doğrulttuğu silahını yanına bıraktı, yüzü öfke ve küçümsemeyle çarpıldı.

Vonnegut buz gibi bir sesle, "O öldürülmeyecek," dedi. "Kuralları biliyorsun."

Lysandra, söz konusu olan kuralları biliyor olabilirdi ama özellikle de bu onun için ölüm kalım anlamına geldiğinde kurallara açıkça karşı çıkıyordu.

Vonnegut, Victor'ın ölmesini istemiyordu ve nedenini anladığımdan emin değildim. Oysa geçmişteki gizemleri gün ışığına çıkardığı kesindi. Victor'ın Birlik tarafından neden daha önce ortadan kaldırılmadığının, ona suikast düzenlemek için neden kimsenin gönderilmediğinin açıklaması vardı.

Bu duruma gelmelerinin bu kadar uzun sürmesinin, Niklas'ı ya da beni neden uzun zaman önce ya da bizi yakaladıklarında öldürmediklerinin sebebi açıktı. Tek kozlarının biz olduğumuzu biliyorlardı. Bu yüzden mükemmel bir oyun oynamışlar, bizi hayatta ama kaçamayacak kadar zayıf tutmuşlardı. Victor'ın bizi kurtarmak için ortaya çıkmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Vonnegut ne pahasına olursa olsun Victor'ın hayatta kalmasını istiyordu.

Şimdi sadece bunun nedenini anlamam gerekiyordu.

"Merhaba kardeşim," dedi Vonnegut. Kollarını iki yana açtı. Bir elinden silahı sarkıyordu. Sonra rahatça yerine oturdu. Silahı bacağının üzerine koydu. Parmağını tetikten, elini kabzadan çekti.

Lysandra ayakta duruyordu, silahı hâlâ elindeydi, gerekirse kullanacağını biliyordum.

James Woodard da ayakta duruyordu, titriyor ve Victor ile Vonnegut arasında gidip gelirken sık sık bana bakmaktan kendini alamıyordu. Gözleriyle vermeye çalıştığı mesaj, onu burada ilk gördüğüm zamanki ile aynıydı: Bize ihanet etmek zorunda kaldığı için üzgündü ama başka seçeneği yoktu.

Bize tam olarak nasıl ihanet ettiğini merak ediyordum. Burada düşmanla birlikteydi, evet ama neden? Başından beri casus olduğuna inanmak için bir neden bulamamıştım. Casuslar onun, o sırada açıkça hissettiği suçluluğu asla hissetmezlerdi. Yani onu daha sonra ele geçirmiş olmalıydılar.

Şimdi her şey netleşiyordu: Sahte Victor'ın gözlerinde daha önce ne olduğunu anlayamadığım o yabancı bakış, kardeşi Niklas'ın iyiliğiyle ilgili hiçbir endişe duymaması, bana neden Izabel yerine Sarai dediğini anlamaya çalışmam. Bunu düşünmek zorunda kaldığım birkaç saniye içinde, bunun James Woodard'ın amacı olduğu sonucuna vardım. Amacı Vonnegut'a Victor ile Niklas ve Victor ile benim aramdaki ilişkiyi öğretmek ve böylece Vonnegut'ın rolü buna göre oynayabilmesini sağ-

lamaktı. Ancak rolünü buna göre oynamadı, bu da beni...

Victor gözlerini ya da silahını Vonnegut'tan ayırmadan, "Izabel," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

O anda en önemli şeye bile odaklanamıyordum ve bunların gerçek olup olmadığından hâlâ emin değildim.

"Ben... Şey... Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Niklas nerede?"

Sertçe yutkundum.

"Onu... Onu bir yere götürdüler ve sanırım artık nefes almıyordu."

Victor kararlı ve öfkeli birkaç adım daha atarak silahını Vonnegut'a doğru havaya kaldırdı ve tehdidini daha belirgin hâle getirdi. İşte gerçek Victor, kardeşi Niklas'la ilgili böyle bir haber duysa bu şekilde davranırdı.

Vonnegut, kendisine doğrultulan silahtan ya da Victor Faust'un neler yapabileceğini bildiğinden zerre kadar korkmadan, "Biz konuşurken onunla ilgileniliyor," diyerek garanti verdi. "Sana ihtiyacım var Victor, en sevdiklerinden birinin ölmesine seyirci kalmayacağını hiç düşünmedim mi sanıyorsun?"

"Bana tam olarak ne için ihtiyacın var?"

Vonnegut başını iki yana sallayıp daha sonra bir eliyle Victor'a işaret etti.

"Çok açık değil mi? Kendine bir bak. Bana bak. Sen benim ikizimsin. Sen de benim gibi eğitildin. Doğumda ayrıldık, iki farklı ülkeye götürüldük ve Birlik tarafından suikastçı olarak yetiştirildik. Ama çok genç yaşta, başka bir alanda umut vaat ettim: Liderlik. Ve böylece beni haleflik için eğitmeye başladılar."

Vonnegut ayağa kalktı, Victor silahını daha sıkı kavradı, Lysandra da silahını Victor'a doğrulttu. Vonnegut silahını sandalyenin üzerinde bıraktı; belki de bu bir ateşkes ve iyi niyet göstergesiydi.

Vonnegut, "Birlik'in o zamanki lideri beni bizzat seçti," diye devam etti. "Kendisi öldükten sonra yerine benim geçmemi istedi. Kendisinden önceki tüm liderlerden daha uzun yaşamıştı, bu yüzden zaten zamanının azaldığını biliyordu. Beni eğitmeye başladı. Liderler genellikle uluslararası masanın başına oturduktan sonraki on yıl içinde ölürler. Senin de çok iyi bildiğin gibi bu tehlikeli bir iştir. Ama ölmeden önce otuz sekiz yıl boyunca Birlik'i kontrol etti." Victor'ı eliyle işaret etti. "Her neyse, Birlik'in uzun yıllardan beri gördüğü en yetenekli suikastçı olan tek yumurta ikizim olduğu gerçeği, görmezden gelinemeyecek kadar mükemmeldi."

Victor, Vonnegut'ın söylediği her şeyi göz ardı ederek, "Senin adın ne?" dedi.

Victor'ı herkesten daha iyi tanıyordum. Her ne kadar bu bilgiyle ilgilenmiyor gibi görünse de ileride kullanmak üzere dosyalıyordu.

Vonnegut gülümsedi ama cevap vermedi.

Victor, "Birlik'in lideri, senden öncekinin yerine geçmeden çok önce Vonnegut olarak biliniyordu," dedi.

"Evet. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, öyle değil mi?" Ellerini ceplerine soktu. "Çocukken hatırladığım isim Benedict'ti ama bu çok uzun zaman önceydi." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Çok tuhaf bir isim, bu yüzden ondan kurtulduğuma memnunum."

Sanırım Benedict Cumberbatch'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu!

Evet, kesinlikle aklımı kaçırdım; böyle bir zamanda aktörleri mi düşünüyordum?

Her şeyi sanki önemsizmiş gibi geçiştirmek istercesine, "Vonnegut gerçekten bildiğim tek isim," dedi ve omuzlarını silkti. "Benden önceki Vonnegut beni sadece doğuştan bir lider olduğum için değil, ikizim doğuştan bir suikastçı olduğu ve tam da bana benzediği için istedi. Eğer bana bir şey olursa yerime geçecek kişi sen olacaksın."

Victor asit gibi yakıcı bir sesle, "Ve sana benzediğim için," dedi. "Senin katılamayacak kadar korkak olduğun daha ölümcül durumlar için bana yem olarak ihtiyacın var."

Vonnegut bir kez daha omuz silkti. Kibirli gülümsemesi dudaklarından hiç silinmiyordu.

"Bunu inkâr etmeyeceğim," diye itiraf etti. "Suikastçı olmak için pek uygun değildim." Birdenbire güldü ve bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu açıklamadan önce hemen anladım. "İşe yaramaz kardeşimiz Niklas Fleischer'dan çok daha iyiydim elbette ama siz anladınız."

Medyum olsam daha başarılı olurdum.

Keskin bir *güm* sesi duydum ve Vonnegut yere yığıldı.

"Düşünme bile seni çılgın sürtük!"

James Woodard, Lysandra'nın arkasında duruyordu, elinde bir silah vardı. Victor Vonnegut'ı vurduktan hemen sonra James silahı, o zamana kadar durduğu yerin hemen yanında, yerde yatan ölü adamdan almış olmalıydı.

"Silahı yere bırak ve tekmeleyerek uzaklaştır."

Lysandra söyleneni yaptı, gözlerindeki bakış tehditkâr ve intikamcıydı. Silah ulaşılamaz bir yere savrulunca, James muhtemelen Victor kapılardan içeri girmeden önce tuttuğu uzun ve derin nefesini bıraktı.

Vonnegut kalçasındaki kurşun yarasından dolayı hissettiğini bildiğim acıya karşı sızlanmıyor, ağlamıyor ya da inlemiyordu ama yüz ifadesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Elini kanayan yara-

ya bastırdı. Kıpkırmızı lekeler, altındaki parlak zemini boyuyordu.

"Bunu hak ettim," dedi. "Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama beni sen öldürmedin. Ve bu oldukça ilginç, sence de öyle değil mi?"

"Victor?"

"Bekle aşkım, lütfen..."

Tartışacak enerjim yoktu ama ona söylemem gerekiyordu.

Ben...

24. BÖLÜM

Victor

Fark etmem, gerekenden daha uzun sürmüştü ama Izabel'in bilinci artık yerinde değildi. İçten içe paniklesem de Vonnegut ve Lysandra'nın ne kadar paniklediğimi bilmelerine izin veremezdim. Ancak bunu tamamen saklamaya çalışmanın da bir faydası yoktu çünkü onun hakkında ne hissettiğimi biliyorlardı. Ve kardeşime olan duygularımı da.

Vonnegut kurşun yarasına rağmen ayağa kalkmak için çabalayarak, "Ona yardım edebiliriz," dedi.

Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse düşüyordu, bu yüzden Lysandra ona yardım etmek için koştu.

"Benden uzak dur."

Onu kenara itti; Lysandra reddedildiği için şok olmuş görünüyordu.

Silahımı ikisine de doğrulttum. Bu odaya başka birinin girmesine izin veremezdim yoksa sayıca az konuma düşerdim ve dikkatim dağılırdı. Ama Izabel'i de olduğu yerde ölüme terk edemezdim.

James Woodard, "İzin ver, onu revire götüreyim," dedi.

"Hayır. Sen kal. Silahına ihtiyacım var."

O güne kadar bir ikiz kardeşim olduğunu bilmiyordum. Ya da Lysandra adında bir kız kardeşim olduğunu. Bunların hiçbiri beni şaşırtmamıştı. Beni şok etmiyor ya da hayrete düşürmüyor, üstelik çok da ilgimi çekmiyordu. Birlik'in, Nora Kessler'ın da bir ürünü olduğu Gölge Tarikatı'nınkinden pek de farklı olmayan üreme programından haberdardım. Yine de benimle benzerlik gösteren birden fazla kişinin olma ihtimalini merak ediyordum. Ve buna izin veremezdim. Genellikle bizim de bir ürünü olduğumuzdan emin olduğum suni döllenme prosedürleri çoklu doğumlarla sonuçlanmıştı.

"Söyleyin bana," dedim. "Ben tek miyim? Aynı batından olma başka kardeşler de var mı?"

Vonnegut bir kahkaha attı.

Şaşkınlıkla, "Batın mı?" dedi. "Düşündüğümden çok daha soğukkanlısın Victor Faust. Gerçekten de burada durmalı, benim yerimde olmalı ve benim gücümü elinde tutmalısın." Kahkahası

odanın içinde yankılandı. "Sen doğuştan katil ve lidersin, ben sadece birini başarabildim."

"Başkaları da var mı?" diye üsteledim.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bizim batından sadece üç yavru vardı." Bu kelimeyi kullanırken sırıtıyordu.

Üç mü? Sorup soruşturmama gerek kalmadan üçüzün Lysandra Hollis'tan başkası olmadığını hemen anladım. Sanırım bize benziyordu ama onun bir kadın olması yüzünden ve hayatımın aşkının yanı başımda, yerde can çekişiyor olmasının etkisiyle bunu bir araya getirmek daha zor olmuştu.

Vonnegut yerdeki pozisyonunu düzeltmeye çalışarak, "Bizimle tanıştığına göre," dedi. "Başka kardeşlerinin olması hakkında ne düşünüyorsun? Naeva ile tanışmıştın, değil mi? O da bir başkasıydı." İnce ince gülümsedi ve bunu gizlemek için yere baktı. "Şey, o da uygun değildi. Şimdi nerede peki? Son duyduğumda Meksikalı dövüşçü sevgilisiyle Los Angeles'ta bir yerlerdeydi. Leo Moreno mu?"

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ama neden?

"Sadece bir kardeşim var," dedim. "Onun adı da Niklas Fleischer."

"Ama bizi ailen olarak düşünebilirsin," dedi. "Tek istediğim seni buraya getirmek, sana her şey hakkında gerçeği anlatmak ve bize katılmanı sağla-

maktı." Başını eğdi. "Direnmekten çok daha kolay olurdu."

Izabel.

Baygın düştüğünden beri gözümü ondan ayırmamıştım. En azından hâlâ nefes alıyordu fakat organları muhtemelen iflas ediyordu ve ona tıbbi bakım sağlamam gerekiyordu.

İlk kararıma rağmen artık başka seçeneğim kalmamıştı. Vonnegut'a, "Doktorunu hemen buraya çağır," diye emrettim. "Ve sadece doktorunu. O kapıdan başka biri girerse ölürsün."

Vonnegut başıyla Lysandra'ya hafif bir hareket yaptı, Lysandra cep telefonunu almak için elini bluzunun ön kısmına götürdü.

Keskin bir ses tonuyla, "Hoparlörü aç," dedim. Telefonda söyleyeceklerine dikkat etmesi için onu uyarmama gerek olmadığını biliyordum: Şifreli kelimeler olmayacaktı, sadece basit, anlaşılır talimatlar. Ayrıca tüm bina zaten benim varlığımdan haberdardı. Bu odaya Vonnegut'ı korumak için başka kimse gelmemişti ve bunun nedeni de açıktı.

Vonnegut'ı henüz öldüremezdim çünkü onun hayatta olması, içeri girerken öldürmediğim diğer tüm ajanların bu odaya hücum edip beni öldürmelerini engelleyen tek şeydi. Ve Izabel'i. Niklas'ı nereye götürdüklerini bilmediğim için onun hayatı da Vonnegut'ın hayatına bağlıydı. Yürüyemeyen

ve ölümün eşiğinde olan Izabel ve Niklas'ı bu binadan canlı çıkarmamın hiçbir yolu yoktu.

Birlik bunu biliyordu. Lysandra bunu biliyordu. Vonnegut bunu biliyordu. Bu yüzden başka kimse gelmemişti. Ama ölmemi istemediği konusunda doğruyu söylüyordu. Ölmemi isteseydi çoktan ölmüş olurdum. Uzun zaman önce, hatta bu gece, bu binaya girdiğimde. Yetenekli olabilirdim ama bir tanrı değildim; ölümsüz değildim ve o sırada orada durmamamı sağlayacak fazlasıyla adam vardı. Tek bir ajan bile bana silah doğrultmamıştı. Bazıları beni vuracakmış gibi davranmıştı ve kendi taraflarından birçok el ateş edilmişti ama hepsi de korkunç derecede isabetsiz atışlardı. Birlik'i tanıyordum, isabetli silah kullanamayan ajanları eğitip şekillendirmezlerdi. Vonnegut'ın yakın zamanda ifade ettiği gibi "biçilmiş kaftan" olmayanlar çoğu zaman elenirdi. Niklas ve Naeva gibi diğerleri ise sürgüne gönderilir ya da Birlik içinde daha düşük pozisyonlara getirilirdi.

Vonnegut beni kesinlikle sağ istiyordu ve bu yüzden bu dünyada sevdiğim iki kişi elinde olmasına rağmen üstün olan bendim.

Izabel benim asıl endişemdi. Ve Niklas'ın, Vonnegut'ın iddia ettiği gibi muamele gördüğünü umuyordum. Ama kafasına silah dayanmış bir şekilde tedavi edildiğine de emindim.

Lysandra parmağını ekranda gezdirdi ve birkaç saniye sonra cihazdan bir ses geldi.

"Katımıza ekipmanlı bir sağlık ekibi gönderin," diye talimat verdi. "Ve bunu çabuk yapın."

Ajan, "İhtiyacınız olan tek şey bu mu?" diye sordu. "Oraya daha fazla silahlı adam göndermemiz gerekiyor mu?"

Lysandra'nın gözleri benimkileri taradı.

"Sadece ekipmanlı bir tıbbi ekip, küçük bir ekip."

Parmağını tekrar ekranda gezdirdi ve aramanın sona erdiğini gördüm. Telefonu bluzunun içine geri koydu, gözleri bana nefretle bakıyordu.

Tekrarladığı cevap *evet* anlamına da gelebilirdi ama bu riski almak zorundaydım.

Benim için dayan aşkım.

Izabel'e bakmak istiyordum ama yapamıyordum.

Sadece bir süre daha dayan.

Vonnegut'a, "Eğer tek istediğin benim bu işe dahil olmam, işbirliği yapmam ve sana karşı değil de senin yanında olmamsa o zaman neden şimdi buradayız? İşler neden bu noktaya geldi?" dedim.

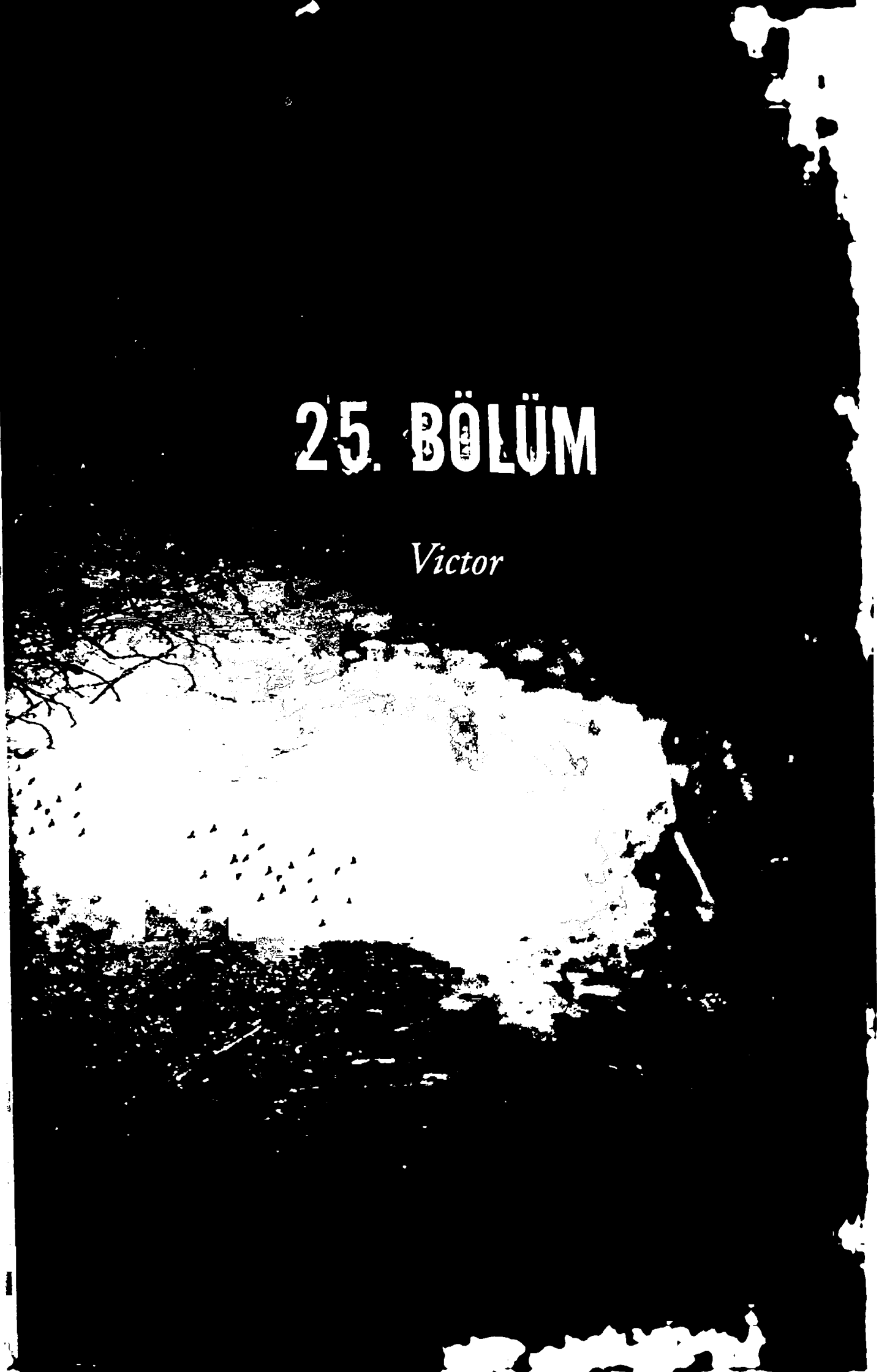
Bunları bilmek istiyordum ama şu an sadece dikkatini dağıtmak için soruyordum.

Vonnegut, "İlerlemene sadece üç hafta kalmıştı," dedi. "Meksika'daki yerleşkeden o kaçak kızla

ayrıldığında ve onu ait olduğu yere geri götürmeyi reddettiğinde. O gün, o görev *her şeyi* değiştirdi."

25. BÖLÜM

Victor

Vonnegut bacağını güçlükle hareket ettirmeye çalışarak yeniden pozisyon aldı. Çok kan kaybediyordu; daha fazlası pantolonundan yere sızmıştı ve tıbbi yardım almazsa ya da en azından yarasını bağlamazsa kan kaybından ölecekti.

"Kontrolden çıktın," diye devam etti. "Ama Birlik senin ortadan kaldırılamayacak kadar değerli olduğunu gördü. Bu yüzden her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için bekledim."

Elini bacağındaki yaranın üzerine bastırınca yüz ifadesi acının etkisiyle sertleşti. Solgun görünüyordu.

Lysandra bana dönüp, "En azından bacağıyla ilgilenmeme izin ver," dedi. "Kan kaybından ölecek."

Bir an düşündükten sonra başımla onayladım.

Lysandra yarasını sarmak için hızla hareket etti, yarayı bağlamak için bluzunu yırttı. Dantelli siyah bir sutyenle sarmaladığı göğüsleri açıkta kaldı ve cep telefonu yere düştü

Vonnegut açıklamaya devam ederken kadının yarayı sarmasına izin verdi.

"Sana şüpheyle yaklaşmıştım," dedi. "Canavar olabiliriz ama günün sonunda hepimiz insanız ve her birimiz âşık olabilir ya da annelerimizi öldürebiliriz. Bu şekilde davranmamız neden bu kadar uzun sürdü sanıyorsunuz? Gözlerim ve kulaklarım Niklas Fleischer ve Sarai Cohen'ın üzerindeydi..."

"Izabel Faust," diye düzelttim.

Rahatsızlığının altından gülümsemeyi başardı.

"Izabel Faust," diye yineledi. "Sen kontrolden çıktığından beri onların peşinde ajanlarım var Victor. İtalya'ya gittiklerinde bile. İkisini de yakalamak için mükemmel bir zamandı ama onlar İtalya'da rollerini oynarken üçünüz arasındaki pembe dizi biraz hız kazanmış gibi görünüyordu. Ben de bekleyip görmek için geri çekilmeyi seçtim."

Araya girip, "Niklas ve Izabel birbirlerini daha yakından tanırlarsa," dedim. "Aşk gibi kuvvetli duyguların sonuçlarını nihayet anlayacağımı düşündün. Ve sonra da Birlik'e geri dönecektim."

Vonnegut hayal kırıklığıyla inleyip, "Aman Tanrı'm, lütfen söylenmesi gerektiği gibi söyle şunu," dedi. "Niklas ve Izabel birbirlerini becerip sana ihanet ederlerse sonunda aşkın ve diğer koyunlarla birlikte dış dünyada bir yaşamın sonuçlarını anlayacağını düşünmüştüm. Onları bilerek bu duruma soktuğunu fark ettiğimde geri döneceğine daha da ikna olmuştum."

Başını salladı ve gülerken omuzları hafifçe titredi.

Sözleri can yakıcıydı çünkü doğruydu.

"Benim... İnsanlık dışı kalmamı istediğini sanıyordum," diye hatırlattım ve canımı yakan yorumu tamamen görmezden geldim. "Ama konuşma tarzımı eleştiriyorsun?"

Vonnegut iç geçirip, "Sanırım haklısın," dedi. Lysandra bacağının etrafındaki kumaşı sıkarken yüzünü buruşturdu. "Ama yalan söylemeyeceğim ve seninle ilgili beni her zaman rahatsız eden tek şeyin konuşma tarzın olduğunu söyleyeceğim."

Ona şaşkınlıkla baktım.

Başını salladı ve anlatmaya devam ederek, "Her zaman çok düzgün konuşuyorsun," dedi. "Nadiren kısaltmalar ya da küfürlü kelimeler kullanıyorsun, lanet olası bir katil robot gibisin. Bu çok sinir bozucu. O kadının bunca zaman buna nasıl katlandığını merak ediyorum."

Kapılarda bir hareketlenme oldu; altmışlı yaşlarında, mavi önlüklü yaşlı bir doktor, yanında bir serum sehpası ve diğer elinde çeşitli tıbbi malzemelerle dolu bir kutuyla içeri girdi. Onun ardından üzerinde bir makinenin olduğu bir sedyeyi iten daha genç bir sağlık görevlisi ve onun arkasında da iki raf dolusu malzeme ve büyük bir metal tepsiyle daha küçük ekipman taşıyan başka bir sağlık görevlisi girdi.

Üçü de hızla hareket ederek doğruca Vonnegut'ın yanına gitti çünkü Vonnegut örgütlerinin lideriydi ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu açıktı.

Vonnegut ve Lysandra onların Izabel'e doğru gitmediklerini fark ettiklerinde kısa bir an için bir şey söyleyip onları düzeltecek ve Izabel'e yardım etmelerini söyleyecek gibi göründüler. Ama benim itirazım olmadığını görünce kafaları karışmış olsa da sessiz kaldılar.

Lysandra hızla yoldan çekildi. Sağlık görevlisi elinde malzemelerle hemen yere çömelip yarayla ilgilenmeye başladı. Vonnegut'a gizlice silah ve mühimmat şarjörü verilmediğinden emin olmak için izliyordum ama daha dikkatli izlediğim adam, serum torbası taşıyan daha yaşlı olandı. Üçüncü sağlık görevlisi alkollü bir bezle bölgeyi temizleyip, lateks eldivenli parmağını sıkıştırılmış damar boyunca gezdirerek sıvı almaya hazırlanırken o da torbayı yerleştiriyordu.

Serumun takılmasından bir saniye önce onlara, "Hayır," dedim ve boştaki elimle Izabel'i işaret ettim. "Serumu ve ihtiyacı olan diğer her şeyi alacak."

Ölüme çok yakın olduğu için bunun çok önemli olduğunu biliyordum ama o sırada bunu tam olarak düşünemiyordum. Ona bakamıyor, ona odaklanamıyor, onunla kendim ilgilenemiyor ve her şeyden çok yapmak istediğim şeyleri yapamıyordum.

Sağlık görevlileri donup kaldılar ve Vonnegut'a endişe ve şaşkınlıkla baktılar. Serumu takmak üzere olan yaşlı adam bana baktı.

"Ama ihtiyacı var..."

"Neye ihtiyacı olduğu umurumda değil," dedim ve başımla Izabel'i işaret ettim. "Şimdi ona yardım et yoksa senin de tıbbi müdahaleye ihtiyacın olur."

Yine de üçü birden onay için Vonnegut'a baktılar ve o da onlara onay verdi. Sağlık görevlileri aceleyle Izabel'in yardımına koştu.

Vonnegut gülümsedi.

"Görüyorsun," dedi. "İşte bu yüzden çok değerlisin, hiçbir şeyi kaçırmıyorsun."

Cevap vermedim. Görünüşe göre ikiz olmamıza rağmen onunla aramızda pek çok fark vardı. Bunlardan biri de benim sessizliği tercih etmem ve onun konuşmaya ihtiyaç duymasıydı.

"Serumun zehirle dolu olmadığından emin olmak istedin," dedi. Haklıydı. "Sadece o serum torbasındaki sıvıları bana vermeye istekli olmalarından bile elektrolitten başka bir şey içermesinin mümkün olmadığını biliyordun."

Onun ve Lysandra'nın dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Hikâyeyi bitir," dedim.

Vonnegut, Izabel'le Niklas'ı isteseler birçok kez yakalayabileceklerini ama bundan vazgeçtiklerini ve bunun nedeni anlatmaya devam etti. Bana söylediği her şey dikkat dağıtmaktan ibaretti; ikimiz de birbirimizin dikkatini dağıtmaya çalışıyorduk ama benim de aynı oyunu oynadığımı bildiğinden şüpheliydim.

Geldiğimden beri ilk kez göz göze geldiğim James Woodard'a baktım. Hemen anladı. Vonnegut artık yerde kendisine en az rahatsızlık verecek pozisyonu bulamıyordu. Debelendi ve sonra pes edip yan yattı.

Lysandra, "En azından ona bir sandalye veremez miyim?" diyerek araya girdi.

"Bir sandalye onu daha rahat ettirmez," dedim. "Ama sen bir sandalyeye oturup çeneni kapatırsan hepimiz rahat ederiz."

Lysandra'nın yumrukları iki yanında sıkıca kenetlendi; gözlerinde benimkine benzediğini kabul ettiğim alevler o kadar şiddetli yanıyordu ki eline bir silah geçse beni o an öldüreceğini biliyordum.

En yakın sandalyeye doğru başımı salladım ve yumruklarını titreten bir saniyelik öfkeden sonra oturdu. Çenesini kapattı ama ne kadar susabilecekti?

Odaya girdiğimden beri silahı bir kez bile elinden almadığım Vonnegut'a odaklandım. Kolumun şimdiye kadar yorulmuş olması gerekirdi ama damarlarımda yüksek oktanlı gaz gibi akan adrenalinden bunun farkına varamıyordum.

Sonunda onun yüzünü görmek ve Birlik'i yöneten adamı tanımak çok tuhaftı. Ve daha da tuhafı -gerçek bile değildi- yüzünün tıpatıp benimkine benzediğini bilmekti.

Sedyede yatan Izabel'le ilgilenen sağlık görevlilerine baktım; serum iğnesi kolunun içine yerleştirilmişti ve torbadan sıvı damlıyordu. EKG çubukları göğsüne, kollarına, bacaklarına bağlıydı ve makine teşhis için çalışmaya başlamıştı. Çok zayıf ve solgundu; kalça kemikleri sivri kayalar gibi çıkıktı ve onu bu hâlde görmek beni öldürüyordu. Son birkaç haftadır yaptığım gibi kendime bunun gerekli olduğunu, her şeyin zamanlamasının mükemmel olması gerektiğini söyleyip durdum. Kendimi onu burada bırakmak zorunda olduğuma ve planımdan vazgeçip onu daha erken kurtarmaya çalışamayacağıma ikna etmeye çalıştım. Her gün dizüstü bilgisayarımı ya da telefonumu açıp o ve Niklas'ın odanın içindeki canlı yayınını izlediğimde nasıl zayıfladıklarına, bir deri bir kemik kaldık-

larına ve hayal gördüklerine tanık olmuştum. Kendime bunu atlatabileceklerini, hayatta kalacaklarını söylemeye çalışmıştım.

Belki de yanılıyordum.

Şimdi ise çok geç kalmaktan korkuyordum.

Tehdide odaklan...

Son üç haftadır benimle birlikte perde arkasında çalışan ve bana mesajlar ileten James Woodard, şehre bakan uzun pencereye en yakın noktada duruyordu ve silahı hâlâ Lysandra'nın üzerindeydi. Otellerin misafir odalarındaki gibi kullanımdan kaldırılmış bir klima, pencerenin altında duvara monte edilmiş hâlde duruyordu.

Woodard az önce gizlice mesaj göndermek için kullandığı cep telefonunu dikkatlice ceketinin gizli cebine geri koydu.

Vonnegut'ın "Söylesene Victor," diyen sesi beni tekrar şimdiye döndürdü. "Dış dünya sana yeterince şey gösterdi mi? Ait olduğun yere, Birlik'e dönmeye hazır mısın?"

Merkezi klima sisteminin sessizce çalıştığını duyuyordum.

"Birlik'e yeniden katılmanın basit bir süreç olacağına ve hiçbir yankı uyandırmayacağına inanmakta güçlük çekiyorum," dedim.

Vonnegut omuz silkti.

"Bunu söylemeye gerek yok ama yaşayacaksınız; Izabel Faust ve Niklas Fleischer yaşayacak. Sen neredeyse benimkine eşit bir pozisyonda olacaksın ve Niklas da terfi edecek." Tekrar omuz silkti ve dudaklarını büzdü. "Izabel'in hiçbir zaman Birlik'in bir parçası olmadığını, resmî bir eğitimi olmadığını ve sizin için sadece dikkat dağıtıcı olacağını düşünürsek yerini değiştirebiliriz. Yıllar önce annesi onu Meksika'ya götürdüğünde mahrum bırakıldığı sıradan, normal hayatı yaşama şansı bulur. Onur korur ve güvenliğini sağlarız."

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Kardeşim," diye söze başladım fakat şimdiden biraz sersemlemiş gibi hissetmeye başlamıştım. "Bu hayatın bir parçası olmak istemiyor, bu yüzden bir terfi gerekli olmayacak." Durakladım ve uyku sersemliğini dağıtmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. James Woodard pencerenin altına monte edilmiş klimaya yaklaşmıştı. "Aslında," diye devam ettim. "Niklas'ın yer değiştirmeye ve doğduğu andan itibaren mahrum bırakıldığı basit, normal bir hayata ihtiyacı olacak."

Vonnegut'ın başı hafifçe sallandı fakat kontrolünü yeniden kazandı ve hiçbir şey düşünmüyormuş gibi göründü.

"Ya Izabel?" diye sordu.

"Izabel ben nereye gidersem oraya gelir. Eğer onu resmî olarak Birlik'in bir üyesi olması için

eğitmek istiyorsanız eminim çok az itirazı olacaktır. Yine de ona söylediğiniz her şeyi yapacağını garanti edemem." Omuz silktim ve onun ne kadar inatçı ve mücadeleci olduğunu ve şüphesiz onlara yaşatacağı cehennemi düşündüm. "Yani, bir tür tartışma."

Onun durumunda bu, birkaç burnun kırılmasını ve belki de birkaç kişinin hadım edilmesini gerektirecekti.

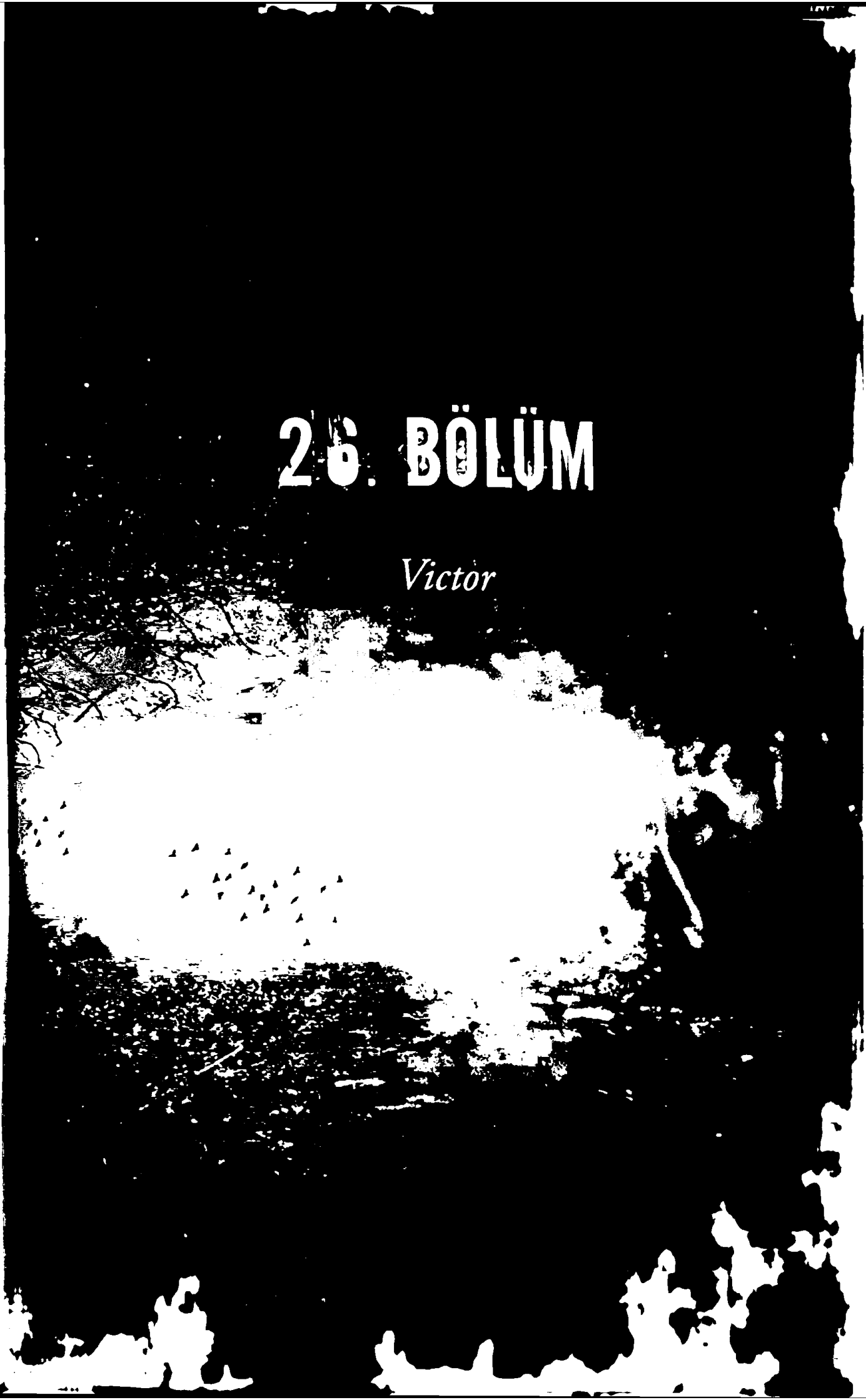
"Bunların hepsi ayarlanabilir," dedi Vonnegut.

Lysandra'nın başı öne eğildi, kendini sarsarak uyandırdı, gözlerini tekrar tekrar kırpıştırdı, ellerini yüzünde ve başının üstünde gezdirdi.

Ben de tuhaf bir yorgunluk hissediyordum. Klima ünitesinden süzülen gazın beni de binadaki diğer herkes gibi hareketsiz hâle getirmesine çok az zaman kalmıştı.

Woodard şimdi klima ünitesinin önünde duruyordu, vücudunun üst kısmı benimkiyle aynı şekilde sallanıyordu ama yüzünde bir gaz maskesi vardı.

Bir silah namlusunun soğuk, sert metalinin başımın arkasına bastırıldığını hissettim ve derin bir erkek sesi kulağımda yankılandı.

26. BÖLÜM

Victor

"Oyun bitti Faust," dedi ve gözlerim Izabel'i hayatta tutmaya çalışan sağlık görevlilerinin durduğu yere kaydı. Yaşlı doktor aralarında yoktu.

Lysandra bu fırsattan yararlanmaya çalışıyor, vücudundaki gaz nedeniyle Vonnegut'a çaresiz bir şekilde yardım etmek için çırpınıyordu. Vonnegut'a bir metre kala iki kez yere düştü.

Hızlı davranıp, eğilerek sağlıkçının bana doğrulttuğu silahın namlusundan kendimi kurtardım, dirseğimi karnına gömdüm ve ardından dışa doğru bir tekme savurup ayağını yerden kestim.

Bu noktadan sonra her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki hepsi benim için bir sis perdesinin arkasındaki görüntülerden ibaretti. Her iki taraftan da ateş ediliyor ama çoğu ıskalıyordu. Benim silahım bile hedefi tutturamıyordu çünkü hiçbirimiz doğru düzgün göremiyorduk.

Sağlıkçı beni bir şekilde arkamdan yakaladı ve yere yatırdı. Yuvarlanıp birbirimize yumruk salladık ve ikimizin de burnu kanayana kadar yumruklaştık.

Silahım bir ara elimden düşmüştü ve hiç fark etmemiştim ama şimdi parmaklarımın birkaç santim ötesinde olduğunu görüyordum. Tüm gücümle iki bacağımı da kaldırıp sağlık görevlisinin kalın boynuna doladım; onu aşağı çekip üzerimden indirdim ve kafasının arkasının mermer zemine çarptığını duydum.

Artık doğru düzgün göremiyordum. Ellerimi ileri geri hareket ettirerek ellerimin ve dizlerimin üzerinde körlemesine silahımı aradım.

Woodard'ın sesini duydum.

"Çabuk, Victor!"

Klima ünitesinin içine gizlenmiş ikinci gaz maskesi yerdeydi ve kollarımın arasında kayıyordu. Elime alıp hızla taktım ve başımın arkasındaki kayışı ayarladım. Birkaç dakika sonra daha önce soluduğum gazdan kurtulmuş değildim ama Vonnegut ve Lysandra'nın aksine ciğerlerim artık daha fazlasını almıyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktım.

Woodard kolumu tutarak, "Hemen gitmeliyiz," diye ısrar etti. Nefesini kontrollü aralıklarla tutabildiği ve konuşmaktan kaçınabildiği için en az

gazı o solumuştu; ayrıca kimse fark etmeden maskesini takabilmişti.

Döndüğümde Vonnegut, Lysandra ve bana saldıran doktorun yerde yattığını, umutsuzca nefeslerini tutmaya çalıştıklarını ama bunun durumlarını daha da kötüleştirdiğini gördüm. Her nefes alma ihtiyacı duyduklarında keskin bir şekilde nefes verip daha derin nefes almak zorunda kalıyorlardı.

Vonnegut kardeşimdi, ikizimdi, buna şüphe yoktu ama yine de bilmek istediğim çok fazla şey vardı. Buraya onu öldürmek için gelmiştim -son birkaç yılımı sadece onu öldürmeyi dileyerek geçirmiştim- ama şimdi... Yapamıyordum. Benim kanımdan ve canımdan olduğu için mi yapamıyordum?

Hayır, bundan çok daha fazlası vardı.

"Victor," diye ısrar etti Woodard, sesi gaz maskesinin içinde boğuklaşıyordu. "Burada uzun süre kalamayız."

Sırtüstü yere uzanmış, bilincini kaybetmemek için mücadele eden Vonnegut'ın başında durarak aklıma gelen tek soruyu sordum:

"Neden hâlâ hayattayım?"

Bana anlattığı hikâyeye rağmen en büyük gizem buydu.

Vonnegut belli belirsiz gülümsemeyi başardı; gözleri dalgalanıyordu, konuşurken bir el hareketi

yapar gibi elini kaldırdı ama sonra eli yanına düştü. Gözkapakları, onları açık tutma isteğiyle girdiği savaşı kazandı ve iki saniyeden kısa bir süre içinde bilincini kaybetti. Lysandra ve sağlık görevlileri birkaç dakikadır dışarıdaydı.

Arka planda Woodard bana bağırıyordu ama düşüncelerime dalmış olduğum için ancak birkaç dakika sonra onu fark ettim.

"Izabel'i planlandığımız gibi asansöre götür," dedim. "Onu bodrum katındaki park yerinde bekleyen minibüse bindir. Mozart onu bekliyor."

"Peki ya Niklas?"

"O da bu katta mı?" diye sordum.

Başını sallayıp, "Doğu koridorunun sonunda, asansörü geçtikten hemen sonra," diyerek yönü işaret etti. "Ne yapacaksın?"

"Izabel'i al," dedim. "Onu buradan götür. Beni minibüste bekle; Niklas'ı getireceğim. Jones'a maskeni ver, beni bu katta bulmasını ve elini çabuk tutmasını söyle."

Binadaki diğer ajanlar ya ölecek ya içeri girerken benim tarafımdan vurulacak ya da havalandırma sisteminden süzülen gaz yüzünden çoktan bayılmış olacaklardı. Ancak gaz sınırlıydı ve her an tükenebilirdi. Üstelik etkisi on dakika içinde geçecekti. Bu yüzden Woodard acele etmemiz gerektiği konusunda haklıydı.

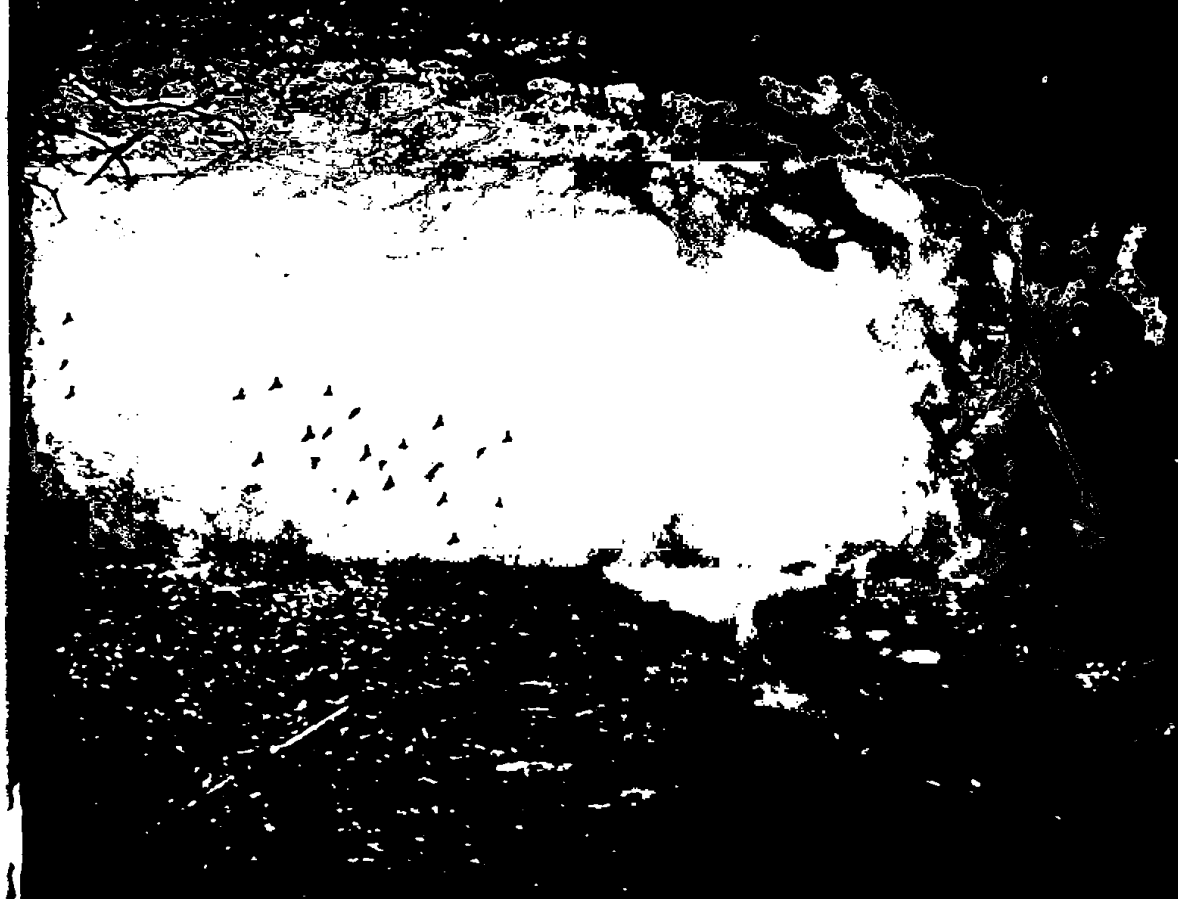
Daha fazla zaman kaybetmeden, sedyeyi iterek kapıdan çıkardı ve baygın, solmuş Izabel'i de yanında götürdü.

Benim için dayan aşkım.

Ceketimden dört fermuarlı kravat çıkarıp Vonnegut ve Lysandra'nın el ve ayak bileklerini arkadan bağladım. Onları teker teker odadan çıkarıp koridordan asansöre doğru sürükledim ve ben kardeşimi ararken onları Jones'tan yardım beklemeleri için bıraktım.

27. BÖLÜM

Izabel

Uyandığımda nerede olduğumu, ne kadar zamandır baygın olduğumu, hatta hâlâ hayatta olup olmadığımı bile bilmiyordum. Ama Victor'ın bir sandalyede oturan belli belirsiz siluetini, yakındaki pencereden süzülen bulutlu ve ıslak bir günün gri ışığının onu yıkadığını gördüğümde, en azından rüya görüyor olduğumu düşündüm.

Yataktan doğrulup dik oturdum.

Sakince, "Şu anda seni bekleyen bir şey yok," dedi ve sandalyeden kalktı. "O yataktan kalkmanı gerektirecek bir şey yok."

"Ben ne zamandır..."

Aniden dudaklarımda ağzının tatlı sıcaklığını, dilinin tutkulu hareketinde hissedebildiğim ondan bana akan özlem ve rahatlamayı, yüzümü kucak-

layan ve sıcaklığıyla saran ellerinin yumuşaklığını hissettim.

Derin öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdim ve uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissettim.

Dudakları yavaşça çekildi ama onu hâlâ orada, ağzını benimkinden sadece birkaç santim uzakta hissedebiliyordum. Gözkapaklarımın karanlığının ardındaki anın tadını çıkardım, bir şekilde sadece düşüncelerimde böyle anların gerçekten güvenli olduğunu hissettim.

Sonunda ona baktım ve gördüğüm şey karşısında şaşırdım. Çünkü bunu daha önce hiç görmemiştim. Victor Faust'ta görmemiştim.

Şaşkınlığımı fark ederek, "Ne oldu?" diye sordu.

Elimi aramızdan kaldırarak, parmak uçlarımı hafifçe yanağına koyup kirli sakallı tenine dokundum, gözlerindeki bakış değişmiş, bunca yıldır tanıdığım sert ve metanetli adamdan ziyade yumuşak ve sevecen biri olmuştu.

Elini bileğime koydu, yüz hatlarında endişeli bir ifade vardı.

"Eğer benim gerçek Victor Faust olup olmadığımı merak ediyorsan..."

Parmak uçlarımı hafifçe yanağına dokundurdum ve başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım.

"Senin kim olduğunu biliyorum Victor. Sadece seni daha önce hiç bu hâlde görmemiştim."

Bana doğru eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı.

"Ne hâldeyim, Izabel?"

Gözlerinin içine bakıp "Âşıksın," dedim.

Şaşırmıştı, açıklamak için elimden gelen çabayı gösterdim.

"Şu an tam burada, seninle tanıştığımdan beri ilk kez... İlk kez bana duyduğun aşkı gerçekten hissediyorum."

Elini bileğimden yavaşça çekti. Meraklı bir düşünceyle başını eğip, "Ama seni sevdiğimi söylediğimde sana asla yalan söylemedim," dedi.

Uzanıp dudaklarını öptüm.

"Hayır," dedim. "Bana yalan söylediğini hiç düşünmedim Victor. Beni sevdiğini söylediğinde doğruyu söylediğini hep biliyordum. Ama şimdi bunu hissediyorum."

Elimi yanağından çektim.

"Bunca zamandır kendinle savaşıyordun. Meksika'da, arabanın arka koltuğunda beni gördüğün andan itibaren bana karşı olan hislerinle savaştın. Beni Javier'a geri götürebilirdin ama yapmadın. O boktan motel odasında beni Izel'a verebilirdin ama vermedin. Benden kurtulmak, bildiğin

tek hayata geri dönmek için o kadar çok fırsatın vardı ki ama yapamadın."

Elimi yatağın üzerinde duran elinin üzerine koydum; bakışları tekrar bakışlarımla buluştu.

"Bana sık sık beni sevdiğini söyledin," diye devam ettim. "Ve bana olan aşkının seni nasıl değiştirdiğinden, kim olduğunu nasıl değiştirdiğinden bahsettin. Hatta zaman zaman tutkuyla bahsettin ve ben bu sözlerden bir kez bile şüphe etmemiş olsam da bir parçam her zaman bunları söylerken ne kadar kendinden emin olduğunu sorguladı. Onlara inanmadığından değil ama âşık olmak, reddetmek üzere yetiştirildiğin ve eğitildiğin yabancı ve tehlikeli bir duyguydu."

Elimi onunkinin altından geçirip parmaklarımızı kenetledim; elimi sıkıp yutkundu ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Sadece bir sorum var," dedim.

"Ve her ne ise benim de bir cevabım olacak."

Gülümsedim ve karşılığında elini sıktım.

"Ne değişti? Ne oldu da sonunda kendine, hislerine güvendin ve savaştığın parçanı reddettin?"

Kafası karışmış ve düşünceli görünüyordu.

"Ben sadece seni kaybetme düşüncesine dayanamadım," dedi. "Ve sanırım gittiğimde her şeyi düşünmek için yeterince zamanım vardı."

Sen gittiğinde...

"Victor, beni bir daha görmemeye mi niyetliydin?"

Başını salladı.

"Seni terk ettim çünkü buna mecburdum," dedi. "Ve bunun gerçek nedenini sana söyleme riskini göze alamazdım."

"Her şeyin gerçek olması gerekiyordu," dedim. "Vonnegut ve Birlik'in artık senin korumana sahip olmadığıma inanmalarını istedin. Niklas'ı ve beni yakalama yeteneklerinden emin olmaları gerekiyordu. Tüm bunların senin planının bir parçası olduğunu bilseydim beni terk etmene verdiğim tepki bu kadar inandırıcı olmazdı."

"Evet. Yani..." Hafifçe güldü ve bu beni de gülümsetti. "Sanırım özetle her şey bu kadar. Ama sen bunların hepsini zaten biliyordun, değil mi?"

"İçimde bir his vardı. Yalan söylemeyeceğim ama birçok kez, özellikle de o odada kilitli kaldığım ve açlıktan öldüğüm zamanlarda, belki de sadece hayal gördüğümü düşündüm. Aklım bana asla gelmeyeceğini, sadece aramızdaki ilişkinin değil, hayatımın da bittiğini söylüyordu. Ama kalbim, sadece derinlerde olsa bile aksini biliyordu."

Victor yatağın kenarından kalkıp pencereye doğru yürüdü, uzun perdeyi çekerek bulutlu gökyüzünü ortaya çıkardı. Çok uzaklarda, neredeyse kara bir lekeden başka bir şey olmayan bir uçağın

kalın bulutların arasından kayıp gözden kaybolduğunu gördüm.

Yüksek bir binada olmalıydık, en azından bir gökdelende.

"Neredeyiz?"

"New York," dedi Victor. Sonra da pencereden dönüp bana baktı.

Gözlerinde bir gülümsemeyle, "Ebedi yuvamızdayız," dedi. "Artık dolaşmak yok. Artık kaçmak yok."

Yataktan kalktım. Bacaklarım hâlâ titriyordu ama idare ediyordum. Daha önce uyandığım birkaç zamanı hatırladım. Serum torbam tekerlekli düzenekten sarkmış hâlde odanın içinde yürüyüp pencerenin önünde ona katıldığım anların hafızamdaki parçaları daha belirgin hâle geldi.

Serumun sık sık değiştirildiğini hatırladım. Mozart ve birkaç hemşire ihtiyaçlarımla ilgilenmişti. Ama Victor'ı bu odada ilk kez gördüğümü hatırladım. Muhtemelen beni kontrol etmek için daha önce de gelmişti ama iyileşirken beni rahatsız etmek istememişti. Sadece açlıktan değil, duygusal travmadan da iyileşiyordum ve hiçbir şey, her şeyi duygusal travma, stres ve endişeden daha kötü hâle getiremezdi.

"Niklas?" diye sordum. Hayatta olup olmadığı beni rahatsız ediyordu ve o zamana kadar sormaya korkmuştum.

"İyiye gidiyor." Victor bana baktı. "Ama artık burada değil."

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı.

"Ne demek istiyorsun? Nereye gitti?"

Victor'ın bakışları yine New York'un beton ormanına çevrildi; ellerini önünde kavuşturmuş, öylece duruyordu.

"Birkaç gün burada tedavi gördü ama gidecek başka yerleri olduğu konusunda ısrar etti. Bu yüzden serumunu çıkardı, giyindi ve binayı terk etti. Dünden beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

"Ama... Ama sağlık açısından bunu yapmalı mıydı?"

"Kardeşim hayatta kalmayı başarır ve her zaman da öyle olmuştur. O iyi olacak."

Niklas'ın öylece gittiğine inanamıyordum. Bekle, ne diyordum ben? Kesinlikle inanabiliyordum çünkü o hep böyle yapardı. Haftalarca ya da aylarca ortadan kaybolurdu, günlerini ve gecelerini gerçek dünyada, yaşamak için başkalarını öldürmeyen insanlarla çevrili olarak geçirirdi. Ama bu sefer neden bu kadar farklı hissediyordum? Neden bu... Neden bu durum bir son gibi geliyordu?

Victor istemeden de olsa iç diyaloğuma cevap vererek, "O geri gelmeyecek, Izabel," dedi. "Bu sefer sonsuza kadar gitti."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Victor başını salladı.

"Hayır ama söylemesine gerek yoktu. Bunu gözlerinde gördüm. Bu yaşam tarzıyla işi bitti. Artık Vonnegut aradan çıktığına ve Niklas'ın başına ödül konmadığına göre ilk kez hayatını kendi seçtiği şekilde yaşamayı seçti."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Niklas'ın olmadığı bir hayatı gerçekten hayal edemiyordum. Neden veda etmeden gitmişti?

Bunun Victor'ı benden daha çok etkilediğini biliyordum. Elimi sırtına koydum.

"Onun kararını onaylıyor musun?"

Bir elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Evet," dedi. "Onun adına mutluyum." Dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Her şey nihayet başından beri olması gerektiği gibi tabii kalmayı seçersen."

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim Victor. Seninle tanıştığım günden beri bu hayatı seçtim. Ama tüm bunları bırakıp gerçek dünyada yaşamamı istediğini sanıyordum."

Pencereye doğru bir el salladım.

"Sen bana aitsin," derken kalçamı sıktı. "Belki bencilim ama sana olan aşkımla artık savaşmayacağım."

Yanaklarım ateş gibi yanıyordu, bunu gizlemek için başımı göğsüne yasladım.

Sessiz bir andan sonra, "Benim de sana tek bir sorum var," dedi.

"Ve benim de bir cevabım olacak," diyerek onun sözlerini tekrarladım.

Sırtını pencereye dayadı, gözlerimin içine bir cevap arar gibi baktı.

"Niklas'ın ayrılma kararını onaylıyor musun?"

O odada Niklas'la baş başa geçirdiğimiz zaman aklıma geldi. Birbirimize söylediğimiz şeyleri, itirafımı ve Victor'ın her kelimeyi duyduğunu biliyordum.

"Onu özleyeceğim," dedim. "Ama onun adına mutluyum."

"Ona âşık mısın, Izabel? Eğer öyleysen bunu anlarım."

Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştım.

"Niklas'ı seviyorum ama seni sevdiğim gibi değil. Bunu açıklayamam ama elimde olan tek şey bu."

Beni kendine çekti, kollarını doladı.

"Yani, sen ve ben birlikte olmasaydık bile," dedim. "Kendimi onunla hayal edemiyorum. Sadece... Sadece dediğim gibi bunu açıklamak zor çünkü ben de anlamıyorum."

"Anlamaya çalışma, en azından benim iyiliğim için. Bana verdiğin cevaptan memnunum." Elimi

tutup, tuvalet kapısının yanındaki dolabı göstererek, "Dolapta giysiler var," dedi. "Eğer kendini iyi hissediyorsan giyin, birazdan seninle buluşacağım."

"Nerede?"

"Mozart otuz dakika içinde serumunu çıkarmak ve sana toplantı salonuna kadar eşlik etmek için burada olacak. Benim hazırlanmam gerekiyor."

"Ama neler oluyor?"

Dudaklarımı öpüp kapıya doğru yürüdü, eli kapı kolunun üstündeyken durdu.

"Hayatımızın geri kalanının başlangıcı," dedi.

Gülümseyerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Ben de olduğum yerde öylece durmuş, kapının arkasından yavaşça kapanmasını, koridordaki ışığın kesilmesini izledim. Midemde gergin ama heyecanlı bir düğüm dolanıyordu.

Hayatımızın geri kalanının başlangıcı...

Pencereden dışarı baktım, görebildiğim kadarıyla uçsuz bucaksız kente bakıyordum. Kentin neresinde olduğumu, hangi binada olduğumu, Times Meydanı'na ne kadar uzak ya da yakın olduğumu merak ettim. O kısa anda pek çok şeyi merak ediyordum ama en çok Victor'ı düşünüyordum. Birlikte ne kadar çok yol katettiğimizi, katlandığımız ve yüzleştiğimiz şeyleri, birbirimize karşı bile olsa

ikimizin de yapmak zorunda kaldığı imkânsız seçimleri düşündüm.

Fredrik, Niklas ve Nora'yı düşünüyordum ve üçünden en az ikisinin "hayatımızın geri kalanının başlangıcının" bir parçası olmayacağını bildiğimden dolayı içimde bir hüzün vardı. Dina'yı bile düşünüyordum ve onu hâlâ çok özlüyordum. Ve onu kurtaramadan ölen sevgili arkadaşım Lydia'yı da.

Çok şey oldu, çok fazla hayat kaybedildi. Ama hayat devam ediyordu. Her şey değişiyordu. Dünya değişiyordu ve değişmek istesek de istemesek de bizi kendisiyle birlikte değiştiriyordu.

Zayıf ve titrek adımlarla dolaba doğru yürüdüm. Serumum yanımda duruyor, küçük tekerleklerin üzerinde benimle birlikte gidiyordu. Mozart kapıyı çaldığında hazırdım.

Birlikte çıktık, onun koluna girdim çünkü hâlâ biraz yardıma ihtiyacım vardı.

"Buna hazır mısın?" dedi.

Şöyle bir bakıp, "Evet," dedim. "Sanırım hazırım."

Koridorda yürüdük.

"Biliyor musun," dedi. "Victor'ı aramaya geldiğinde sana öyle davrandığım için özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "Ama eğer buna ihtiyaç duyan biriysen seni affedebilirim."

Güldü.

"Hayır, ben o tür bir adam değilim. Ama yine de teşekkür ederim."

"Ne tür bir adamsın o zaman?"

Koridorun sonundaki köşeyi dönüp asansörün önüne geldik.

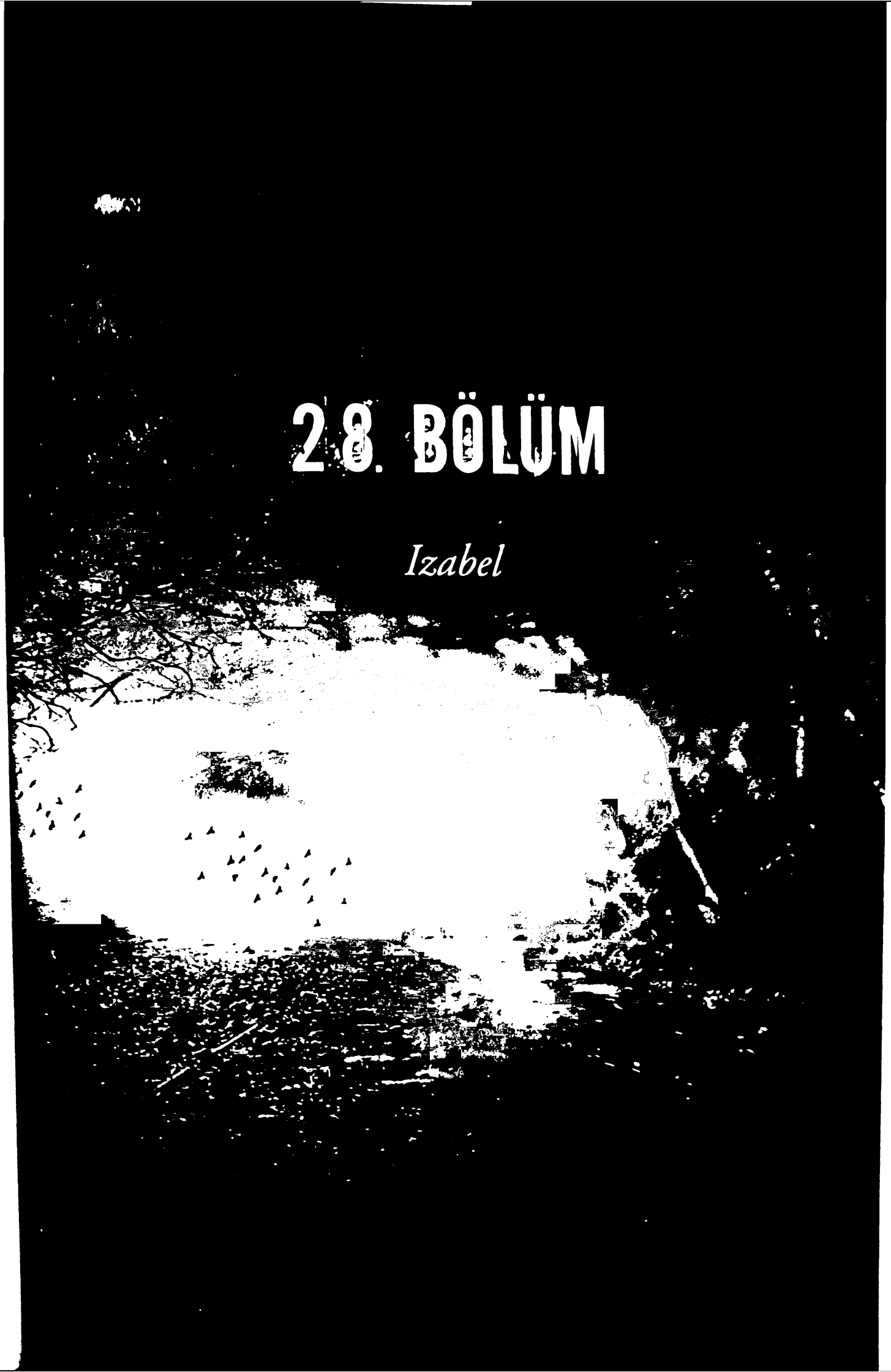
Gözlerini üzerimde hissedip ona baktım.

"Ben de senin gibiyim," dedi. "Bir katil."

Gülümsedim.

"O zaman sanırım iyi bir arkadaşım var."

Asansörün sesi duyuldu, kapılar açıldı. İçeri adım attık ve asansör bizi birçok kat yukarı, en tepeye çıkardı. Kalbim hiç olmadığı kadar sakindi.

28. BÖLÜM

Izabel

Toplantı odası geçmişte kullandıklarımızdan çok daha büyüktü. Yüksek tavanları ve parlak, beyaz duvarlarıyla daha önce böyle zamanlarda kullandığımız herhangi bir yer kadar temiz, steril ve sadeydi. Ancak bu odayı bu kadar ilginç ve şaşırtıcı derecede korkutucu kılan şey devasa büyüklükteki bir masanın etrafında duran yaklaşık yüz kişiydi.

Bu odadaki herkesin birer katil olduğunu biliyordum. İster Victor ve benim gibi çıplak elleriyle öldürmüş olsunlar, ister sadece başkalarının öldürülmesine yardım etmiş ve suç ortaklığı yapmış olsunlar, hepsi aynıydı, hepimiz aynıydık.

Nasıl olmuştu da buraya, seçkinlerin arasına gelmiştim? Nasıl olmuştu da kiralık katiller arasında sayıldım? Talihsiz bir durumun içine itilmiş genç bir kızdım sadece. Piyano çalmak ve belki de moda alanında bir iş bulmak istiyordum. Evet,

moda! Bunlar sadece sıradan hayallerdi. Oysa ben, insanların her zaman -hatta bazen çoğu zaman- hayal ettikleri şeylere sahip olamadıklarının ya da ulaşamadıklarının kanıtıydım. Pek çok insan kendini hiç çalışmayı düşünmediği işlerde, hiç hayal etmediği ya da sevebileceğini düşünmediği insanlarla yan yana yaşarken bulur. Zirvedeki bazı insanlar kendilerini uyuşturucu kullanıp, sokaklarda bulurken asla çocuk sahibi olmayacağına ya da bir yere bağlı kalmayacağına yemin eden kimileri de üç çocuk, bir eş, beyaz çitlerle çevrili bir ev ve bir köpek sahibi oluyordu.

Fakat kaç kişi bir gün uyandığında kendini benimki gibi bir hayatın içinde bulur? Sanırım çok değil ama bu gerçekten konumuzun dışındaydı.

Mozart bana odanın ortasına kadar eşlik etti ve ben yanlarından geçerken arkamdakiler sandalyelerine oturdular. Herkese bakmaya çalışıyordum, daha önceden tanıdığım ya da gördüğüm birileri var mı diye anlamaya çalışıyordum. Orada burada birkaç tanıdık yüz vardı, geçmişte bizimle çalışmış olan ajanlardı ama çoğunlukla yeni yüzlerdi.

Görmeyi umduğum tek yüzün burada olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Fredrik, neredesin?

James Woodard yanımdan geçerken benimle göz teması kuramadı, onun yerine yere bakmayı tercih etti. Omzuna dokunacak kadar kısa bir

süre durdum ve onu affettiğimi gösterdim. Çünkü Mozart'ın aksine James öyle bir adamdı. Ayrıca James bize ihanet etmiş ya da casusluk yapmış olsaydı orada olmazdı. Bırakın aramızda olmayı, Ohio'daki binadan bile sağ çıkamazdı.

Victor odadaki masanın başında durmuş, katılan herkese ama en çok da ben yaklaşırken bana bakıyordu. Liderlik ettiği bu büyük grubun önünde yüz ifadesi yine soğukkanlıydı. Ama o gözlerin ardında bana delicesine âşık olan Victor Faust'u görüyordum.

Yanındaki boş sandalyeyi işaret etti, oturdum. Mozart sol yanıma oturdu ve ayakta kalan diğer herkes de onu takip etti. Mermerin üzerinde hareket eden sandalye ayaklarının ve üç parçalı takım elbiselerin sesleri devasa odayı doldurdu.

Victor, avuç içi yukarı bakacak şekilde açık tuttuğu eliyle beni işaret ederek, "Bu, Izabel Faust," dedi. "Kendisini tanıtmak isterdim ama şu anda iyileşme sürecinde."

Herkes bana başıyla selam verdi ve masalardan hoş geldiniz diyen sesler yükseldi. Bana kendi soyadıyla hitap ettiğini duyunca kalbim kaburgalarımın arkasında âdeta tomurcuklandı ve kanımı ısıttı.

Victor, "Şimdiye kadar çeşitli kaynaklardan öğrendiğiniz üzere eski lideriniz, yani Vonnegut görev başında öldürüldü," dedi. "Onu tanıyanlarınız

'Ben tam olarak kimim?' diye sorup merak ediyor olabilirler. Onunla ikiz kardeş olduğumuz gerçeğinin yanı sıra -eğer onunla şahsen tanışma fırsatı bulduysanız bu çok açık- onun ölümü hâlinde yerine geçecek kişi de bendim."

Masanın etrafından bir uğultu yükseldi.

"Benim adım, Victor Faust."

Uğultu biraz daha yükseldi ve daha uzun sürdü.

Bir adamın, "Victor Faust bu mu?" diye fısıldadığını duydum. "Onu hiç görmedim. Sadece adını duydum."

"Vonnegut'ı bile hiç görmedim," dedi bir başkası. "Yani bu benim için yeni bir şey."

Birisi, "Faust bir efsanedir," dedi.

"Faust bir *kaçaktı*."

Siyah saçlı ve kırmızı dudaklı bir kadın, "Evet, Birlik yıllardır onu takip ediyordu ama şimdi o mu *liderlik* ediyor?" dedi. Gözleri Victor'ı bulmak için odanın içinde geziniyordu ve ona attığı şüpheli bakışlar hiç hoşuma gitmemişti.

Victor, bütün bakışlar tekrar kendisine yönelene kadar bekledi.

"Bu dünyadaki en sofistike suikast ve casusluk örgütü değil miyiz?" diye yüksek sesle sordu.

Kimse cevap vermedi çünkü Victor'ın bir noktaya değinmek üzere olduğunu anlamışlardı. Bunun yerine dikkatle dinlemeyi tercih ettiler.

"Birlik'ten ayrıldım," dedi. "Ve evet, bir süreliğine başıma ödül de kondu ama bu ödül beni ölümü yoksa diri mi ele geçirmek içindi?"

Kimse cevap vermedi.

Victor, "Eğer eski lideriniz ölmemi isteseydi şimdiye kadar ölmüş olmaz mıydım sizce?" dedi. "Birlik gibi büyük ve sofistike bir örgüt beni, yalnız bir adamı, uzun zaman önce ortadan kaldırmayı başaramaz mıydı?"

Birçok kişi onaylarcasına başını salladı ve masanın etrafındaki fısıltılar şüpheci olmaktan çok kabullenici bir hâl aldı.

Victor otoriter bir tavırla, "Artık kontrol bende," dedi. "Burada herhangi bir itirazı olan varsa lütfen kendini tanıtsın."

Bir kişi bile ayağa kalkmadı. Neden kalkacaklardı ki? Alenen itiraz etmek intihar demekti. Victor da bunu biliyordu elbette. Fakat bu işler böyleydi; her zaman böyle olmuştu ve böyle olacaktı.

Neredeyse herkes işlerin değişmesine ayak uyduracaktı; yönetildikleri ve daha da önemlisi paralarını aldıkları sürece onları kimin yönettiği pek umurlarında değildi. Birkaçı isyan edecek ve kendilerini sadık bir kişinin silahının yanlış ucunda

bulacaktı. Ama günün sonunda Victor Faust yine de Birlik'in lideri olarak kalacaktı.

O, Birlik'in lideriydi.

Buraya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra zihnimin bir yarısı muhtemelen bunu asla tam olarak kavrayamayacaktı.

"İşler çoğunuz için diğer günlerdeki gibi devam edecek," diye devam etti Victor. "Bazıları yeni birim liderlerinin emrinde görev yapacak. Diğerleri kendilerini farklı birimlerde bulacak ve başka ülkelere taşınacak. Size haber verilecektir."

Dördüncü masada oturan bir adam önündeki mikrofonun düğmesine bastıktan sonra mikrofona doğru eğildi.

"Peki ya Lysandra Hollis?" diye sordu.

Victor, "Bayan Hollis da görev başında öldürüldü," diye cevap verdi.

Adam mikrofonunu kapattı ama "Bu iyi haber," dediğini duydum. Etrafında oturan birkaç kişi başlarını salladı. Lysandra'nın bu insanlar arasında popüler olmaması beni şaşırtmamıştı.

Victor, "Herhangi bir nedenle Bayan Hollis'a rapor verenler, bundan sonra sadece birim liderlerine rapor verecek," dedi.

İşin teknik yönleri hakkında on dakika daha konuşmaya devam ederken bana herhangi bir spot ışığı tutmadığı için rahatladım. Bu toplantı,

Victor'ın beni buraya getirme nedeni değildi. Evet, işlerin nasıl değiştiğini görmemi istiyordu. Nihayet gerçekleştiğini, Vonnegut'ı alaşağı ettiğini ve Birlik'i kendisinin, yani bizim olarak sahiplendiğini bilmemi istiyordu. Ama aptal değildi. Katillerle dolu bir odanın önünde beni bir kaidenin üzerine koyup onun için ne kadar önemli olduğumun bilinmesine izin vermezdi. Elbette o odada beni duyan ve Victor'la aramızda suç ortaklığından çok daha fazlası olduğunu bilen insanlar vardı ve bundan kaçış yoktu. Ancak beni yanlış bir şekilde ön plana çıkarmak, burada bulunanlardan herhangi biri bu yola başvurmaya karar verirse beni de hedef hâline getirmekten başka bir işe yaramazdı. Bu, sokakta bir grup haydudun yanından geçmek gibi bir şeydi; sizi görürler, varlığınızdan haberdar olurlar ama göz teması kurmazsanız sizi rahat bırakırlar.

Victor on beş dakika daha birkaç yeni birimi bir araya getirdikten sonra nihayet bana döndü.

"Faust, seni on yedi numaralı birime atıyorum," dedi.

Aniden ayağa kalkma ihtiyacı hissettim.

Beni kendi birimime atamıştı... Liderlik etmem için.

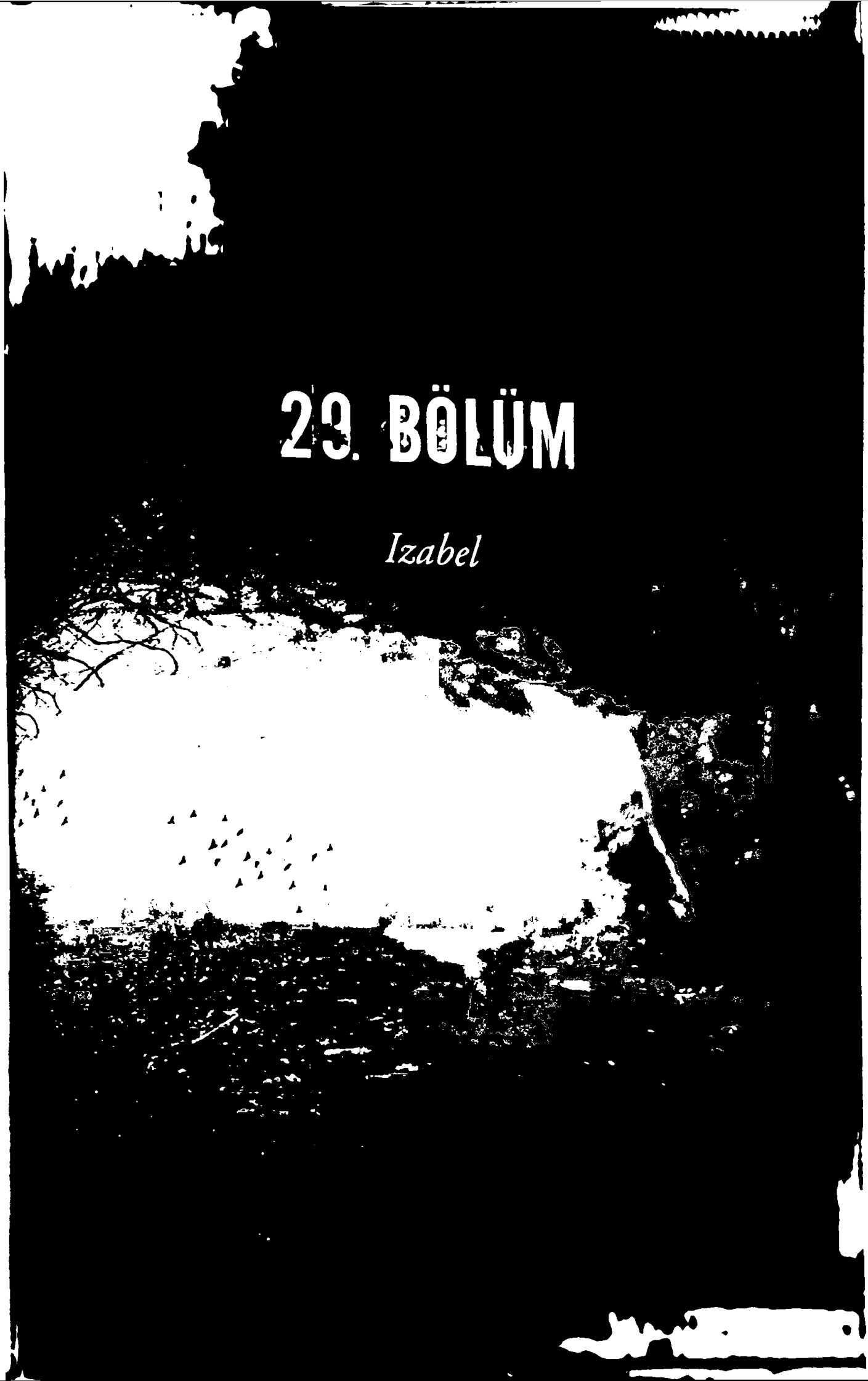
Bana bir soru sormadığı hâlde başımı salladım.

"Anders, Moore, Winthrop, Scholz, Gulsen, Moroz ve Azevedo." Bu kişilerin her biri, dört er-

kek ve üç kadın, isimlerini duyunca yerlerinden kalktı. "Izabel Faust, sizin birim lideriniz. Çarşamba sabahı ona rapor vereceksiniz ve böylece bir ekip olarak ilk görevinizi belirleyebilecek."

Ekibimdeki herkesin gözlerinin içine baktım, başımı salladım ve onları kısaca yokladım. Yedisi de bana saygılı bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi, hatta ikisi gülümsedi ve sonra yerlerine oturdular. Hiç kötü gözle karşılaşmadığım için rahatladığımı söylemek hafif kalırdı.

Tam o sırada kapılar açıldı ve odaya tanıdık bir yüz girdi: Birleşik Devletler Gizli Operasyonlar Özel *Çok Özel* Harekât Dairesi'nden, Kenneth Ware.

23. BÖLÜM

Izabel

Bütün bakışlar ona çevrildi ama onca insan arasından Bay Ware'ı bu toplantıda gördüğüm için midemde garip bir sızı hissettim. Kenneth Ware sadece seri katiller var olduğu için varlığını sürdüren biri gibiydi. Ve Fredrik Gustavsson'a karşı sağlıksız bir hayranlık besliyordu. Belki Fredrik'in nerede olduğuna dair bir şeyler biliyordu. Ne de olsa Fredrik'i bulabilecek biri varsa o da Kenneth Ware'dı.

Bay Ware'ın yapmaya hazırlanıyor gibi göründüğü açıklamayı bekleyerek öne doğru eğildim.

Kenneth odadakilere, "Lütfen, böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Toplantı bitene kadar bekleyebilirim."

"Ben de tam toparlıyordum," dedi Victor.

Victor'ın, Kenneth Ware'ın buraya geleceğini zaten bildiğini hissettim. Victor, zemin kattan birine geçmesine izin vermemiş olsaydı toplantıya giremeyeceğini biliyordum.

Kenneth başını salladı ve sabırla duvarın yanında durdu.

Son birkaç duyuru yaptıktan sonra herkesi gönderen Victor herkes dışarı çıkarken, James'i kapıda durdurup, "Woodard," dedi. "Kalmanı istiyorum."

Sık sık olduğu gibi gergin görünen James, arkasındakilerin geçmesine izin vermek için kenara çekildi; elektronik tabletini karnına bastırmış ve evrak çantasının askısını omzuna asmış hâlde bekledi. Hâlâ benimle göz teması kuramıyordu.

Kenneth Ware'ın bize anlatmak için buraya geldiği şeyi anlatmasını beklerken acele etmem ve James'in içini rahatlatmam gerektiğini hissetmeme rağmen bütün dikkatimi ona verdim.

Kalabalık odadan çıktıktan sonra Kenneth Ware kravatını düzeltip söze başladı ama buraya gelmesini umduğum şeyle değil.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi, başını sallayarak onayladı.

"Burası çok güzel bir yer. Söylesene Faust, böylesine büyük bir girişimin başına nasıl bu kadar kolay geldin?"

Victor biraz şaşırmış gibiydi; bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Kolay mı?" dedi. "Bay Ware, sanırım buraya gelirken başınızdan yaralanmış olmalısınız. Sizin için bir doktor çağırayım mı?" Elini açıp işaret etti. "Özel doktorum hâlâ burada."

Victor'ı şakacı bir ruh hâli içinde görmek beni şaşırtmıştı.

Kenneth gülümsedi, hatta belki biraz kızarmış gibiydi, kendini aptal gibi hissediyor olmalıydı ama sonra başını salladı.

"Hayır," diyerek geri adım attı. "Söylemek istediğim şey birkaç gün önce bu örgütün liderini öldürdükten hemen sonra ne oldu da şu anda burada duruyorsunuz? Özel bir prosedür, duruşma ya da en azından bir görüşme olmadı mı?" İki eliyle işaret etti. "Yoksa hanedanlık günlerindeki gibi kral ya da kraliçe öldüğünde halefi otomatik olarak tahtı mı devralıyor?"

Victor, "Bu... Bu karmaşık bir durum," diye cevap verdi. "Ve size her şeyi açıklayacak zamanım yok. Ancak Vonnegut'ın öldüğünden emin olabilirsiniz. Onu avlamak için daha fazla zaman ve kaynak harcamanıza gerek yok."

Kenneth yarı şaka yarı ciddi bir tavırla, "Yani bundan sonra tek yapmamız gereken gözlerimizi senden ayırmamak," dedi.

Victor başını salladı.

"Olabilir fakat Birlik'in artık silah, uyuşturucu ya da insan kaçakçılığı gibi işlerle uğraşmadığını düşünürsek bu işi oldukça sıkıcı bulabilirsiniz."

Kenneth gülümsedi.

"Yani sadece öldürmeye mi odaklanacaksınız? Bunu sıkıcı bulacağımı hiç sanmıyorum Bay Faust."

Victor da gülümsüyordu, aralarında çok fazla gizli iletişim olduğunu hissetmeye başlamıştım.

"Öhö, öhö." Kendimi görünür hâle getirdim. "Siz, ikiniz yeni bir anlaşma mı yaptınız?" dedim. Gözlerim Kenneth Ware'a takılmıştı, sahte bir şüphe ve kıskançlıkla doluydu. "Yoksa Victor'la ilişkim tehlikede mi?"

Kenneth güldü, yanında duran James Woodard da güldü. Victor gülümseyerek başını salladı.

"Hayır canım," dedi. "Seni temin ederim ki bu senin endişelerinin en küçüğü. Ama evet, yeni şartlarımız var. Sadece işle ilgili."

Gülümsedim ve konuyu kapattım. Cinsel yönelimle ilgili birkaç şakacı yorum daha yapmak isterdim ama Kenneth'in buraya duyurmaya geldiği haberle ilgilenmesini istedim.

"Onu buldun mu?"

Victor sanki aklımı okumuş gibi sordu.

Kenneth Ware ilk bakışta soğukkanlı görünüyordu ama biraz daha araştırınca gözlerinde bir ateş görmeye başladım. Sadece Kenneth Ware gibi birinin anlayabileceği türden, yeni keşfedilmiş bir takıntıydı.

"Bir ceset bulduk," dediğinde kalbim sıkıştı. "Ama bu Fredrik Gustavsson'un cesedi değildi," diye ekledi.

Victor, "Öyle mi?" dedi.

Kenneth başını salladı.

"Araştırmalarım beni Virginia'da bir evin bodrum katına götürdü," dedi. "Gustavsson'un arabası evin birkaç blok ötesindeki Burger King'de park hâlinde bulundu. Çalışanlar polisi aramış, polis de bir çekici çağırmış. Plakalar araştırıldı ve Fredrik'in takma adı ortaya çıkınca alarma geçtim ve oradan devam ettim."

Kollarını iki yana açarak bir adım attı.

"Restoranın kamera görüntülerini elde ettikten sonra arabayı Gustavsson'un değil, tuhaf bir kişinin kullandığını gördüm. Daha sonra bir dizi yeni suç mahalli ve her birinden elde ettiğim kanıtlar sayesinde, bu kadının yıllardır peşinde olduğum seri katilden başkası olmadığını öğrendim. Uzun lafın kısası..."

Victor, "Ben uzun hikâyeleri tercih ederim, Bay Ware," dedi. "Sinir bozucu küçük ayrıntılar dahil her şeyi anlatın."

Kenneth gülümsedi, ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Evet, farkındayım," diyerek bir adım daha attı. "Ama dar bir zamanda buraya geldim. Raporun tamamını bu öğleden sonra size gönderebilirim ama şu anda sinir bozucu ayrıntılara girecek vaktim yok."

Victor, "Pekâlâ," diyerek kabul etti.

Kenneth, "Her şey Virginia'daki eve çıkıyor," diyerek kaldığı yerden devam etti. "Kadın eve birkaç kez girip çıkmış ama sadece gündüz. Mahalle her zaman kalabalıktı, her tarafta komşular ve sokakta oynayan çocuklar vardı. Gustavsson'u ararken o yokken eve girme riskini göze alamazdım çünkü peşinde olduğumu bilseydi onu öldürebilir ya da başka bir yere götürmeye çalışabilirdi."

"Kimin cesedini buldunuz, Bay Ware?"

Konuya gelmesini dileyerek sordum.

Volta atmayı bıraktı, bana baktı.

"Fredrik değildi," diye tekrarladı. "Ama onu kaçıran kadının, seri katilin cesediydi. Bodrumun içinde asılmış ve buradan buraya kadar kesilmişti."

Parmağıyla boğazından leğen kemiğine doğru bir hareket yaptı.

Onlara ve kendime açıklama yapmaya çalışarak, "Yani... Fredrik bu kadını nefsi müdafaa için

öldürdü," dedim. "Belli ki kadın onu öldürecekti ama o onu alt etti."

Victor teorimi duyduktan sonra hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ben de içten içe buna inanmıyordum.

Kenneth başını salladı.

"Hayır Izabel," dedi. "Bu nefsi müdafaa değildi. Ritüeldi. Hesaplanmış. Planlanmış. Ve dürüst olmak gerekirse doğası gereği vahşiceydi."

"Peki, ne söylemeye çalışıyorsunuz Bay Ware?" diye sordum ama ne söylemeye çalıştığını biliyordum ve buna inanmak istemiyordum.

Victor, "Bay Ware bize Fredrik'in eskiden tanıdığımız adam olmadığını söylemeye çalışıyor," diye ekledi. "Belki de kısa bir süreliğine tanıdığımız adam aslında hiçbir zaman gerçekte olduğu kişi değildi."

Son bölümün Kenneth'in söylemeye çalıştığı şey olmadığını, bunun sadece Victor'ın başından beri bildiği ve sık sık düşündüğü bir şey olduğunu hissettim.

Fredrik'in haberini duyduğumda kalbimin milyonlarca parçaya ayrılacağını düşünmüştüm. Oysa o sırada Kenneth'in trajik ölüm haberini duyurmasını bekliyordum. Bunu hiç beklemiyordum. Ve açıkçası böyle bir haber karşısında şaşırmayacağımı da hiç beklemiyordum.

Belki de Victor gibi benim de bir parçam bunun sevgili dostumuzun başına geleceğini her zaman biliyordu.

"Şimdi," diye başladı Victor. "Aklımdaki tek soru neden buraya kadar gelip bana bunu söylediğiniz ve neden bana ayrıntılı dava dosyasını gönderme ihtiyacı duyduğunuz? Elbette Bay Ware, sadece ben istediğim için değil."

"Hayır, tek neden bu değil," diye onayladı Kenneth.

İçini çekti, bana baktı ve sonra Victor'a bakıp, "Artık Birlik'in başındasın Victor Faust," dedi. "En yüksek öncelikli ve başkalarının altından kalkamayacağı işleri sen üstleniyorsun."

Victor, "Beni Fredrik Gustavsson'u bulup öldürmem için tutuyorsun," dedi.

"Evet. Buraya bizzat gelmemin nedeni de tam olarak bu. Onun dostun olduğunu biliyorum. Ve senin de."

Bana tekrar baktı.

Kenneth ile Victor'ın arasına girerek, "Bir dakika," dedim. "Bir seri katili öldürmüş olması, bunu acımasızca yapmış olsa bile onu seri katil yapmaz. Başına ödül konmasını gerektirmez."

Kenneth, "Tek kurban o değildi," deyince nefesim kesildi ve geriye doğru adım atarak tekrar yoldan çekildim.

"Kadının cesedini bulmamızdan iki gün sonra yan evde aynı şekilde öldürülmüş bir başka kadın daha bulundu."

"Ne?"

Buna inanmak istemiyordum, inanmayı reddediyordum.

Ama inanıyordum.

"Ve bundan beş gün sonra," diye devam etti Kenneth. "Başka bir kadın, önceki iki kadınla aynı şekilde asılmış, doğranmış hâlde, sadece iki şehir ötede bulundu. Hızlı öldürüyor ve onlar da masum kurbanlardı."

"Ama o olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Bunları yapanın Fredrik olduğunu nasıl anladınız?"

Kenneth bana döndü.

"Ayrıca tüm dişleri de eksikti," dediğinde zorlukla yutkundum. "Ama bu kanıt olmasa bile Gustavsson her suç mahallinde DNA kanıtı bıraktı. Arkasındaki izleri temizlemeye çalışmıyor, yani ya dikkatsiz ya da yakalanmak istiyor."

İçimden ikisinin de olmadığını, muhtemelen onu asla yakalayamayacağımızı düşündüm. Eğer bu doğruysa ve Fredrik kendisi olduysa hiçbirimiz -hepimiz birlikte çalışıyorduk- o izin vermediği sürece onu yakalayamayacaktık.

Başımı tekrar tekrar salladım.

"Ben sadece onun masum insanları öldüreceğine inanmıyorum, hem de kadınları. Elbette onun tam bir seri katil olduğuna inanabilirim. Onda bu olasılığı her zaman gördüm, kabul ediyorum ama bu... Hayır, bir nedeni olmalı. O kadınlar korkunç, affedilemez suçlar işlemiş olmalı."

"Kadınlar temizdi. Biri ev kadınıydı. İkincisi bir fahişeydi ama sicilindeki tek şey buydu."

"O zaman daha fazlası olmalı," diye ısrar ettim. "Bu kadınlar bilmediğimiz, kanıtı olmayan şeyler yapmış olmalılar. Fredrik..."

"Izabel," diye sözümü kesti Victor. "Bu işi alıyoruz. Fredrik Gustavsson'un peşine düşeceğiz ve onu diğer işler gibi ortadan kaldıracağız. Anlaşıldı mı?"

Gözlerinde sadece benim görebildiğim bir öfke vardı. Beni azarlıyorlar ve yeni atandığım pozisyonun ağırlığını taşıma yeteneğime olan inançlarını sorguluyorlardı.

Victor haklıydı. Tanrı'm, o haklıydı.

Kendimi toparladım. Doğruldum ve eski, deneyimsiz Izabel'i geride bıraktım. İlk görevimde, tanıdığım ve kardeşim gibi sevdiğim Fredrik Gustavsson'dan vazgeçmiştim.

"Evet. Anlaşıldı."

Tek söyleyebildiğim buydu.

Fredrik... İşin bu noktaya geldiğine inanamıyordum; onun peşine düşeceğimiz hiç aklıma gelmezdi. Ama bu doğruysa ve masum kadınları öldürüyorsa ölmeyi hak ediyordu.

Mesele şu ki kalbimin derinliklerinde durumun böyle olduğuna inanmıyordum. Kenneth ve Victor'a da söylediğim gibi o kadınların affedilemez bir suçu olmalıydı çünkü benim tanıdığım Fredrik -ister karanlık ister aydınlık tarafı olsun- asla masum insanları öldüremezdi. Fakat neye inandığımın bir önemi yoktu. Ben kiralık bir katildim ve yapmak için eğitildiğim şeyi yapacaktım.

Kenneth Ware, başka bir yerdeki önemli işlerini halletmek için ayrılmadan önce Victor'la bir süre daha konuştu. Geriye, onu Vonnegut'la gördüğüm geceden beri sabırsızlıkla bekleyen James Woodard kaldı. Sanırım omzundaki elim yeterli teselli değildi.

"Izabel..."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "Yapman gerekeni yaptın ve eğer farklı bir şekilde yapsaydın bugün burada olmayacağını biliyorum."

"Ama ben sadece düşünmeni istemedim..."

Elimi omzuna koydum.

Gülümseyerek, "Sen benim arkadaşımsın James," dedim. "Başka türlü olmasını da istemezdim."

Victor, "Woodard olmasaydı seni ve Niklas'ı o binadan çıkarma planını asla gerçekleştiremezdim," dedi.

"Biliyorum. Teşekkür ederim James."

Başını sallayıp gülümsedi ve ben de onun üzerindeki kaygı ve utanç duygusunun izlerinin silinmesini izledim.

James dijital tableti ve evrak çantasıyla kapıdan çıkıp yanımızdan ayrıldı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. Victor'ın kişisel alanına giriyordum ki bu aynı zamanda benim de alanım oluyordu. Başımı eğerek ona baktım. "Vonnegut'ın öldüğünü bilmek nasıl bir duygu?"

Artık gülümsemiyordu, hatta neşeli bir ruh hâli içinde bile değildi.

Birkaç santim geri çekildim.

"Victor, ne oldu?"

"Görmeni istediğim bir şey var," dedi.

Bir an öylece durdum ve söyleyeceklerini bekledim ama sözleri yeterince hızlı gelmedi.

"Peki, nedir?"

"Benimle gel."

Victor elimi tutup sıktı. Bu, bana göstereceği şey konusunda beni endişelendirmişti. Birlikte toplantı odasından çıktık.

Asansörle bodrum katına indik, birkaç koridor geçtik ve ardından silahlı korumaların olduğu birkaç kilitli kapıdan geçtik.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?"

Victor cevap vermedi ama o yer her neresiyse yerin bu kadar derinlerinde olduğu için ve tavanda sadece donuk, titrek floresan ışıkları olan karanlık, kasvetli bir yer olduğu için güzel bir yer olduğunu hayal edemiyordum.

Sonunda ileride, benim hapishanemdeki pencereye çok benzeyen, kalın, kurşungeçirmez, şeffaf malzemeden yapılmış bir duvarı ve kapısı olan bir odanın önüne geldik. İçeride ışık yanıyordu ve biz yaklaştıkça neden bilmiyorum ama kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi olduğunu hissediyordum.

Yarı şaka, yarı ciddi bir ifadeyle, "Lütfen bana burada Hannibal Lecter'ın olduğunu söyleme," dedim.

Transparan duvarın önünde durduğumuzda Victor, "Pek sayılmaz," dedi.

"Tanrı'm! Victor..."

Lanet sözcükler ağzımdan çıkmadı; gözlerim Victor ile odanın içinde hapsedilmiş, ona tıpatıp benzeyen adam arasından gidip geldi.

"Onu öldürmemiş miydin?"

Derin bir nefes aldım, başımı sallayarak geri çekildim.

"Vonnegut neden hayatta?"

"Bir gün işime yarayacak da ondan."

Vonnegut hapishane hücresini andıran karyolasından kalkıp duvara yaklaştı. Muhtemelen küçük odaya hava girmesini sağlamak için malzemede birkaç delik açılmıştı.

Vonnegut omuz silkerek, "Ne ekersen onu biçersin," dedi. "Öyle değil mi kardeşim?"

Victor, "Sanırım tek fark, benim halefim olman için hayatta tutulmaman," dedi.

Vonnegut bıyık altından güldü.

"Seni bu yüzden hayatta tuttuğumu *kim* söyledi?"

"*Sen* söyledin," diye cevap verdi Victor.

Alaycı bir dille, "Evet, o anda sana her şeyi söyleyebilirdim," dedi. "Buna gerçekten inanmış olman beni hayal kırıklığına uğrattı Victor."

"Neye inandığımın bir önemi yok. Duvarın arkasındaki sensin. Ve eğer ölmemi istiyorsan o zaman..."

Vonnegut, "Ben de senin ölmeni istediğimi hiç söylemedim," diyerek Victor'ın sözünü kesti. "İstediğim şey bu senaryoya çok benziyordu." Ellerini

hücrenin içinde salladı. "Sadece burada benim yerime sen varsın."

"Bütün bunları sırf beni yakalayıp yem olarak kullanmak için mi yaptın?" dedi Victor. "Bu gereksiz yere abartılı, sence de öyle değil mi?"

Vonnegut, "Sadece yem olarak değil Victor," dedi. "Senden daha fazlasını yapmak için DNA'nı kullanmayı planlamıştım. Aramızdaki en güçlü, en hızlı ve en zeki olan sensin, değil mi?" Başını eğdi. "Söyle bana Victor, üreme programını devam ettirmeyi düşünüyor musun? Yoksa Birlik'in başarısını borçlu olduğu diğer kârlı programlarla birlikte onu da mı kapatacaksın?" diye sordu.

Hâlâ bir şey ekleyemeyecek kadar şaşkın ve sinirliydim. Sadece dinliyordum.

Arkamdan keskin bir çarpma sesi geldi ve tüylerim diken diken oldu. Başımı çevirdiğimde, Lysandra'nın kendini Vonnegut'ınkiyle aynı yıkılmaz malzemeden yapılmış hapishane kapısına doğru fırlattığını gördüm.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Gözlerim daha da açıldı, şaşkınlığım daha da derinleşti.

"Hayır..."

"Çıkar beni buradan! Seni pislik herif!" Cama tükürdü. "Çıkar beni buradan yoksa seni öldürürüm!"

Neden hep aynı şeyi söylüyorlardı? Onu öldürmek için buraya kapatan adamı, dışarı çıkmasına izin vermediği için nasıl öldürebilir? İnsanlar çaresiz kalınca en aptalca şeyleri söylerdi.

Victor'a baktım.

"Aynı fikirde olduğumdan değil ama Vonnegut'ı anlayabiliyorum, bir yem olarak yararlı olabilir," dedim. "Ama neden o? O kaltağı neden hayatta tutuyorsun ki? Niklas'ın annesini ve arkadaşı Jackie'yi -masum birini- gözlerinin önünde öldürdü."

Lysandra, "Yine olsa yine yaparım," dedi. Sesi transparan duvarda boğuklaşıyordu. Bize dik dik bakarken gözlerinde vahşi ve tehlikeli bir şey vardı.

"O, kardeşim için yaşıyor," dedi. "Başka bir şey değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığı şey yüzünden onu öldürmek Niklas'ın işi, bu onur onun hakkı."

"Onu burada tuttuğunuzu biliyor mu? Hâlâ hayatta olduğunu biliyor mu?"

Victor, "Hayır," dedi. "Ona söyleyecektim ama son anda ilk kez dünyayla barışık göründüğünü görünce fikrimi değiştirdim."

"Yani onu hayatta mı tuttun? Ne için? Geri döneceği gün için mi? Niklas'ın geri gelmeyeceğini kendin söyledin Victor, bu sefer değil."

Victor bir an düşünür gibi oldu.

"Her ihtimale karşı," dedi. "Ne olursa olsun, onu Niklas öldürecek ve başka hiç kimse bu ayrıcalığa sahip olamayacak."

Lysandra çılgınca gülerek ellerini tekrar duvara vurdu. Camın arkasından bağırmaya devam ediyordu, biz de elimizden geldiğince onu görmezden gelerek sırtımızı ona döndük.

"Ee?" Vonnegut bir kez daha sordu. "Üreme programını sonlandıracak mısın?"

Victor elimi tuttu, koridorda ilerleyerek onların hapishanesinden uzaklaştık.

Victor, Vonnegut'a cevap vermemişti.

Tekrar asansöre bindiğimizde, "Peki ya üreme programı?" diye sordum.

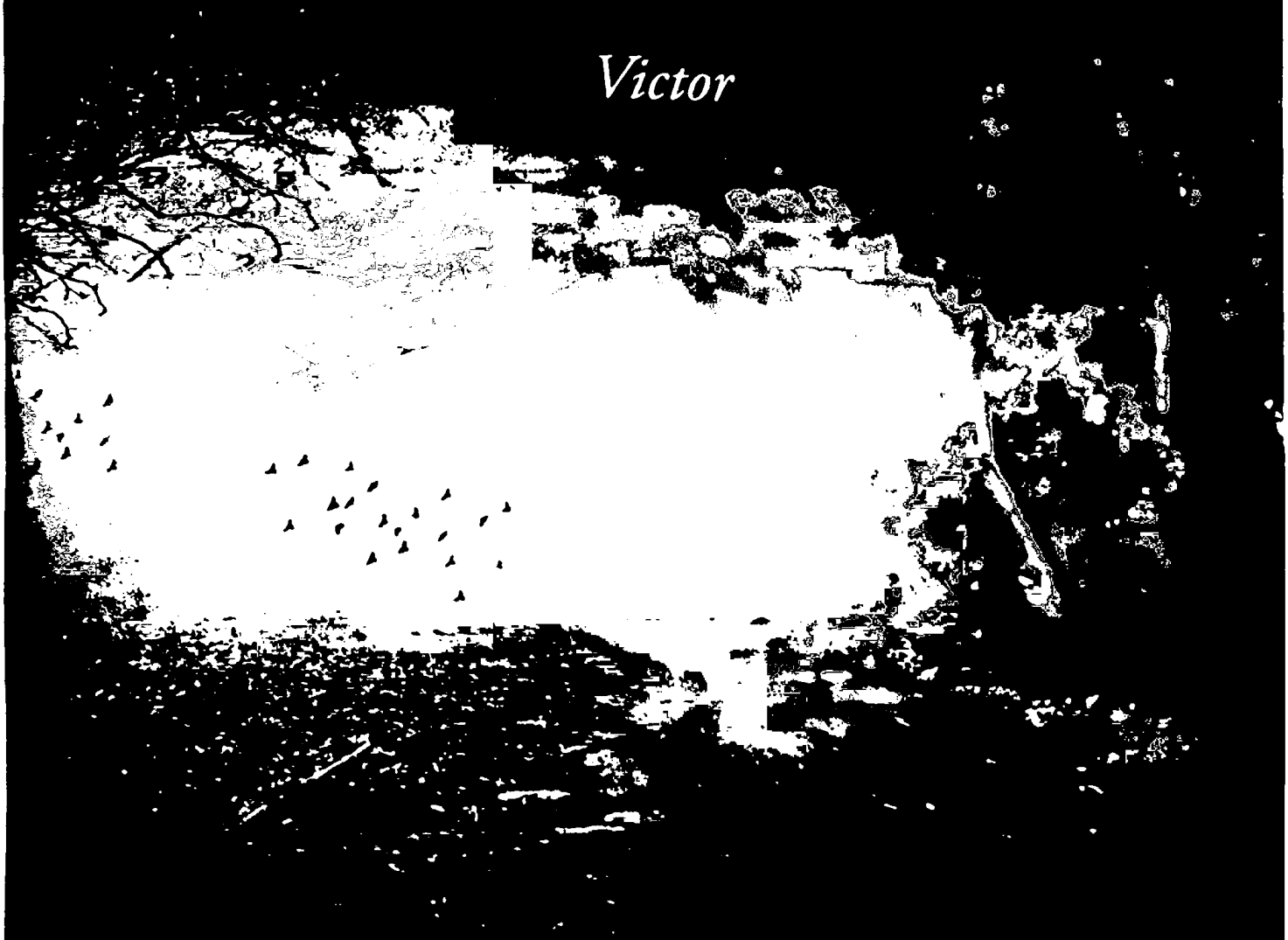
Victor beni agresif bir öpücüğe boğarak asansörün duvarına doğru itti. "Hayır, üreme programını kapatmayacağım," dedi. Alev alev yanan nefesi ağzımın içini doldurdu.

Kıyafetlerimi çıkardı, ben de kollarımla ve bacaklarımla ona sarıldım, bütün sertliği ve doluluğuyla içime girdiğini hissettim.

Verdiği cevapla beklediğimden çok daha fazlasını mı kastettiğini merak ediyordum ama sormadım; en üst kata çıkana kadar benimle birlikte olmasına izin verdim.

30. BÖLÜM

Victor

Altı ay sonra...

Sadece Birlik'te değil, kişisel hayatlarımızda da pek çok şey değişmişti. Birkaç yıl önce şu anda burada olacağımızı asla hayal edemezdim.

Birlik'i başarılı bir şekilde çökertebileceğimizden, hele ki onu yeniden kurup kontrol edebileceğimizden asla tam olarak emin değildim.

Bununla birlikte, sonuç ne olursa olsun bu süreçte insanları kaybedeceğimizi bekliyordum. Nora Kessler'ın her zaman ilgimi çektiği bir sır değildi ve bir parçam artık bizimle olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Sonuçta bana sadık olduğunu düşünüyordum ama ona tam olarak güvenememiz onun hatasıydı. Geleceğimizin bir parçası olamaması utanç vericiydi; ekibimiz için mükemmel bir ajan ve hayati bir varlıktı. Ama o sevdiği şeyi

yaparken ölmüştü ve ben de benim zamanım geldiğinde aynı şeyi umabilirdim.

Fredrik Gustavsson kaçınılmaz bir durumdu. Buna Izabel gibi ben de asla inanmak istemedim. O da ben de bir arkadaşımızı kaybetmiştik.

Fredrik'in içinde her zaman bir seri katil olma potansiyeli vardı. Sadece Seraphina Bragado ve ona olan aşkı onu hizada tutuyor, karanlık, ritüel dürtülerinden uzaklaştırıyordu. Onun rehberliği ve sevgisi olmasaydı Fredrik bu dürtülerine uzun zaman önce yenik düşerdi. Bundan emindim.

Ancak Izabel'in, Fredrik hakkında bilmediği şey onun on beş yaşından yirmi sekiz yaşına kadar bir seri katil olduğu ve vicdanına yenik düşerek artık öldürmek istemediğiydi. Deyim yerindeyse alışkanlıklarından kurtulmuş ve birkaç yıl boyunca öldürmeyi bırakmayı başarmıştı. Ancak bu onun için zor olmuştu, tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı için uyuşturucu kullanmayı bırakmanın zor olduğu gibi.

Yoksunluk Fredrik için zayıflatıcıydı. Sık sık kendini kaybediyordu ve ben de onu hizada tutmak için elimden geleni yapıyordum. Görevlerimde ona sorgulama işleri verdim ve onu anlamaya ve onunla dost olmaya çalıştım. Suçluları ya da Fredrik'in deyimiyle "bunu hak eden insanları" avlayarak ve işkence ederek kendini ayakta tutuyordu.

Bir de seks vardı. Gustavsson'un diğer çıkış noktasıydı ve onu doğuştan gelen ihtiyacından uzaklaştırmaya yardımcı olan tek şeydi. Bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla takas etmek, bağımlı kişilik özelliği taşıyan insanların her zaman yaptığı şeydir ve Fredrik de bu işin en iyisiydi.

Fakat Izabel'le tanıştığında, onun ahlaki kurtarıcısı olacağını düşünmüştüm. Onu bir kız kardeş gibi seviyordu ve Izabel hayatına girdiğinde onda daha önce hiç görmediğim bir değişim görmüştüm.

Ne yazık ki birbirlerini ne kadar sevseler ve tamamlasalar da bu kaderlerinde yoktu.

Fredrik ve Seraphina, bu gerçekten olması gereken bir şeydi. Seraphina'nın vahşi ve dengesiz zihnine rağmen ikisi arasında daha dengeli olan oydu. Aralarında Fredrik Gustavsson en karanlık taraftı, tam tersi değildi.

Birlik'e gelince bir isim değişikliği kaçınılmazdı. Birlik'e liderlik etmeyi ilk hayal ettiğim günü çok net hatırlıyordum. Kendi kendime, *onlar* her kimse başlangıçta bu örgüte vermeyi seçtikleri isimden hiç hoşlanmadığımı düşünmüştüm. Birlik. Izabel de bundan hoşlanmamıştı. Çok basit olduğunu, çok sık kullanıldığını söylemişti. Hatta sıkıcı olduğunu da söylemişti. Öte yandan, masanın başındaki o sandalyeye oturduğum anda her şeyin nasıl değiştiğini göz önüne alınca sadece uygun göründüğü için değiştirmeyi önemsedim.

Bugün yeraltı dünyasında adı resmî olarak Yeni Birlik olarak biliniyor.

Izabel'e söylediğimde kaşları sertçe içe doğru çekilmişti. "Ne? Aklına gelen tek şey bu mu?" diye sormuştu.

Kendimi savunmak için, "Süslü, göze çarpan bir isme gerek yok, Izabel," demiştim. "Antetli kâğıtlara adımızı basmıyoruz, hatta binalarımıza isim bile vermiyoruz. Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

"Yeni Birlik mi?" Başını onaylamaz bir ifadeyle sallamıştı ve açıkçası ben de biraz alınmıştım. Ellerini havaya kaldırarak, "Gerçekten ismi değiştireceğini sanıyordum," demişti. "Hâlâ sıkıcı ve çok yaygın bir isim."

Kınamasına rağmen isim Yeni Birlik olarak kaldı.

Son zamanlarda oldukça huysuz davranıyordu. Aksi davranışlarını hamileliğe bağlıyordum. Neyse ki bu yanlış bir alarmdı ve Izabel hamile değildi, sadece her zamanki gibi açık sözlü biriydi. Bir süre önce kendini kısırlaştırmıştı ve hamile kalmaması gerekiyordu ancak yine de nadiren de olsa böyle vakalar oluyordu, bu yüzden bu düşünce aklımdan geçmişti.

Izabel ve ben sonunda hiç de suikastçılara uymayan bir şey yaptık ve yasal olarak evlendik. Aynı zamanda bir Katolik rahibi olan James Woodard

ve Izabel'in ekibinden en yakın birkaç kişinin katıldığı küçük bir tören oldu.

İkimiz de neden evlenme ihtiyacı hissettiğimizden tam olarak emin değildik ya da neden bir Katolik rahip seçtiğimizden de. Birbirimizi seviyorduk, buna şüphe yoktu ama dış dünyada sıradan insanlar gibi de yaşamıyorduk. Vergi beyannamesi doldurmak, programlara hak kazanmak ya da evli çiftlerin karşılaştığı çok sayıda yasal durumla ilgili olarak yasal bir evliliğe ihtiyacımız yoktu.

Fakat deyim yerindeyse düğümü atmıştık. Bunu neden yaptığımızdan emin olmasak da pişman değildik.

Izabel, birliğiyle ilk kez tanıştıktan üç hafta sonra onlarla birlikte uzun sürecek iki görev için Almanya'ya gitti. Onu cep telefonu ekranındaki canlı yayın dışında görmedim.

En son konuştuğumuzda, "Birkaç ay sonra döneceğim," demişti.

Sorulması gerekmeyen soruları asla sormadım. O ne yaptığını ve görevlerini nasıl yönetip koordine edeceğini biliyordu. Almanya'daki görevlerin olması gerekenden daha uzun sürdüğünü hissediyordum ama müdahale etmeyecektim. Hem yeteneklerine hem de muhakemesine güvenmeliydim.

Ama onu özlüyordum, bunu inkâr edemez ya da görmezden gelemezdim. Onu özlüyordum ve her gün onu düşünüyordum. Elbette onun için

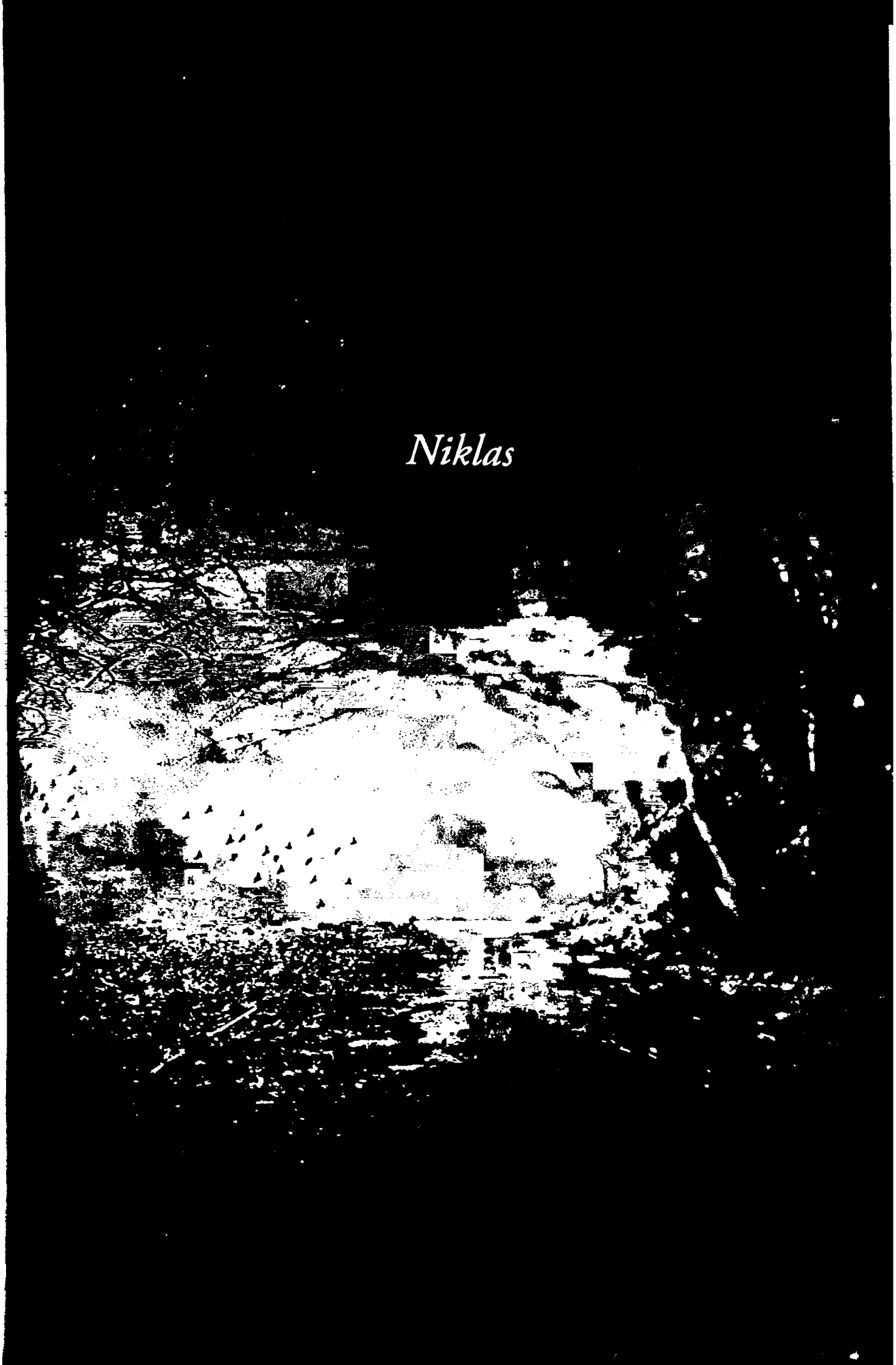
endişeleniyordum. Çünkü her an milyonda bir karşılaşılan şeylerden birinin başına gelebileceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Ama ben de dahil olmak üzere, bizim iş kolumuzdaki diğer herkes için durum aynıydı, özellikle de benim için.

Olan oldu. Benim ondan daha az seçeneğim olsa da biz bu hayatı seçtik ve bunu seviyorduk. Bunu yapmak için doğduk. Ve hayatta ne olursa olsun, yapmak için doğduğumuz şey her zaman bizi bulacaktır. Her zaman herkesi bulacaktır. Sadece ölmek için doğmuş olanlarımızı bile.

Uzun zaman önce Meksika'da kaçırılan o kızın, kendisini kaçıranlardan kaçıp o gece arabamın arka koltuğuna saklanmış olmasına hâlâ seviniyordum. Kafama silah dayadığı ve onu yanıma almam için beni zorladığı için mutluydum. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde fırsat verilse değiştirebileceğim hiçbir şey yok.

Biz birbirimizi tamamlıyorduk. Biz aynı kişiydik.

Biz Faust'uz.

Niklas

Görünüşe göre her zaman istediğim şeyi elde ettim: Öldürmekle, katillerden kaçmakla ve sürekli arkamı kollamakla geçen bir hayata kıyasla sıkıcı da olsa sade ve olaysız bir hayat.

Bunun her saniyesini seviyordum. Ya da en azından geriye kalanları. Bu noktaya gelebilmek için hayatımın yarısını harcadığım için biraz kızgındım. Yani seksen yaşıma kadar yaşayabilirsem o zaman yarısı olurdu.

Kardeşimi ya da Izabel'i pek özlemiyorum ama bunun nedeni çoğunlukla o hayattan hâlâ yorgun düşmem ve onların bu hayatın büyük bir parçası olmasıydı. Çoğunu unutmak, geride bırakmak ve asla arkama bakmamak istiyordum ama dünyada değer verdiğiniz iki insan hâlâ o dünyanın bir parçasıyken bunu yapmak zordu.

Fakat onlardan uzakta geçirdiğim süre içinde düşünmek için pek çok fırsatım oldu. Ve bir sonuca vardım: Belki de Izabel'e gerçekten âşık değildim. Onun fikrine âşıktım, onun kardeşimi sevdiği gibi birinin de beni sevmesi fikrine âşıktım.

Evet, tabii ki kalbimin büyük bölümü onu hâlâ çok seviyordu ve eğer kardeşimle birlikte olmasaydı onunla bir ilişkiyi hoş karşılamayacağımı inkâr edemezdim ama... Kahretsin, ona karşı hislerimin ne olduğunu gerçekten anlamıyordum. Artık bunu pek de düşünmüyordum. Onu düşünüyordum ama ona karşı hissettiklerimi ya da her ne haltsa o duyguları pek düşünmüyordum.

Sanırım burada oturup sabahın erken saatlerinde doğan Meksika güneşinin tadını çıkaracaktım.

Meksika'nın Yucatán şehrine, hiç uyumayan ve her daim hareketli bu kentine taşındım. Her sabah saat tam dokuzda üstü kapalı, pedallı bir sokak arabasını süren ve megafonla raspado sattığını haykıran bir adamın sesiyle uyanıyordum. Biri ön camımı ben istemeden, zorla silmeden arabamla kırmızı ışıkta duramıyordum ya da bir adam bana yol gösterip, "Dale, dale, dale!" diye bağırmadan park yerimden çıkamıyordum. Bu insanlar asla para istemezler ve onlara para verenlerin çoğunun sadece beş peso verdiğini tahmin ediyordum ama ben onlara her zaman daha fazlasını veriyordum. Çok, çok daha fazlasını.

Geçen hafta, üç hafta üst üste aynı markete gittiğimde, otoparka girdiğimi gören birkaç adam arabama doğru koştu. Ön camı temizlediler, lastikleri yıkadılar, ben dönene kadar arabamı "korudular" ve hatta güneşten korumak için ön camı ve sürücü tarafındaki kapıyı kartonla kapladılar.

Dışarı çıktığımda on adam "Dale, dale, dale!" diye bağırıyor ve iş için kavga etmeden ama savaşarak beni alanın dışına yönlendiriyorlardı.

Her birine bir yıl yetecek kadar para verdim.

Bazı insanlar bu tür şeyleri yorucu bulabilir ama bu bana hayat veriyordu. Burada hayat çok daha sadeydi. Meksika'nın herhangi bir yerinde, saatte doksan mil hızla gidebilirdim ve asla bir polis tarafından kenara çekilme endişesi taşımazdım. Polisler en çok para kazandıkları kontrol noktalarına sadık kalma eğilimindeydi.

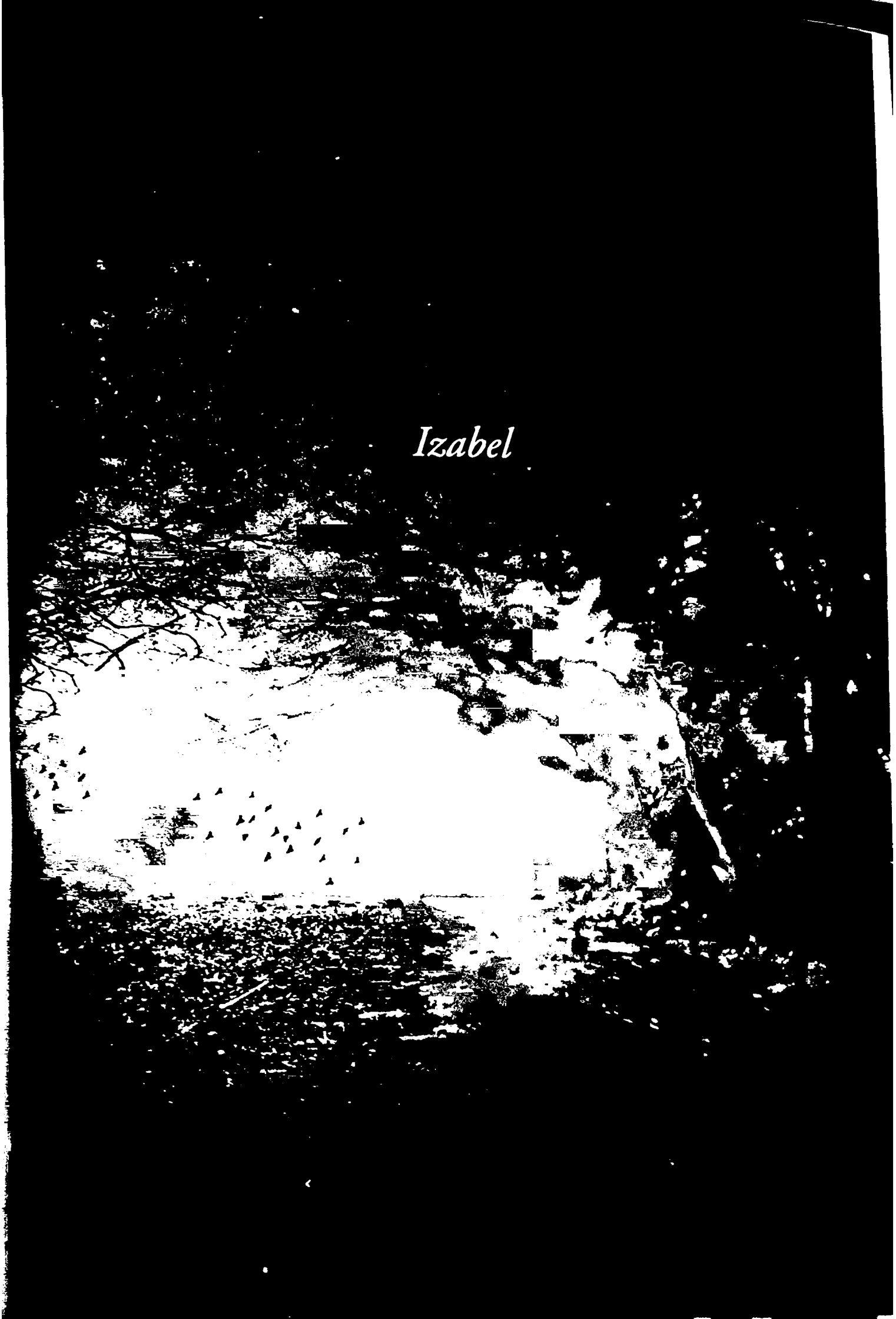
Burada acelesi varmış gibi görünen tek insanlar Los Angeles ya da New York'takiler kadar asabi olan taksi şoförleriydi. Geri kalan herkes pekmez gibi yavaştı ve ben de bunu seviyordum. Bankada birkaç milyon doları olan bir adam için "ucuz" olmanın pek bir önemi yoktu ama bir sokak satıcısına tam bir yemek için fatura yerine bozuk para ödemek güzel bir duyguydu.

Dokuz ayı aşkın süredir buradaydım ve Izabel'den hâlâ haber yoktu. Dünyada seçebileceğim onca yer varken buraya, Meksika'ya gelmemin nedeni buydu. Izabel olmasaydı kesinlikle Avustralya'ya giderdim. Avustralya'nın daha önce gördüğüm ve deneyimlediğim her şeyden farklı olması dışında neden oraya gitmek istediğimden emin değilim.

Peki, Izabel'in Meksika'yı tercih etmemle ne ilgisi var? Onun geçmişini, nelere katlandığını, nereden geldiğini, onu bugün olduğu kişi yapan şeyleri biliyordum. Birkaç kez tek yapmak istediği şeyin Meksika'da kadın ticaretinde kullanılan kızlara yardım etmek olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Naeva ile birlikte Meksika'ya yaptığı görev, buraya son gelişi değildi.

Önünde sonunda geri dönecek ve döndüğünde çöl dedikodularından bunu kesinlikle duyacağım. Kardeşimin müdahale etmeyeceğini ya da onu izlemesi için birini göndermeyeceğini biliyordum. Eğer gönderir ve Izzy de bunu öğrenirse çok kızardı. Ama ortaya çıktığında onu izlemek için burada olmak niyetindeyim ve bu onu kızdırsa bile umurumda değildi.

Fakat şimdilik, sonunda bana bahşedilen huzurlu hayatın tadını çıkaracaktım. Çünkü bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Izabel

Ekibimle birlikte Almanya'ya geleli dokuz ay altı gün oldu. Victor'ın bana New York'ta ondan çok uzakta görevler vermesinden memnundum. Ondan uzakta olmak istediğim için değil, olmak zorunda olduğum için.

Ekipteki sağ kolum Yana Moroz bana, "Ikın Izabel," dedi. Sıktığım gözlerimdeki yarıklardan görebildiğim tek şey Yana'nın bacaklarımın arasındaki sarışın başıydı. "Neredeyse geldi."

Bu sefer daha da sert ıkındım ve saniyeler sonra Victor'ı dünyaya getirdim...

Yana, "Kesinlikle bir erkek," dedi. Bebek ağlamaya başladı.

Ona Zuma Victorio Faust adını verdim.

Naeva ve Leo Moreno ile Meksika'dan ayrıldıktan sonra planladığım gibi tüplerimi bağlatmadım. Victor'a bunu yaptığımı söyledim. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama onun daha fazla endişelenmesini istemedim. Sadece yaşadığım hayat ve her gün her saniye karşılaştığım tehlikeler ne-

deniyle değil, zaten bir kızım olduğu ve bugüne kadar onu hiç tanıyamadığım için asla daha fazla çocuk sahibi olmak istememiştim. Kızımı bulmaya çalışmayacaktım. Onu görmek, tanımak ya da asla olmama izin verilmeyen bir anne olmak istemediğim için değil, onun sakin ve normal hayatını altüst etmek istemediğim için. Evlat edinen aileye verildiği andan itibaren tamamen farklı, güvenli bir hayat yaşamaya başladığı için onu kendi dünyama sürüklemek acımasızlık olurdu.

Belki benim dünyama bir çocuk daha getirmek de zalimlik sayılabilir ama en azından Zuma bu dünyanın içinde doğmuş olacak; bir şekilde anlayacaktı.

Victor'ın hamile olduğumu öğrenmesine izin veremezdim. Birlik'i yeni devralmıştı ve adını da aklıma gelebilecek en kötü isimle değiştirdi. Belki de bu yüzden oğlumuza böyle alışılmadık bir isim verdim. Sanırım bilinçaltımda Victor'dan öç alıyordum.

Ne olursa olsun, Victor'ın Yeni Birlik'i devralmışken benim hamileliğimi kafasına takmasına gerek yoktu. Odaklanması gerekiyordu. Ayrıca Victor Faust'un onca erkek arasından, her yanından geçtiğimde yuvarlak göbeğime dokunmasına ya da bana kırılgan bir seramik bebekmişim gibi yaklaşıp dokunmaktan çekinmesine hazır değildim.

İşin tuhaf ve komik yanı, Victor'dan beklenecek bir şey olmamasına rağmen tam da onun yapacağı

şeyin bu olduğunu biliyor olmamdı. Tıpkı Zuma'yı ilk kez gördüğünde ağlayacağını bildiğim gibi.

Neredeyse oğlumuzu eve götürmek bile istemeyecektim. Bilmiyorum ama Victor'ı daha fazla insan gibi görmek -sanırım doğru kelime bu- beni korkutabilirdi. Onun soğukkanlı kişiliğine ve neredeyse hiç olmayan gülümsemesine o kadar alıştım ki onu başka bir şekilde görmek bana çok zor gelebilirdi. Belki de bunun bir sebebi ikiz kardeşi Vonnegut'ın hâlâ hayatta olmasıyla ilgiliydi. Onu Ohio'da ilk gördüğüm gün Vonnegut'ın Victor olmadığını hemen anlayamadığım için hâlâ kendime çok kızıyordum. Muhtemelen bu beni hep rahatsız edecekti.

Victor bana bunun benim hatam olmadığını ve açlıktan ölmenin sağlıklı düşünme yetimi kolayca etkilediğini söyleyerek bu meselede kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıştı.

"Orada durup sana ben olduğunu söyleyen Fredrik de olabilirdi," demişti. "Ve sen de buna inanabilirdin."

Fakat olanlar konusunda kendime bu kadar rahat davranamazdım çünkü onun Victor olmadığını anlamalıydım. Ama olan oldu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sanırım sadece unutmayı umuyordum.

Yine de Vonnegut'ın hâlâ hayatta olduğunu ve Victor'a tıpatıp benzediğini bilmek... Bu hiç ho-

şuma gitmiyordu. Hem de hiç. Muhtemelen bir şekilde kaçıp Victor'ın rolünü devraldığı da hep aklımda olacak ve... Kahretsin, bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

Ama asla olmayacağını biliyorum.

Asla sıradan bir kadın olamayacağımı biliyorum.

Normal bir hayat sürmenin gerçekten nasıl bir şey olduğunu asla öğrenemeyeceğimi biliyorum.

Her zaman Victor ve Zuma ile birlikte olacağımı biliyorum ama bundan sonra başka çocuk yapmayacaktım çünkü yakında kısırlaştırılacağım kesindi.

Niklas'ı her zaman özleyeceğimi ve dünyada nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak edeceğimi biliyorum.

Öleceğim güne kadar Fredrik'in masumiyetine inanacağımı biliyorum.

Sahip olamadığım şeyler dışında hiçbir zaman, hiçbir şey istemeyeceğimi biliyorum çünkü hiç kimse hayatta gerçekten tatmin olamaz.

Victor'ı her zaman seveceğimi biliyorum; o da beni her zaman sevecek. Tanrı'nın bile unuttuğu o çölde karşılaşmamız kaderimizde varmış.

Ve her zaman katillerle birlikte olacağımı biliyorum.

Ve ben de onlardan biriyim.

SON

J.A. (Jessica) Redmerski, *New York Times*, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve *Amazon* listelerinde *#1* numaraya çıkmış kurguların sahibidir. Yazarın eserleri yirmiden fazla dile çevrilmiş ve bu eserlerin film ve dizi hakları satın alınmıştır. ***Katiller Çetesi*** serisi Türkiye'de büyük başarı kazanmış ve okurlar tarafından büyük ilgi görmüştür.

Jessica Redmerski, kitap yazmanın yanısıra grafik tasarım işleri yapmaktan, kendi kitaplarının kapaklarını yaratmaktan ve fantastik kitapların haritalarını oluşturmaktan keyif alır. Amerika doğumlu olan yazar şimdilerde eşiyle Meksika'da hayatını sürdürmektedir.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com